

ΜΕΛΕΤΗ ΣΧΟΛΗΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ 1ης ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 2026

ΕΝΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΜΕ ΤΗ ΓΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

**ΣΤΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ
ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΚΑΤΑΔΙΩΓΜΕΝΟΙ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΟΙ
2. ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ
3. ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ
4. ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕΣΩ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ
5. ΛΑΜΠΟΝΤΑΣ ΣΑΝ ΦΩΤΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
6. ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ
7. ΟΥΡΑΝΙΑ ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΑ
8. Ο ΥΠΕΡΕΧΩΝ ΧΡΙΣΤΟΣ
9. ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ
10. ΠΛΗΡΕΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ
11. ΖΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ
12. ΖΩΝΤΑΣ Ο ΕΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ
13. ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΤΕΛΕΙΟΙ ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΙΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Συγγραφέας: Clinton Wahlen

Απόδοση στα Ελληνικά: Ελληνική Αποστολή

Κομπιούτερ, Επιμέλεια: Ελληνική Αποστολή

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΑΝΤΒΕΝΤΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
Μαιάνδρου 7, τ.κ. 18450 Νίκαια
Τηλ. 210 52 24 962, 210 52 33 543**

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

B.C. – S.D.A. Bible Commentary

Βιβλία της αδ. Χουάιτ

T.C. Testimonies for the Church

S.P. Spirit of Prophecy

S.M. Selected Messages

Z.X. Η Ζωή του Χριστού

Π.Π. Πατριάρχες και Προφήτες

Π.Β. Προφήτες και Βασιλείς

Π.Α. Οι Πράξεις των Αποστόλων

T.Π.Σ. Η Τελική Παγκόσμια Σύρραξη

B.X. Βήματα προς τον Χριστό

Z.Y. Ζωή και Υγεία

Λ.Ζ. Λύσεις για τη Ζωή

ΕΚ. Εκπαίδευση

Ε.Ο.Ο. Η επί του Όρους Ομιλία

M.N. Μηνύματα στα Νιάτα

Χ.Ο. Χριστιανική Οικογένεια

I.A. Η Ιστορία της Απολυτρώσεως

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ενώνοντας τον Ουρανό και τη Γη

Σκεφτείτε την πιο δύσκολη δουλειά που κάνατε ποτέ. Τι έκανε τη δουλειά αυτή τόσο δύσκολη; Μήπως οι άλλοι περίμεναν από εσάς περισσότερα από όσα μπορούσατε να δώσετε; Μήπως είχατε λιγοστό χρόνο για να ολοκληρώσετε την εργασία; Μήπως δεν σας άρεσε αυτή η εργασία; Μήπως ήταν οι άνθρωποι με τους οποίους δουλέψατε; Ή μήπως πιστεύατε ότι δεν θα πετύχατε;

Σκεφτείτε τον σκοπό του σχεδίου της σωτηρίας: την ένωση του Ουρανού και της γης. Ακούγεται αδύνατο; Ανθρώπινα μιλώντας, σίγουρα είναι. Παρόλα αυτά, λίγο πριν αναληφθεί στον ουρανό, ο Ιησούς έδωσε στους αποστόλους μια φαινομενικά αδύνατη αποστολή: «Πορευτείτε, να κάνετε μαθητές όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τους στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα παρήγγειλα σε σας» (Ματθ. 28/κη' 19, 20).

Ο Ιησούς έστειλε τον απ. Παύλο στα έθνη για να φέρει εις πέρας αυτό το φαινομενικά αδύνατο έργο: «να ανοίξεις τα μάτια τους, ώστε να επιστρέψουν από το σκοτάδι στο φως, και από την εξουσία του Σατανά στον Θεό, για να πάρουν άφεση αμαρτιών, και κληρονομιά ανάμεσα στους αγιασμένους, διαμέσου της πίστης σε Μένα» (Πράξ. 26/κς' 18).

Κάποιοι μπορεί να “σηκώσουν τα χέρια ψηλά” όταν τους ανατίθεται τέτοιο έργο. Ωστόσο, δεν πρέπει να παραβλέπουμε τις υποσχέσεις που έδωσε ο Ιησούς και στις δύο αυτές περιπτώσεις. Στους αποστόλους πρόσθεσε: «και προσέξτε, Εγώ είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες, μέχρι τη συντέλεια του αιώνα» (Ματθ. 28/κη' 20). Και στον απ. Παύλο, ο Ιησούς είπε: «γι' αυτό φάνηκα σε σένα, για να σε κάνω υπηρέτη και μάρτυρα και για όσα είδες, και για όσα θα φανερωθώ σε σένα» (Πράξ. 26/κς' 16).

Εν ολίγοις, ο Ιησούς μάς αναθέτει καθήκοντα που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει, γιατί θέλει να βασισούμε σε Εκείνον και όχι στον εαυτό μας για να τα φέρουμε εις πέρας. Ποτέ δεν μας αναθέτει ένα έργο χωρίς να μας παρέχει τη δύναμη να το πραγματοποιήσουμε. «Καθώς η θέληση του ανθρώπου συνεργάζεται με τη θέληση του Θεού, γίνεται πανίσχυρη. Ό,τι πρέπει να γίνει κατά την εντολή Του, μπορεί να επιτευχθεί με τη δύναμή Του. Όλες οι απαιτήσεις Του είναι πραγματοποιήσιμες.» Λ. Ζ. σελ. 257.

Το εκπληκτικό είναι ότι όταν ο απ. Παύλος έγραψε στους Κολλοσσαείς, το Ευαγγέλιο είχε ήδη κηρυχθεί «σε ολόκληρη την κτίση, που είναι κάτω από τον ουρανό» (Κολ. 1/α' 23). Φυσικά, δεν το

δέχτηκαν όλοι. Αλλά αν κοιτάξουμε προσεκτικά τις εντολές που έδωσε ο Ιησούς στους αποστόλους (Ματθ. 28/κη' 18-20) και στον απ. Παύλο, βλέπουμε πως δεν υποσχέθηκε ποτέ ότι θα μετανοήσουν όλοι και θα γίνουν ακόλουθοί Του. Το Ευαγγέλιο πρέπει να «κηρυχθεί σε ολόκληρη την οικουμένη, για μαρτυρία σε όλα τα έθνη» και, τότε, θάρθει το τέλος» (Ματθ. 24/κδ' 14). Πώς ακριβώς θα πρέπει να πραγματοποιηθεί αυτό το έργο;

Αυτή την τριμηνία θα μελετήσουμε τις προς Φιλιππησίους και προς Κολοσσαείς επιστολές του απ. Παύλου, οι οποίες έχουν σημαντικές ομοιότητες μεταξύ τους. Πάνω από όλα, αποκαλύπτουν τον Χριστό, τον Μόνο ικανό να ενώσει τον ουρανό και τη γη. Αυτός είναι η σκάλα που είδε ο Ιακώβ να εκτείνεται από τη γη στον Ουρανό (Γέν. 28/κη' 12, συγκρίνετε με Ιωάν. 1/α' 51). Ως Υιός ανθρώπου και ως Υιός του Θεού, μας λυτρώνει από την αμαρτία και μεσιτεύει για εμάς.

Μελετώντας τις επιστολές θα δούμε και τις δύο αυτές πτυχές του Ιησού. Θα εξετάσουμε μερικές από τις πιο εξαιρετικές δηλώσεις που υπάρχουν σχετικά με τη Θεότητα του Χριστού και πώς τα άφησε όλα για να μας σώσει. Θα δούμε τον απ. Παύλο να αγωνίζεται από τη φυλακή με τα προβλήματα μιας εκκλησίας που ο ίδιος είχε ιδρύσει (στους Φιλίππους) και μιας εκκλησίας (στις Κολοσσές) που ποτέ δεν είχε επισκεφθεί προσωπικά. Οι διασυνδέσεις που δημιούργησε ο απ. Παύλος σε όλη την "παγκόσμια εκκλησία" της εποχής εκείνης του επέτρεψαν, ακόμη και μέσα από τη ρωμαϊκή φυλακή, να ανταποκριθεί στις προκλήσεις. Ήξερε ότι ο χρόνος του ήταν λίγος και έκανε ό,τι μπορούσε για να βοηθήσει την εκκλησία να έρθουν πιο κοντά στον Θεό και πιο κοντά μεταξύ τους. Με τον τρόπο αυτό, μας δείχνει πώς μπορούμε – ως εκκλησία του Θεού σήμερα – να ενωθούμε με τον Ουρανό για να εκπληρώσουμε το έργο της διακήρυξης των μηνυμάτων της Τριπλής Αγγελίας (Αποκ. 14/ιδ') στις έσχατες ημέρες.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΤΕΙΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

Ελάτε στη Σχολή Σαββάτου καλύτερα προετοιμασμένοι και με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, ακολουθώντας μερικές απλές συμβουλές.

- Σάββατο απόγευμα. Διαθέστε 20-30 λεπτά για να ρίξετε μία γρήγορη ματιά στο μάθημα της επόμενης εβδομάδας.
- Κάθε μέρα. Διαθέστε 15-20 λεπτά για να μελετήσετε το μάθημα της ημέρας. Σημειώστε τυχόν απορίες σας. Ανοίξτε άλλα βιβλία για να δείτε τι λένε και άλλοι συγγραφείς, ιδιαίτερα η αδελφή Χουαίτ.

Καθώς μελετάτε να σκέπτεστε τέσσερα πράγματα:

1. Γιατί αυτό το μάθημα είναι σημαντικό για μένα; (ΤΟ ΚΙΝΗΤΡΟ)
2. Τι μπορώ να μάθω από αυτό το μάθημα; (ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ)
3. Τι μπορώ να εφαρμόσω στη ζωή μου σήμερα; (ΕΞΑΣΚΗΣΗ)
4. Από αυτά που έμαθα, τι μπορώ να κάνω για τους άλλους; (ΕΦΑΡΜΟΓΗ)

Την ώρα του μαθήματος, στη Σχολή Σαββάτου, παραμείνετε στο θέμα αποφεύγοντας άσκοπες ερωτήσεις.

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΘΕ ΕΥΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

1. ΚΑΤΑΔΙΩΓΜΕΝΟΙ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΟΙ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Να χαίρεστε στον Κύριο πάντοτε· θα το πω ξανά: Να χαίρεστε» Φιλιππησίους 4/δ' 4.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Εφεσ. 3/γ' 1, Β' Κορ. 4/δ' 7-12, Πράξ. 9/θ' 16, Φιλήμ. 15, 16, Κολ. 4/δ' 9, Φιλίπ. 1/α' 1-3, Κολ. 1/α' 1, 2.

Ένας Αντβεντιστής ιεροκήρυκας, φυλακισμένος με ψευδείς κατηγορίες, πέρασε σχεδόν δύο χρόνια πίσω από τα κάγκελα. Αν και αρχικά ήταν πολύ μπερδεμένος, συνειδητοποίησε ότι η φυλακή ήταν το θεόσταλτο πεδίο της αποστολής του. Όταν οι συγκρατούμενοί του έμαθαν ότι ήταν ιεροκήρυκας, του ζήτησαν να κηρύξει. Έτσι, τους κήρυξε για τον Ιησού Χριστό και τους μοίρασε έντυπο υλικό. Επίσης, βάφτιζε φυλακισμένους και τελούσε τη Θεία Κοινωνία. «Μερικές φορές», παραδέχτηκε, «ήταν δύσκολο να υπηρετείς στη φυλακή, αλλά υπήρχε και χαρά, ειδικά όταν έβλεπες προσευχές να εισακούονται και ζωές να αλλάζουν».

Ο απ. Παύλος έγραψε τις προς Φιλιππησίους και Κολοσσαείς επιστολές μέσα από τη φυλακή (Φιλίπ. 1/α' 7, Κολ. 4/δ' 3), στους Φιλίππους. Ο απ. Παύλος και ο Σίλας, επίσης είχαν κατηγορηθεί και φυλακιστεί άδικα. Ο δεσμοφύλακας, μάλιστα, «τους έβαλε στην εσώτερη φυλακή, και έκλεισε τα πόδια τους στο ξύλο» (Πράξ. 16/ις' 24). Ωστόσο, «κατά τα μεσάνυχτα, ο Παύλος και ο Σίλας καθώς προσεύχονταν υμνούσαν τον Θεό· και τους άκουγαν με προσοχή οι φυλακισμένοι» (Πράξ. 16/ις' 25). Πραγματικά ήξεραν πώς να χαίρονται στον Κύριο πάντοτε.

Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε τις συνθήκες που αντιμετώπισε ο απ. Παύλος ο οποίος, μέσα από τα δεινά που βίωσε, μπόρεσε να διακρίνει τον ευρύτερο σκοπό του Θεού. Και ίσως μπορούμε να διδαχθούμε από αυτόν καθώς, αναπόφευκτα, αντιμετωπίζουμε τις δικές μας δοκιμασίες.

Κυριακή 28 Δεκεμβρίου

Ο απ. ΠΑΥΛΟΣ – ΔΕΣΜΙΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οι επιστολές προς Φιλιππησίους και Κολοσσαείς ονομάζονται Επιστολές της Φυλακής επειδή γράφτηκαν ενώ ο απ. Παύλος ήταν στη φυλακή (όπως και οι προς Εφεσίους και προς Φιλήμονα). Οι περισσότεροι σχολιαστές πιστεύουν ότι γράφτηκαν όταν ο απ. Παύλος βρισκόταν στη Ρώμη, περίπου το 60-62 μ.Χ. (Πράξ. 28/κθ' 16). Διαβάστε Εφεσ. 3/γ' 1 και Φιλήμ. 1. Ποια είναι η σημασία του πώς χαρακτηρίζει ο απ. Παύλος τη φυλάκισή του;

.....

.....

Ο απ. Παύλος έχει δώσει τη ζωή του στην υπηρεσία του Ιησού Χριστού. Αν η υπηρεσία αυτή συμπεριλαμβάνει το να είναι φυλακισμένος, τότε είναι έτοιμος. Ο ίδιος δηλώνει για τον εαυτό του: «είμαι πρέσβης, φορώντας αλυσίδα» (Εφεσ. 6/ς' 20). Είχε πραγματοποιήσει ιεραποστολικά ταξίδια, είχε δημιουργήσει εκκλησίες και είχε εκπαιδεύσει εργάτες για τον Κύριο. Ίσως είχε αναρωτηθεί: *Γιατί βρίσκομαι εδώ, ενώ θα μπορούσα να κάνω πολύ περισσότερα χωρίς αυτές τις αλυσίδες;* Ο απ. Παύλος ήταν επίσης φυλακισμένος όταν αργότερα έγραψε την Β' Τιμοθέου επιστολή, η οποία θεωρείται μια Ποιμαντική Επιστολή. Έτσι, τουλάχιστον πέντε βιβλία της Καινής Διαθήκης γράφτηκαν ενώ ήταν στη φυλακή.

Σε καμία από αυτές τις επιστολές δεν αναφέρει πού ακριβώς ήταν φυλακισμένος. Κάποιοι εικάζουν ότι ήταν είτε στην Έφεσο είτε στην Καισάρεια. Δεν υπάρχει όμως καμία Βιβλική απόδειξη ότι ο απ. Παύλος φυλακίστηκε ποτέ στην Έφεσο. Η Καισάρεια θα μπορούσε να φαίνεται πιθανότερη, εκτός από το γεγονός ότι δεν υπάρχει καμία εμφανής απειλή για τη ζωή του απ. Παύλου σε αυτήν την πόλη. Ωστόσο, αυτή η απειλή υπάρχει σίγουρα την εποχή που γράφτηκε η επιστολή προς Φιλιππησίους (Φιλιπ. 1/α' 20, 2/β' 17).

Επίσης, η προς Φιλιππησίους επιστολή μάς δίνει και άλλες ενδείξεις για το πού βρισκόταν ο απ. Παύλος την εποχή της φυλάκισής του. Πρώτον, υπήρχε ένα πραιτώριο. Αυτό μπορεί να αναφέρεται στην επίσημη κατοικία ενός επαρχιακού διοικητή, όπως το πραιτώριο στην Ιερουσαλήμ όπου ο Ιησούς εξετάστηκε από τον Πιλάτο (Ματθ. 27/κζ' 27, Ιωάν. 18/η' 33), και στην Καισάρεια, όπου ο απ. Παύλος φυλακίστηκε (Πράξ. 23/κγ' 35). Όμως ξεκάθαρα ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί αυτόν τον όρο, όχι για τον τόπο, αλλά σε αναφορά με ανθρώπους. Αναφέρει ότι «τα δεσμά μου για τον Χριστό έγιναν φανερά σε όλο το πραιτώριο, και σε όλους τους υπόλοιπους» (Φιλιπ. 1/α' 13). Στη Ρώμη, επρόκειτο για επίλεκτους στρατιώτες που έφταναν τους 14.000, οι οποίοι προστάτευαν τον αυτοκράτορα και φύλαγαν

τους αιχμαλώτους του.

Δεύτερον, ο απ. Παύλος στέλνει επίσης τους χαιρετισμούς των πιστών «από το ανάκτορο του Καίσαρα» (Φιλίπ. 4/δ' 22). Αυτό δείχνει ότι ήταν φυλακισμένος στη Ρώμη και σε επαφή με εκείνους που υπηρετούσαν στο παλάτι του αυτοκράτορα.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να κάνουμε το καλύτερο δυνατό σε οποιαδήποτε δύσκολη κατάσταση και αν βρεθούμε; Γιατί αυτό δεν είναι πάντα εύκολο;

Δευτέρα 29 Δεκεμβρίου

Ο απ. ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ

Κατά την παραμονή του στη Μακεδονία, ο απ. Παύλος αναφέρει τις πολλαπλές του φυλακίσεις (Β' Κορ. 6/ς' 5, 11/ια' 23, 7/ζ' 5). Η πρώτη καταγεγραμμένη ήταν στους Φιλίππους (Πράξ. 16/ις' 16-24). Αργότερα φυλακίστηκε για λίγο στην Ιερουσαλήμ και στη συνέχεια στάλθηκε στη φυλακή της Καισάρειας.

Σε άλλο σημείο, ο απ. Παύλος αναφέρει τα δεσμά του (Φιλήμ. 10, 13). Αν και βρισκόταν σε κατ' οίκον περιορισμό στη Ρώμη, ήταν κρατούμενος υπό την επίβλεψη ενός Ρωμαίου στρατιώτη. Ο Ιγνάτιος, ένας χριστιανός του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα που ήταν αλυσοδομένος κατ' αυτόν τον τρόπο, περιέγραψε τους στρατιώτες να συμπεριφέρονται σαν «άγρια θηρία... που συμπεριφέρονται ακόμη χειρότερα όταν τους φέρονται καλά» Michael W. Holmes, ed., *The Apostolic Fathers* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2007), σ. 231.

Διαβάστε Β' Κορ. 4/δ' 7-12. Πώς μπόρεσε ο απ. Παύλος να αντέξει τις δοκιμασίες που αντιμετώπισε; Τι φαίνεται να ήταν το επίκεντρο της ζωής του;

.....

.....

Όσο δύσκολη κι αν ήταν η ζωή του, ο απ. Παύλος είχε πάντοτε ελπίδα και πίστη, και αυτό του έδινε κουράγιο να παραμένει δυνατός. Παρότι ο Σατανάς έκανε ό,τι μπορούσε για να τον κάνει να υποφέρει και να χάσει την ελπίδα του, ο απ. Παύλος γνώριζε ότι ο Θεός δεν τον εγκατέλειψε και ήταν πάντοτε μαζί του.

Διαβάστε Β' Κορ. 6/ς' 3-7. Ποια πνευματικά μέσα είχε στη διάθεσή του ο απ. Παύλος ώστε να αντιμετωπίσει αυτές τις δυσκολίες;

.....

.....

Συνήθως, κοιτάμε τις περιστάσεις, τις αδυναμίες ή τις αποτυχίες και τα λάθη του παρελθόντος και αποθαρρυνόμαστε. Σε τέτοιες στιγμές, πρέπει να θυμόμαστε τα καταπληκτικά εφόδια που μας έχει δώσει ο Θεός για επιτυχία στην καταπολέμηση του κακού. Ένα από τα πιο

σημαντικά εφόδια είναι η ίδια η Αγία Γραφή – ο Λόγος της Αλήθειας, επειδή μας βοηθά να μάθουμε από τα λάθη των άλλων ανθρώπων, αλλά μας διδάσκει και το πώς κάποιοι κέρδισαν τη μάχη ενάντια στο κακό. Επίσης, το Άγιο Πνεύμα «καθιστά αποτελεσματικά τα όσα κατεργάσθηκε ο Λυτρωτής του κόσμου. Το Άγιο Πνεύμα είναι που εξαγνίζει την καρδιά. Με Αυτό ο πιστός γίνεται μέτοχος θείας φύσης. Ο Χριστός έδωσε το Πνεύμα ως θεία δύναμη για να νικήσει τις έμφυτες και επίκτητες τάσεις προς το κακό, και να αποτυπώσει το δικό Του χαρακτήρα επάνω στην εκκλησία Του» Ζ.Χ. σελ. 645.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να συνιστούμε τον εαυτό μας ως υπηρέτες του Θεού; (Β' Κορ. 6/ς 4) Τι σημαίνει αυτό;

Τρίτη 30 Δεκεμβρίου

Ο απ. ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΣ

Κατά τη διάρκεια του δεύτερου ιεραποστολικού ταξιδιού του απ. Παύλου, ο Τιμόθεος εντάσσεται στην ομάδα. Στη συνέχεια, στις Πράξ. 16/ς 6 διαβάζουμε ότι «εμποδίστηκαν από το Άγιο Πνεύμα να κηρύξουν τον λόγο στην Ασία». Κατά τη διάρκεια ενός νυχτερινού οράματος, ο απ. Παύλος βλέπει έναν Μακεδόνα να τον παρακαλεί: «Διάβα στη Μακεδονία, και βοήθησέ μας» (εδ. 9). Έτσι, διασχίζοντας το Αιγαίο Πέλαγος, έπλευσαν αμέσως από την Τρωάδα προς την ευρωπαϊκή ήπειρο, προς τη Νεάπολη - το πλησιέστερο λιμάνι της Μακεδονίας. Αλλά αντί να ευαγγελίσουν εκεί, ο απ. Παύλος, ο Σίλας, ο Τιμόθεος και ο Λουκάς (που τους συνάντησε στην Τρωάδα, όπως υπονοείται από τη χρήση των ρημάτων σε α' πληθυντικό πρόσωπο στο εδ. 11), κατευθύνονται προς τους Φιλίππους.

Στην ευαγγελιστική του δραστηριότητα, ο απ. Παύλος σκεφτόταν πάντα στρατηγικά. Κατευθύνθηκαν προς τους «Φιλίππους, που είναι η πρώτη πόλη εκείνου του μέρους της Μακεδονίας, Ρωμαϊκή αποικία» (Πράξ. 16/ς 12). Στην πραγματικότητα, ήταν μια από τις πιο τιμημένες πόλεις της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, καθώς της είχε δοθεί το καθεστώς του *Ius Italicum* - ο υψηλότερος δυνατός χαρακτηρισμός που μπορούσε να δοθεί σε μια πόλη. Οι πολίτες της είχαν τα ίδια προνόμια σαν η πόλη τους να βρισκόταν στην Ιταλία, συμπεριλαμβανομένης της απαλλαγής από φόρους, ενώ όποιος γεννιόταν στην πόλη γινόταν αυτόματα Ρωμαίος πολίτης. Ήταν επίσης σημαντικός σταθμός κατά μήκος της Εγνατίας Οδού, που ήταν ο κύριος χερσαίος δρόμος που συνέδεε τη Ρώμη με την Ανατολή. Η εγκαθίδρυση μιας σημαντικής χριστιανικής παρουσίας εκεί τους επέτρεψε να μεταφέρουν το Ευαγγέλιο σε πολλές άλλες κοντινές πόλεις, όπως την Αμφίπολη, την Απολλωνία, τη Θεσσαλονίκη και τη Βέροια (Πράξ. 17/ς 1, 10).

Τον 1^ο μ.Χ. αιώνα, η επίσημη γλώσσα στους Φιλίππους ήταν τα λατινικά, γεγονός που αποδεικνύεται από την επικράτηση των λατινικών επιγραφών. Παρόλα αυτά, τα ελληνικά ήταν η γλώσσα που μιλούσαν στην αγορά και στις γύρω πόλεις, και το μέσο με το οποίο διαδόθηκε το Ευαγγέλιο. Ο Λουκάς περιγράφει πώς ο απ. Παύλος και οι συνεργάτες του συναντήθηκαν με τους ανθρώπους για προσευχή στην όχθη του ποταμού, όπου η Λυδία και η οικογένειά της πίστεψαν στον Κύριο και βαπτίστηκαν (Πράξ. 16/ις' 13-15). Η Λυδία, ως πωλήτρια πορφύρας, θα γινόταν ένας από τους σημαντικότερους οικονομικούς υποστηρικτές της διακονίας του απ. Παύλου στους Φιλίππους. Ο χρόνος που ο απ. Παύλος και ο Σίλας πέρασαν εκεί στη φυλακή, οδήγησε στην πίστη και μιας άλλης οικογένειας - του δεσμοφύλακα.

Το Άγιο Πνεύμα γνώριζε ότι η εκκλησία στους Φιλίππους θα αποτελούσε ιδανική γέφυρα για τη διάδοση του Ευαγγελίου στην Ευρώπη, παρότι θα υπήρχαν και διωγμοί. Όσο κακός κι αν είναι ο διωγμός μπορεί, υπό ορισμένες συνθήκες, να επιτρέψει το Ευαγγέλιο να φτάσει σε ανθρώπους που διαφορετικά δεν θα είχαν σε αυτό καμία πρόσβαση.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Πράξ. 9/θ' 16. Πώς μας βοηθά αυτό το εδάφιο να κατανοήσουμε κάποιες από τις δοκιμασίες του απ. Παύλου; Πώς μας βοηθά να κατανοήσουμε κάποιες από τις δικές μας δοκιμασίες;

Τετάρτη 31 Δεκεμβρίου

Ο απ. ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ

Δεν έχουμε καμία καταγραφή του απ. Παύλου να επισκέπτεται τις Κολοσσές, γεγονός που δηλώνει και πάλι την αποτελεσματικότητα της ευαγγελιστικής του στρατηγικής. Ο Επαφράς, ο οποίος ζούσε στις Κολοσσές (Κολ. 4/δ' 12), ήταν που έφερε το Ευαγγέλιο στην πόλη (Κολ. 1/α' 7). Πώς όμως προσηλυτίστηκε στον Χριστό; Πιθανότατα, όταν ο απ. Παύλος βρισκόταν στην κοντινή Έφεσο και «όλοι εκείνοι που κατοικούσαν στην Ασία άκουσαν τον λόγο του Κυρίου Ιησού» (Πράξ. 19/ιθ' 10, συγκρίνετε με Πράξ. 20/κ' 31).

Το βιβλίο της Αποκάλυψης μαρτυρεί το πόσο ευρέως διαδόθηκε το Ευαγγέλιο σε όλη αυτήν την περιοχή (Αποκ. 1/α' 4). Η πιο εύλογη εξήγηση για αυτήν την επιτυχία, συμπεριλαμβανομένης της εξάπλωσης του και στις Κολοσσές, είναι ότι ήταν αποτέλεσμα του έργου των προσηλυτισμένων του απ. Παύλου, οι οποίοι άκουσαν για πρώτη φορά το μήνυμα στην Έφεσο. Η Έφεσος ήταν η σπουδαιότερη πόλη της Μικράς Ασίας και σημαντικό λιμάνι. Ο Επαφράς άκουσε το κήρυγμα του απ. Παύλου στην Έφεσο και, αφού έγινε ένας από τους συνεργάτες του, μετέφερε το Ευαγγέλιο στη γενέτειρά του, τις

Κολοσσές.

Η Κολοσσές, η ανασκαφή της οποίας ξεκίνησε πρόσφατα κι έτσι γνωρίζουμε λιγότερα για αυτήν σε σύγκριση με τις πιο εξέχουσες πόλεις της περιοχής, βρισκονταν περίπου 15 χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της Λαοδικείας. Γνωρίζουμε ότι είχε «έως και 10.000 Ιουδαίους να ζουν σε εκείνη την περιοχή της Φρυγίας.» Arthur G. Patzia, New International Biblical Commentary: Ephesians, Colossians, Philemon (Peabody, MA: Hendrickson Publishers Inc., 1990), τόμ.10, σ.3. Τα νομίσματα που κόπηκαν στις Κολοσσές δείχνουν ότι οι άνθρωποι εκεί, όπως και σε πολλές ρωμαϊκές πόλεις, λάτρευαν πολλούς θεούς. Οι ειδωλολατρικές πρακτικές και οι ισχυρές πολιτισμικές επιρροές, προφανώς παρουσίαζαν στους Χριστιανούς εκεί τεράστιες προκλήσεις, όχι μόνο για τον ευαγγελισμό της πόλης, αλλά και στο να παραμείνουν πιστοί στην αγνή πίστη του Ευαγγελίου. Ένας άλλος κατονομασμένος χριστιανός στις Κολοσσές ήταν ο Φιλήμων, ο οποίος ενδέχεται να είχε προσηλυτιστεί περίπου την ίδια εποχή με τον Επαφρά.

Διαβάστε Φιλήμ. 15, 16 και Κολ. 4/δ' 9. Ποια πορεία παρότρυνε ο απ. Παύλος στον Φιλήμονα να ακολουθήσει για τον Ονήσιμο;

.....
.....
Ο ρωμαϊκός νόμος απαιτούσε από τον απ. Παύλο να επιστρέψει τον Ονήσιμο στον Φιλήμονα. Ωστόσο, ο απ. Παύλος απευθύνεται στην καρδιά και τη συνείδηση του Φιλήμονα και τον προτρέπει να συμπεριφερθεί στον Ονήσιμο όχι ως δούλο, αλλά ως αδελφό του στον Κύριο Ιησού Χριστό (Φιλήμ. 16).

ΣΚΕΨΗ: Όσο απεχθείς κι αν είναι η ιδέα της δουλείας σε οποιαδήποτε μορφή και όσο κι αν ευχόμαστε ο απ. Παύλος να είχε καταδικάσει την πρακτική αυτή, πώς κατανοούμε αυτό που λέει εδώ; (Κατά τη διάρκεια της δουλείας στην Αμερική, η Ε. Χουάιτ είπε συγκεκριμένα στους Αντβεντιστές να αψηφήσουν τον νόμο που διέταζε τους ανθρώπους να επιστρέψουν τους δραππέτες σκλάβους.)

Πέμπτη 1 Ιανουαρίου

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΚΟΛΟΣΣΕΣ

Διαβάστε Φιλίπ. 1/α' 1-3 και Κολ. 1/α' 1, 2. Πώς περιγράφονται οι δύο εκκλησίες και ποια σημασία έχει αυτή η απεικόνιση;

.....
.....
Στις επιστολές του, ο απ. Παύλος χαιρετά συχνά τους χριστιανούς αποκαλώντας τους «αγίους» – επειδή, μέσω του βαπτίσματος έχουν ξεχωρίσει ως ο ιδιαίτερος λαός του Θεού, όπως ακριβώς ο λαός Ισραήλ μέσω της περιτομής είχε ξεχωρίσει ως «έθνος άγιο» (Εξ. 19/θ'

5, 6, Α' Πέτρ. 2/β' 9, 10). (Αυτό δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την πρακτική των εκκλησιών που αγιοποιούν ανθρώπους ανακηρύσσοντάς τους "αγίους").

Ενδιαφέρον, επίσης, έχει ο παραλληλισμός μεταξύ των χαιρετισμών αυτών των δύο επιστολών. Στη Φιλίπ. 1/α' 1, ο απ. Παύλος αναφέρεται σε «επισκόπους και τους διακόνους» και στην Κολ. 1/α' 2 σε «πιστούς αδελφούς», μιλά για αυτούς που έχουν ένα ιδιαίτερο έργο στην εκκλησία (Εφεσ. 6/ς' 21, Κολ. 4/δ' 7, Α' Πέτρ. 5/ε' 12). Επομένως, φαίνεται ότι ο απ. Παύλος δεν απευθύνεται μόνο στα μέλη, αλλά και στους υπευθύνους των εκκλησιών σε αυτές τις πόλεις. Η αναφορά σε διακονίες που περιγράφονται πιο συγκεκριμένα σε άλλα σημεία (Α' Τιμ. 3/γ' 1-12, Τίτ. 1/α' 5-9), μαρτυρεί την ύπαρξη και τη σημασία της οργάνωσης από την αρχή της εκκλησίας.

Η εκπαίδευση συνεργατών όπως ο Τιμόθεος και ο Επαφράς και η ύπαρξη υπευθύνων σε τοπικές εκκλησίες, ήταν προτεραιότητα για τον απ. Παύλο και ενίσχυε τις ευαγγελιστικές του προσπάθειες. Υπήρχε μια στρατηγική προσέγγιση τόσο για τη μετάδοση του Ευαγγελίου όσο και για τη διατήρηση των εκκλησιών. Οι πρωτοπόροι Χριστιανοί Αντβεντιστές, όπως δείχνουν πολλά άρθρα του περιοδικού Review and Herald από τη δεκαετία του 1850, ακολούθησαν αυτό το πρότυπο της Καινής Διαθήκης στην οργάνωση της εκκλησίας. Συγκεκριμένα, ο Τζέιμς Γουάιτ είπε: «Η θεία τάξη της Καινής Διαθήκης είναι επαρκής για την οργάνωση της εκκλησίας του Χριστού. Αν χρειαζόταν κάτι περισσότερο, θα είχε δοθεί επιφοίτηση.» "Gospel Order", The Advent Review, and Sabbath Herald, 6 Δεκ. 1853, σ. 173. Πολύ πριν γράψει ο απ. Παύλος σε αυτές τις εκκλησίες, οι απόστολοι είχαν ήδη θέσει υπευθύνους στην εκκλησία της Ιερουσαλήμ (Πράξ. 6/ς' 1-6, 11/α' 30), η οποία «έμελλε να χρησιμεύσει ως παράδειγμα για τη διοργάνωση των εκκλησιών σε οποιοδήποτε άλλο μέρος οι απεσταλμένοι της αλήθειας θα δημιουργούσαν προσήλυτους του Ευαγγελίου» Π.Α. σελ. 76.

Παρασκευή 2 Ιανουαρίου

Δύση Ηλίου: 17:17'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Ο Θεός σάς επέλεξε για τη σωτηρία μέσω του αγιασμού του πνεύματος και της πίστης στην αλήθεια. Γι' αυτό μείνετε σταθεροί... Αν υπηρετείτε πιστά τον Θεό, θα συναντήσετε προκαταλήψεις και αντιδράσεις, αλλά μην προκαλείσθε όταν υποφέρετε άδικα. Μην ανταποδίδετε αντίποινα. Κρατήστε σταθερά την ακεραιότητά σας στον Ιησού Χριστό. Στρέψτε το πρόσωπό σας προς τον Ουρανό. Αφήστε τους άλλους να λένε τα λόγια τους και να ακολουθούν τη δική τους

πορεία δράσης. Το δικό σας μέρος είναι να συνεχίσετε με την πραγματικότητα και την ταπεινοφροσύνη του Χριστού. Κάνετε το έργο σας με σταθερό σκοπό, με καθαρότητα καρδιάς, με όλη σας τη δύναμη και την ισχύ, στηριζόμενοι στον βραχίονα του Θεού. Την αληθινή και εξυπωμένη φύση του έργου σας μπορεί να μην τη γνωρίσετε ποτέ. Την αξία της ύπαρξής σας μπορείτε να τη μετρήσετε μόνο με τη ζωή που δόθηκε για να σας σώσει...

»Για κάθε ψυχή που αυξάνεται εν Χριστώ θα υπάρξουν στιγμές σοβαρού και μακροχρόνιου αγώνα, γιατί οι δυνάμεις του σκότους είναι αποφασισμένες να αντιπαχθούν στον δρόμο της προόδου. Αλλά όταν ατενίζουμε προς τον σταυρό του Χριστού για χάρη, δεν μπορούμε να αποτύχουμε. Η υπόσχεση του Λυτρωτή είναι: «Δεν θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω» (Εβρ. 13/ιγ' 5), «Είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες, μέχρι τη συντέλεια του αιώνα» (Ματ. 28/κη' 20)». Ε. Χουάιτ, The Youth's Instructor, Nov. 9, 1899.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Ο απ. Παύλος φυλακίστηκε αρκετές φορές και πάντοτε άδικα. Πώς αντιδράτε όταν σας φέρονται άδικα; Ποιες υποσχέσεις της Αγίας Γραφής σας βοηθούν σε τέτοιες στιγμές;
2. Για τον διωγμό των χριστιανών, ο Τερτυλλιανός, ένας από τους πρώτους ηγέτες της εκκλησίας, ανέφερε: «Όσο περισσότερο μας θανατώνετε, τόσο αυξάνεται ο αριθμός μας – το αίμα των χριστιανών είναι όπως ο σπόρος.» Alexander Roberts and James Donaldson, eds., Ante-Nicene Fathers (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, Inc., 1999), vol. 3, p. 55. Ταυτόχρονα, οι διωγμοί κατά των χριστιανών εμπόδισαν σημαντικά το έργο της εκκλησίας. Πώς μπορούμε να στηρίξουμε αυτούς που σήμερα διώκονται για την πίστη τους;
3. Σκεφτείτε το Εδάφιο Μνήμης αυτής της εβδομάδας υπό το πρίσμα των δυσκολιών που υπέστη ο απ. Παύλος. «Να χαίρεστε στον Κύριο πάντοτε· θα το πω ξανά: Να χαίρεστε.» Πώς το κάνουμε αυτό; Τι γίνεται αν κάποιος που αγαπάμε είναι άρρωστος ή πεθάνει; Αν έχουμε χάσει τη δουλειά μας; Ή υποφέρουμε τρομερά σωματικώς; Ποιον λόγο έχουμε ως Χριστιανοί, όποια κι αν είναι η κατάσταση μας, να είμαστε πάντοτε χαρούμενοι;

2. ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Επειδή, είμαι βέβαιος, ακριβώς σε τούτο, ότι Εκείνος που άρχισε σε σας ένα καλό έργο, θα το αποτελειώσει μέχρι την ημέρα του Ιησού Χριστού» Φιλιππησίους 1/α' 6.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Φιλίπ. 1/α' 1-18, Α' Κορ. 13/ιγ' 1-8, Ιερ. 17/ιζ' 9, Κολ. 1/α' 1-12, Α' Πέτρ. 1/α' 4, Ψαλ. 119/ριθ' 105, Ησ. 30/λ' 21.

Ο απ. Παύλος ξεκινά, σκόπιμα, τις επιστολές του με λόγια χαιρετισμού και ευχαριστιών. «Είθε να είναι χάρη σε σας και ειρήνη από τον Πατέρα μας Θεό, και τον Κύριο Ιησού Χριστό. Ευχαριστούμε τον Θεό και Πατέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, καθώς προσευχόμαστε πάντοτε για σας» (Κολ. 1/α' 2, 3).

Όπως ο απ. Παύλος, έχουμε κι εμείς πολλούς λόγους για τους οποίους πρέπει να είμαστε ευγνώμονες. Έχουμε βιώσει τη χάρη και το έλεος του Θεού με βαθύτατους τρόπους, τρόπους που ακόμη και οι άγγελοι δεν μπορούν να κατανοήσουν. Είμαστε επίσης ευγνώμονες για τα δώρα του Θεού – την ειρήνη, την ελπίδα και την αγάπη.

Σε ανθρώπινο επίπεδο, μπορούμε να δείχνουμε εκτίμηση στους άλλους και να είμαστε ευγνώμονες για πράγματα που κάνουν για εμάς. Ελπίζουμε ότι και εκείνοι εκτιμούν τα όσα κάνουμε γι' αυτούς. Οι γονείς προσεύχονται ότι τα παιδιά τους θα αγαπήσουν τον Θεό και θα εκτιμήσουν τις πραγματικές θυσίες που έκαναν για να τους δώσουν την καλύτερη δυνατή ανατροφή. Αλλά, ως άνθρωποι, πέφτουμε σε λάθη και μαθαίνουμε από αυτά.

Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε τα εισαγωγικά λόγια του απ. Παύλου στις επιστολές προς Φιλιππησίους και προς Κολοσσαείς, τα οποία είναι γεμάτα ευχαριστία και προσευχή. Είθε αυτά τα λόγια να εμπλουτίσουν και να ενισχύσουν και τη δική μας ζωή προσευχής.

Κυριακή 4 Ιανουαρίου

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Διαβάστε Φιλιπ. 1/α' 3-8. Για τι είναι ευγνώμων ο απ. Παύλος; Ποιες διαβεβαιώσεις δίνει στους Φιλιππησίους και γιατί αυτές είναι σημαντικές;

.....

.....

Ο απ. Παύλος είναι φυλακισμένος και αλυσοδεμένος. Αυτός ίδρυσε την εκκλησία στους Φιλιππούς και παρότι τον χωρίζουν εκατοντάδες χιλιόμετρα από τους χριστιανούς εκεί, εξακολουθεί να νοιάζεται έντονα γι' αυτούς. Κουβαλάει την εκκλησία και τα μέλη της στην καρδιά του που είναι γεμάτη αγάπη για τους πιστούς εκεί. Τους νοσταλγεί όλους «με σπλάχνα Ιησού Χριστού» (Φιλιπ. 1/α' 8) και ευχαριστεί τον Θεό γι' αυτούς.

Η ευχαριστήρια προσευχή του απ. Παύλου δείχνει ακόμη μια οπτική της μεσιτείας του Ιησού για εμάς στον Ουρανό. Στον περιστήθιο του αρχιερέα υπήρχαν 12 πέτρες που αντιπροσώπευαν τις 12 φυλές του Ισραήλ. Ο αρχιερέας έπρεπε να «βαστάζει τα ονόματα των γιων Ισραήλ στο περιστήθιο της κρίσης επάνω στην καρδιά του» καθώς μεσίτευε για αυτούς (Έξ. 28/κη' 29). Ομοίως και ο Ιησούς, ο Αρχιερέας μας στο ουράνιο Αγιαστήριο, φέρει τα ονόματα του λαού Του στην καρδιά Του καθώς μεσιτεύει για εμάς στον Πατέρα.

Η διατύπωση στη Φιλιπ. 1/α' 3 είναι διφορούμενη, υπογραμμίζοντας τη στενή σχέση μεταξύ του απ. Παύλου και των Φιλιππησίων. Συνήθως ερμηνεύεται ότι ο απ. Παύλος τούς θυμάται στις προσευχές του, αλλά θα μπορούσε επίσης να αναφέρεται στην ανάμνηση εκείνων για αυτόν. Σε κάθε περίπτωση, υπογραμμίζει τη στενή και αμοιβαία σχέση που μοιράζονται, την οποία υπογραμμίζει και με τη λέξη κοινωνία. Όπως ο απ. Παύλος είχε κοινωνία στα πάθη του Χριστού (Φιλιπ. 3/γ' 10), έτσι και οι Φιλιππησίοι έγιναν συγκοινωνοί στις θλίψεις εκείνου και συμμετείχαν στηρίζοντας οικονομικά τη διακονία του (Φιλιπ. 4/δ' 14, 15) «από την πρώτη ημέρα» (Φιλιπ. 1/α' 5), γεγονός που τον οδηγεί στο να ευχαριστεί τον Θεό γι' αυτούς και να προσεύχεται γι' αυτούς (Φιλιπ. 1/α' 4).

Είναι ενδιαφέρον ότι ο απ. Παύλος δεν λυπάται που είναι στη φυλακή, καθώς αυτή η εμπειρία του παρέχει την ευκαιρία για απολογία και επιβεβαίωση του Ευαγγελίου (Φιλιπ. 1/α' 7), ώστε να δοξάσει τον Θεό. Ο απ. Παύλος πρόκειται σύντομα να πάει σε δίκη. Ωστόσο, νοιάζεται περισσότερο για τη σωτηρία των δεσμοφυλάκων και των άλλων φυλακισμένων, παρά για τη δική του απελευθέρωση. Δεν ανησυχεί για το αν θα ζήσει ή θα πεθάνει, γιατί είναι βέβαιος ότι ο Θεός θα ολοκληρώσει το καλό έργο που έχει αρχίσει σε όλους όσους

Τον εμπιστεύονται (Φιλιπ. 1/α' 6).

ΣΚΕΨΗ: Πώς αντιλαμβάνεστε την υπόσχεση (εδ. 1/α' 6) ότι ο Θεός θα ολοκληρώσει το καλό έργο που άρχισε σε σας; Τι σημαίνει αυτό; Θα τελειώσει ποτέ αυτό το έργο πριν από τη Δευτέρα Παρουσία;

Δευτέρα 5 Ιανουαρίου

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΤΟΥ απ. ΠΑΥΛΟΥ

Διαβάστε την προσευχή του απ. Παύλου στη Φιλιπ. 1/α' 9-11. Ποιο είναι το επίκεντρό της και ποια τα ιδιαίτερα αιτήματά του; Τι μας λέει αυτό για την προσευχή;

.....

.....

Αυτή η σύντομη προσευχή συνοψίζει όλες τις ανησυχίες του απ. Παύλου, τις οποίες θα αναπτύξει στο υπόλοιπο της επιστολής. Πίσω από αυτήν την προσευχή, καθώς και από τις προηγούμενες ευχαριστήριες εκφράσεις του απ. Παύλου, υπάρχει μια έμφαση στην εκκλησία ως σύνολο. Η προσευχή του δεν είναι για τον ίδιο, αλλά εστιάζει αποκλειστικά στους άλλους. Προσεύχεται για ολόκληρη την εκκλησία και την ευημερία της. Ας δούμε πιο προσεκτικά κάποια από τα στοιχεία της προσευχής του:

- Αγάπη: «Να περισσεύσει η αγάπη σας ακόμα περισσότερο και περισσότερο». Ο απ. Παύλος δεν προσεύχεται απλώς για περισσότερη αγάπη, αλλά για αγάπη που έχει μια συγκεκριμένη κατεύθυνση: «σε επίγνωση και σε κάθε νόηση για να διακρίνετε τα διαφέροντα». Η αναφορά στην επίγνωση δεν αφορά απλώς στη διανοητική γνώση, αλλά στην ακριβή γνώση των πνευματικών πραγμάτων που μπορεί να αποκτηθεί μόνο μέσω της κοινωνίας με τον Θεό και της μελέτης του Λόγου Του (Εφεσ. 1/α' 17, 4/δ' 13, Α' Τιμ. 2/β' 4).
- Διάκριση: «Να διακρίνετε τα διαφέροντα» (η ικανότητα να διακρίνουμε το τι είναι ηθικά επιβλαβές) «ώστε να είστε ειλικρινείς και απρόσκοπτοι».
- Ειλικρίνεια: «Να είστε ειλικρινείς». Να έχουμε καθαρή και απροσποίητη συμπεριφορά. «Όλα όσα κάνουν οι Χριστιανοί πρέπει να είναι ολοφάνερα όπως το φως του ήλιου» Ε. Χουάιτ, Reflecting Christ, σ. 71.
- Δίχως προσκόμματα: «Να είστε απρόσκοπτοι». Δεν θα πρέπει να γινόμαστε εμπόδιο, να μη λέμε ή κάνουμε κάτι που θα δυσκόλευε την πίστη κάποιου.
- Δικαιοσύνη: Να είστε «γεμάτοι από καρπούς δικαιοσύνης, που παράγονται διαμέσου του Ιησού Χριστού». Ο απ. Παύλος αναφέρεται εκτενέστερα σε αυτό στις επιστολές προς Ρωμαίους και προς Γαλάτας και το αναπτύσσει επίσης στη Φιλιπ. 3/γ'. Δεν έχουμε δική μας δικαιοσύνη, αλλά μόνο αυτή που λαμβάνουμε μέσω του Χριστού.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορεί η αγάπη μας να περισσεύει «περισσότερο και περισσότερο»; (εδ. 9) Γιατί είναι τόσο σημαντικό αυτό για τη χριστιανική ζωή; (Δείτε Α' Κορ. 13/ιγ' 1-8).

Τρίτη 6 Ιανουαρίου

ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ

Οι Φιλιππησίοι ήταν δικαιολογημένα θλιμμένοι όταν άκουσαν για τη φυλάκιση του απ. Παύλου. Τώρα το έργο του ήταν σοβαρά περιορισμένο. Δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Δεν μπορούσε να κηρύξει. Δεν μπορούσε να επισκέπτεται τις συναγωγές και να διδάσκει τους ανθρώπους για τον Ιησού ως Μεσσία. Δεν μπορούσε πλέον να ιδρύει εκκλησίες. Οι Φιλιππησίοι έστειλαν τον Επαφρόδιτο για να διαπιστώσει την κατάσταση του αποστόλου, να τον ενισχύσει και να τον βοηθήσει στις ανάγκες του.

Διαβάστε Φιλιπ. 1/α' 12-18. Πώς αντιμετώπισε ο απ. Παύλος τη φυλάκισή του; Τι διδάγματα μπορούμε να πάρουμε από τη στάση του, παρά τις συνθήκες στις οποίες βρέθηκε;

.....

.....

Το μήνυμα που τους έστειλε ο απ. Παύλος πρέπει να εξέπληξε τους Φιλιππησίους. Ο απ. Παύλος είδε τις συνθήκες του με άλλη οπτική. Η πνευματική του διάκριση τον οδήγησε να δει τη φυλάκισή του ως κάτι καλό. Δεν εμπόδιζε καθόλου το έργο του και όπως ο ίδιος λέει, «αυτά που μου συνέβησαν συνέτρεξαν περισσότερο σε πρόοδο του ευαγγελίου» (Φιλιπ. 1/α' 12). Εκεί που οι άλλοι έβλεπαν μόνο αλυσίδες και κάγκελα, ο απ. Παύλος έβλεπε τους Ρωμαίους φρουρούς του ως πιθανούς πολίτες στη βασιλεία του Θεού. Έβλεπε επίσης ότι η φυλάκισή του ενθάρρυνε σε μεγάλο βαθμό τους άλλους πιστούς να είναι πιο δραστήριοι και πιο αποφασισμένοι στο να μεταδώσουν το Ευαγγέλιο, να μιλούν με τόλμη για τον Χριστό χωρίς να φοβούνται τις συνέπειες.

Ίσως είναι δύσκολο να το φανταστεί κανείς, αλλά κάποιοι από τους ηγέτες της εκκλησίας σκέφτηκαν να επωφεληθούν από τη φυλάκιση του απ. Παύλου. Πίστευαν, προφανώς, ότι η αφάνειά του θα έστρεφε σε μεγαλύτερη προσοχή προς τους ίδιους και το δικό τους κήρυγμα του Ευαγγελίου. Τι ισχυρό αλλά και θλιβερό παράδειγμα του ανθρωπίνου εγωισμού, ακόμη και στην εκκλησία. Όπως είπε ο προφήτης Ιερεμίας πολύ πριν τον απ. Παύλο: «Η καρδιά είναι απατηλή περισσότερο απ' όλα, και υπερβολικά διεφθαρμένη· ποιος μπορεί να τη γνωρίσει;» (Ιερ. 17/ιζ' 9).

Από την άλλη πλευρά, κάποιοι πιστοί εργάτες έγιναν ευτυχώς περισσότεροι στη μετάδοση του Ευαγγελίου. Αγαπούσαν τον

απ. Παύλο τόσο πολύ που τα δεινά τα οποία τον έβλεπαν να υπομένει για την πίστη του τους οδήγησαν να εμπιστευτούν περισσότερο τον Χριστό και τους ενθάρρυναν να είναι ακόμη πιο δραστήριοι για τον Κύριο. Το παράδειγμά του τους ώθησε να πάνε εκεί που πριν φοβόντουσαν. Τους οδήγησε να μιλήσουν σε καταστάσεις κατά τις οποίες πριν σιωπούσαν. Κι έτσι, μέσα από το έργο τους, ακόμη περισσότεροι άνθρωποι αποδέχθηκαν τον Χριστό και το Ευαγγέλιο της σωτηρίας.

ΣΚΕΨΗ: Τι διδαχθήκατε από εμπειρίες που, αν και αναμφισβήτητα κακές, έφεραν και κάποια οφέλη; Πώς μπορούμε να εμπιστευόμαστε περισσότερο τον Θεό όταν τα οφέλη δεν είναι εμφανή;

Τετάρτη 7 Ιανουαρίου

Ο ΚΑΡΠΟΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η σχέση του απ. Παύλου με τους Κολοσσαείς ήταν διαφορετική από ό,τι με τους Φιλιππησίους. Τους συμπεριέλαβε μεταξύ εκείνων που «δεν έχουν δει σωματικά το πρόσωπό» του (Κολ. 2/β' 1). Παρόλα αυτά τους διαβεβαιώνει, όπως και τους Φιλιππησίους, ότι ευχαριστεί τον Θεό γι' αυτούς και προσεύχεται πάντοτε γι' αυτούς.

Διαβάστε Κολ. 1/α' 3-8. Για ποια τρία πράγματα ευχαριστεί ο απ. Παύλος τον Θεό;

.....
.....

Ο απ. Παύλος μιλά για τις τρεις αρετές που αναφέρει και σε άλλα σημεία: την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη (Α' Κορ. 13/γ' 13, Α' Θεσ. 1/α' 3, 5/ε' 8). Προσέξτε ότι δεν επαινεί τους Κολοσσαείς για αυτές τις αρετές, αλλά ευχαριστεί τον Πατέρα για αυτές επειδή, όπως ο απ. Ιάκωβος λέει, συγκαταλέγονται σε «κάθε τέλειο δώρημα» που λαμβάνουμε από Αυτόν (Ιακ. 1/α' 17). Όταν βλέπουμε την αγάπη που έχει ο Θεός για εμάς, αυτό μας οδηγεί σε πίστη στον Χριστό (Εφεσ. 2/β' 4-8) και λαμβάνουμε την ελπίδα του Ουρανού. Ο απ. Πέτρος την περιγράφει ως «κληρονομία άφθαρτη και αμόλυντη και αμάραντη, που είναι φυλαγμένη για μας στους ουρανούς» (Α' Πέτρ. 1/α' 4).

Ο απ. Παύλος τονίζει επίσης ότι το Ευαγγέλιο είναι αξιόπιστο επειδή βασίζεται στον «λόγο της αλήθειας». Αυτή είναι μια έκφραση που χρησιμοποιεί ο απ. Παύλος αλλού σε σχέση με τον θεόπνευστο λόγο του Θεού (Β' Κορ. 6/ζ' 7, Β' Τιμ. 2/β' 15). Σε αντίθεση με τον λόγο των ανθρώπων, ο λόγος του Θεού ενεργείται σε όσους πιστεύουν (Α' Θεσ. 2/β' 13) και εκπληρώνει το θέλημά Του (Ησ. 55/νε' 11). Έτσι, όταν διακηρύσσεται το Ευαγγέλιο, η δύναμη του Θεού εκδηλώνεται μέσω του έργου του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά των

ακροατών και οι άνθρωποι ανταποκρίνονται. Το ίδιο το Ευαγγέλιο παράγει τον καρπό, επειδή είναι «ο λόγος της ζωής» (Φιλιπ. 2/β' 16). Ίσως το πιο εκπληκτικό είναι η εξάπλωση του Ευαγγελίου σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Μέσα σε τριάντα περίπου χρόνια από τον θάνατο και την ανάσταση του Χριστού, ο απ. Παύλος μπορούσε ήδη να δηλώσει ότι το Ευαγγέλιο είχε διαδοθεί «σε ολόκληρο τον κόσμο» (Κολ. 1/α' 6). Λίγο αργότερα, στο ίδιο κεφάλαιο, λέει ότι το Ευαγγέλιο «κηρύχθηκε σε ολόκληρη την κτίση» (Κολ. 1/α' 23). Το εκτεταμένο ρωμαϊκό οδικό δίκτυο κατέστησε δυνατή την ταχεία επικοινωνία και τα ταξίδια, και έτσι οι επιστολές του απ. Παύλου μπόρεσαν να κυκλοφορήσουν ευρέως τόσο γρήγορα. Αλλά είναι η δύναμη του Θεού που ενεργεί μέσω του λόγου, ο οποίος γεννά πνευματική ζωή σε ένα άτομο (Ιακ. 1/α' 18, Α' Πέτ. 1/α' 23), καθιστώντας το νέο κτίσμα εν Χριστώ (Β' Κορ. 5/ε' 17).

ΣΚΕΨΗ: Στην Κολ. 1/α' 5, ο απ. Παύλος γράφει για «την ελπίδα που είναι για σας αποταμιευμένη στους ουρανούς». Πώς αντιλαμβάνεστε αυτή την ελπίδα και γιατί ισχύει για εμάς, παρά την αναξιότητά μας;

Πέμπτη 8 Ιανουαρίου

ΔΥΝΑΜΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Διαβάστε Κολ. 1/α' 9-12. Ποια συγκεκριμένα αιτήματα βρίσκονται στην προσευχή του απ. Παύλου;

.....
.....

Ο απ. Παύλος προσεύχεται «να γίνετε πλήρεις από την επίγνωση του θελήματός Του», περιγράφοντας τη γνώση του θελήματος του Θεού ως «σοφία και πνευματική σύνεση» (Κολ. 1/α' 9). Η σοφία έρχεται, πρώτα από όλα, με το να εμπιστευόμαστε πλήρως τον Θεό, να είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε το θέλημά Του (Ιωάν. 7/ζ' 17) και να μην στηριζόμαστε στη δική μας κατανόηση (Παρ. 3/γ' 5). Όμως, συχνά τίθεται το ερώτημα: Ποιο είναι το θέλημα του Θεού για μένα σε αυτήν την κατάσταση; Υπάρχουν τέσσερις κύριες πηγές από τις οποίες μπορούμε να μάθουμε το θέλημα του Θεού, καθώς το αναζητούμε με προσευχή:

- Η πιο σημαντική πηγή σοφίας είναι η ίδια η Αγία Γραφή. «Λύχνος στα πόδια μου είναι ο Λόγος Σου, και φως στα μονοπάτια μου» (Ψαλ. 119/ριθ' 105).
- Ο Θεός μάς έχει δώσει ιδιαίτερη σοφία για τις έσχατες ημέρες μέσω του Πνεύματος της Προφητείας (Αποκ. 12/ιβ' 17, 19/ιθ' 10), όπως εκδηλώνεται μέσα από τα γραπτά της Ε. Χουάιτ. Η Αγία Γραφή μάς ενθαρρύνει: «Πιστέψτε στον Κύριο τον Θεό μας, και θα στερεωθείτε· πιστέψτε στους προφήτες Του, και θα ευοδωθείτε» (Β' Χρον. 20/κ'

20).

- Το θέλημα και η καθοδήγηση του Θεού μπορούν επίσης να γίνουν γνωστά μέσα από θεόσταλτες καταστάσεις, ζητώντας Του να ανοίξει ή να κλείσει “πόρτες” – να κάνει πράγματα ή να τα εμποδίσει να συμβούν (Κολ. 4/δ’ 3).

- Μέσω της καθοδήγησης του Αγίου Πνεύματος, όταν μάθουμε να αναγνωρίζουμε τη φωνή Του: «Και τα αυτιά σου θα ακούν από πίσω σου έναν λόγο, που θα λέει: Αυτός είναι ο δρόμος, περπατάτε επάνω σ’ αυτόν· όταν στρέψετε προς τα δεξιά, και όταν στρέψετε προς τα αριστερά.» (Ησ. 30/λ’ 21).

Ο απ. Παύλος προσεύχεται για τους Κολοσσαείς, «να περπατήσετε αντάξια στον Κύριο» (Κολ. 1/α’ 10). Φυσικά, κανείς δεν μπορεί από μόνος του να είναι άγιος, αλλά ο Θεός μάς υπολογίζει άξιους με τη χάρη Του και μας καλεί να ζήσουμε σύμφωνα με αυτήν την υψηλή κλήση (Εφεσ. 4/δ’ 1, Α’ Θεσ. 2/β’ 12). Ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί το ρήμα περπατώ άλλες τρεις φορές σε αυτή την επιστολή (Κολ. 2/β’ 6, 3/γ’ 7, 4/δ’ 5) και σημαίνει να ζούμε και να ενεργούμε σύμφωνα με τον νόμο του Θεού (Έξ. 18/ιη’ 20), κάτι που είναι δυνατό μόνο μέσω του έργου του Αγίου Πνεύματος (Ιεζ. 36/λς’ 27).

Ο απ. Παύλος προσεύχεται επίσης η ζωή τους (αλλά και η δική μας ζωή) να είναι σε όλα ευάρεστη στον Κύριο και απαριθμεί διάφορους τρόπους για να επιτευχθεί αυτό: «καρποφορώντας σε κάθε έργο αγαθό» (Κολ. 1/α’ 10), «αυξανόμενοι στην επίγνωση του Θεού» (εδ. 10) και «ευχαριστώντας τον Πατέρα» (εδ. 12).

ΣΚΕΨΗ: Τι θα απαντούσατε αν κάποιος σας ρωτούσε: “Πώς ξέρεις ότι ο Θεός σε οδηγεί προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση;”

Παρασκευή 9 Ιανουαρίου

Δύση Ηλίου: 17:22’

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Μερικοί δεν είναι σε θέση να κάνουν προγραμματισμένα σχέδια για το μέλλον. Η ζωή τους είναι ασταθής. Δεν μπορούν να διακρίνουν τα αποτελέσματα των υποθέσεών τους, και αυτό συχνά τους γεμίζει αγωνία και ανησυχία. Ας έχουμε στο νου μας ότι η ζωή των παιδιών του Θεού στον κόσμο αυτόν είναι μια οδοιπορία. Δεν έχουμε τη σοφία να προγραμματίσουμε την ίδια μας τη ζωή. Δεν εξαρτάται από εμάς να δημιουργήσουμε το μέλλον μας. “Διά πίστεως υπήκουσεν ο Αβραάμ ότε εκαλείτο να εξέλθῃ εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ λάβῃ εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξήλθε μὴ ἐξεύρων πού υπάγει.” Εβρ. 11/α’ 8.

»Στην επίγεια ζωή Του ο Χριστός δεν έκανε σχέδια για τον εαυτό Του. Δεχόταν τα σχέδια του Θεού γι’ Αυτόν, και μέρα με τη μέρα ο Πατέρας Του αποκάλυπτε τα σχέδιά Του. Έτσι και εμείς πρέπει να

εξαρτόμαστε από τον Θεό, ώστε η ζωή μας να αποτελεί εκπλήρωση του θελήματός Του. Ενώ εμείς Του αναθέτουμε την πορεία μας, Εκείνος καθοδηγεί τα βήματά μας.

»Πολλοί ενώ προγραμματίζουν ένα λαμπρό μέλλον, καταλήγουν σε πλήρη αποτυχία. Αφήστε τον Θεό να καταστρώσει τα σχέδια για σας. Όπως το παιδί, έχετε εμπιστοσύνη στην οδηγία Εκείνου ο οποίος “θέλει φυλάττει τους πόδας των οσίων αυτού.” Α’ Σαμ. 2/β’ 9. Ο Θεός ποτέ δεν οδηγεί τα παιδιά Του διαφορετικά από ό,τι αυτά θα προτιμούσαν να οδηγηθούν, αν μόνο έβλεπαν το τέλος από την αρχή και διέκριναν τον ένδοξο σκοπό που εκπληρώνουν ως συνεργάτες Του.» Ζ.Υ. σελ. 452.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Αναλογιστείτε την εβδομάδα που πέρασε και απαριθμήστε τα πράγματα για τα οποία είστε ευγνώμονες. Μήπως υπάρχουν περισσότερα πράγματα για τα οποία πρέπει να είστε ευγνώμονες από ό,τι νομίζετε;
2. Μείνετε στην τελευταία πρόταση του παραπάνω αποσπάσματος. Αυτή είναι μια πολύ ισχυρή δήλωση πίστης. Πώς μπορείτε να μάθετε να εμπιστεύεστε τον Θεό τόσο βαθιά;
3. Υπό το φως της Κολ. 1/α’ 6, 23, συζητήστε την ακόλουθη δήλωση: «Για σαράντα χρόνια η απιστία, η γκρίνια και η εξέγερση απέκλεισαν το αρχαίο Ισραήλ από τη γη Χαναάν. Οι ίδιες αμαρτίες καθυστέρησαν την είσοδο του σύγχρονου Ισραήλ στην ουράνια Χαναάν. Σε καμία από τις περιπτώσεις δεν ευθύνονται οι υποσχέσεις του Θεού. Είναι η απιστία, η κοσμικότητα, η μη αφιέρωση και η διαμάχη μεταξύ του ομολογούμενου λαού του Κυρίου που μας κράτησαν σε αυτόν τον κόσμο της αμαρτίας και της θλίψης τόσα χρόνια. Αν η εκκλησία του Χριστού είχε κάνει το καθορισμένο έργο της όπως είχε ορίσει ο Κύριος, όλος ο κόσμος θα είχε προειδοποιηθεί πριν από αυτό και ο Κύριος Ιησούς θα είχε έρθει στη γη μας με δύναμη και μεγάλη δόξα.» -Ellen G. White, Last Day Events, σ. 38. Με ποιους τρόπους θα μπορούσαμε σήμερα να είμαστε ένοχοι για τα ίδια πράγματα;

3. ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Επειδή, σε μένα το να ζω είναι ο Χριστός, και το να πεθάνω είναι κέρδος» Φιλιππησίους 1/α' 21.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Φιλιπ. 1/α' 19-30, Α' Κορ. 4/δ' 14-16, Β' Κορ. 10/ι' 3-6, Ιωάν. 17/ιζ' 17-19, Μιχ. 6/ς' 8, Πράξ. 14/ιδ' 22.

Λέγεται, συχνά, ότι ο θάνατος είναι απλώς μέρος της ζωής. Όμως αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο θάνατος είναι το αντίθετο της ζωής, είναι εχθρός της ζωής. Ο θάνατος δεν ήταν ενσωματωμένος στη ζωή. Ο απ. Παύλος δηλώνει με έμφαση ότι ο Χριστός πέθανε «για να καταργήσει, διαμέσου του θανάτου, αυτόν που έχει το κράτος του θανάτου, δηλαδή, τον Διάβολο, και να ελευθερώσει εκείνους, όσους εξαιτίας του φόβου του θανάτου ήσαν σε ολόκληρη τη ζωή υποκείμενοι στη δουλεία» (Εβρ. 2/β' 14,15).

Έτοιμος να πεθάνει για τον Χριστό, ο απ. Παύλος ήταν σίγουρος για τη μακροπρόθεσμη κατάληξή του. Το πιο σημαντικό για αυτόν στο μεταξύ ήταν να τιμήσει, είτε με τη ζωή είτε με τον θάνατό του, τον Χριστό και να κηρύξει το Ευαγγέλιο σε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους. Ίσως αυτός να είναι ένας λόγος που έχουμε τόσες πολλές επιστολές που φέρουν το όνομά του. Μέσω των γραπτών του, μπορούσε να φτάσει σε πολλούς ανθρώπους και σε μέρη που ο ίδιος δεν είχε επισκεφθεί ποτέ.

Η ζωή είναι σύντομη και είναι ζωτικής σημασίας, μέσα στα χρόνια που μας χαρίζει ο Κύριος, να φέρουμε τη μεγαλύτερη επίδραση στους γύρω μας για τη βασιλεία του Θεού. Μεγάλο μέρος αυτής της επίδρασης έχει να κάνει με την ενθάρρυνση της «ενότητας της πίστης». Όπως θα δούμε στην αρχή αυτής της εβδομάδας, αυτό το θέμα ήταν ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο ο απ. Παύλος έγραψε στους Φιλιππήσιους.

Κυριακή 11 Ιανουαρίου

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΑ ΜΕΓΑΛΥΝΘΕΙ

Διαβάστε Φιλιπ. 1/α' 19, 20. Ποια φαίνεται να είναι η προσδοκία του απ. Παύλου για την έκβαση της δίκης του; Τι θεωρεί ακόμη πιο σημαντικό από το να αθωωθεί;

.....

Παρότι ο απ. Παύλος δεν ήταν εγκληματίας, δεν ήταν η πρώτη φορά που καταδιώχτηκε και φυλακίστηκε. Στους Κορίνθιους ανέλυσε λεπτομερώς τα παθήματά του μέχρι εκείνη τη στιγμή: «σε φυλακές πενήντισσότ' φορές, σε θανάτους πολλές φορές· από τους Ιουδαίους πέντε φορές πήρα 40 παρά μία μαστιγώσεις· τρεις φορές ραβδίστηκα, μία φορά λιθοβολήθηκα, τρεις φορές ναυάγησα, ένα μερόνυχτο έκανα στον βυθό· σε οδοιπορίες πολλές φορές, σε κινδύνους ποταμών, σε κινδύνους ληστών, σε κινδύνους από το γένος, σε κινδύνους από τα έθνη, σε κινδύνους στην πόλη, σε κινδύνους στην ερημιά, σε κινδύνους στη θάλασσα, σε κινδύνους από ψευδάδελφους· σε κόπο και μόχθο, σε αγρυπνίες πολλές φορές, σε πείνα και δίψα, σε νηστείες πολλές φορές, σε ψύχος και γυμνότητα» (Β' Κορ. 11/ια' 23-27). Αλλά μη νομίζουμε ότι αυτά τα βάσανα ήταν τα πιο σημαντικά για αυτόν. Ο απ. Παύλος προσθέτει ότι στο μυαλό του ήταν, «εκτός από τα εξωτερικά, ο επικείμενος αγώνας καθημερινά, η μέριμνα όλων των εκκλησιών» (Β' Κορ. 11/ια' 28).

Διαβάστε Α' Κορ. 4/δ' 14-16, Α' Θεσ. 2/β' 10, 11, Γαλ. 4/δ' 19 και Φιλήμ. 10. Ποια σχέση έχει ο απ. Παύλος με τις εκκλησίες που ίδρυσε και τους ανθρώπους που κέρδισε για τον Χριστό;

.....

Όπως ο Ιησούς, ο Οποίος δεν λυπήθηκε τίποτα για να μας σώσει, έτσι και ο απ. Παύλος δήλωσε στους πιστούς ότι: «με βαθύτατη ευχαρίστηση θα δαπανήσω και θα δαπανηθώ ολοκληρωτικά για χάρη των ψυχών σας» (Β' Κορ. 12/ιβ' 15). Αλλά, παραδόξως, όσο περισσότερο μοιάζουν οι πράξεις ενός ατόμου με τις πράξεις του Ιησού, τόσο λιγότερο αγαπιούνται ή εκτιμούνται από κάποιους. «Όλοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα διωχθούν» (Β' Τιμ. 3/γ' 12). Ωστόσο, οι πιστοί χριστιανοί παραμένουν ίσως ο πιο ισχυρός τρόπος για να δοξαστεί ο Θεός και να επιβεβαιωθεί η αλήθεια του Ευαγγελίου (Φιλιπ. 1/α' 7). «Η υπομονητική και χαρούμενη στάση του Παύλου κατά το διάστημα της μακρόχρονης και άδικης φυλάκισής του, καθώς και το θάρρος και η πίστη του αποτελούσαν ένα αδιάκοπο κήρυγμα» Π.Α. σελ. 409.

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε το πώς ζείτε και πώς φέρεστε στους ανθρώπους, κυρίως σε όσους δεν σας φέρονται καλά. Τι μαρτυρία παρουσιάζετε για τον Ιησού;

Δευτέρα 12 Ιανουαρίου

«ΤΟ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΕΙΝΑΙ ΚΕΡΔΟΣ»

Όλοι, κυρίως οι πιστοί, είμαστε αναμεμιγμένοι στη Μεγάλη Διαμάχη, η οποία μαίνεται τόσο γύρω μας όσο και μέσα μας. Όλοι με κάποιον τρόπο βιώνουμε την πραγματικότητα αυτής της υπερκόσμιας διαμάχης, και θα τη βιώνουμε για όσο θα ζούμε.

Διαβάστε Β' Κορ. 10/1' 3-6. Ποια είναι η βάση του πνευματικού πολέμου που διεξάγουμε και ποια είναι τα όπλα μας;

.....

.....

Τα πιο θανατηφόρα πνευματικά όπλα είναι οι ιδέες, καλές και κακές. Ο Σατανάς χρησιμοποιεί ψευδείς ιδέες για να ξεγελάσει τους ανθρώπους. Επίσης, χρησιμοποιεί άσχημα λόγια, κριτική, προδοσία, φόβο, αθέτηση εμπιστοσύνης και υποσχέσεων, και πολλά άλλα κακά πράγματα που οι Χριστιανοί δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιούμε. Αντιθέτως, πρέπει να χρησιμοποιούμε την αγάπη, το έλεος, την ειρήνη, την ευγένεια, τη μακροθυμία, την καλοσύνη και τον αυτοέλεγχο. Το πιο ισχυρό μας όπλο που χρησιμοποιείται με σύνεση, είναι ο Λόγος του Θεού που χειρίζεται το Άγιο Πνεύμα (Εφεσ. 6/ς' 17), επειδή μόνο ο Θεός μπορεί να φέρει την αλήθεια στην καρδιά ενός ανθρώπου. Εμείς είμαστε απλώς οι αγγελιοφόροι που χρησιμοποιεί ο Κύριος για να επιτύχει τους σκοπούς Του.

Διαβάστε Φιλιπ. 1/α' 21, 22. Πώς αντιλαμβανόμαστε τα λόγια του απ. Παύλου, ειδικά στο πλαίσιο της Μεγάλης Διαμάχης;

.....

.....

Επειδή η μάχη είναι πνευματική, βρισκόμαστε σε έναν πόλεμο ιδεών και αξιών. Ωστόσο, ο Χριστός έχει επιτύχει για εμάς τη νίκη στον Σταυρό και όσο παραμένουμε συνδεδεμένοι μαζί Του δεν μπορούμε ποτέ να ηττηθούμε, ακόμη και αν θανατωθούμε. Ο απ. Παύλος παρέδωσε τη ζωή του στον Θεό σε ό,τι του συνέβαινε εδώ στη γη, όσο άδικο κι αν ήταν, επειδή εμπιστεύτηκε τη ζωή και το μέλλον του σε ένα ανώτερο δικαστήριο. Ως χριστιανοί, δεν πρέπει να αγωνιζόμαστε τόσο για αυτό που πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι μας οφείλουν, αλλά να αγωνιζόμαστε για το τι είναι σωστό. Η υποταγή στο θέλημα του Θεού είναι ο μόνος τρόπος για να είμαστε νικητές στον πόλεμο στον οποίο βρισκόμαστε. Το κατεξοχήν παράδειγμα υποταγής στο θέλημα του Θεού, ασφαλώς είναι ο Ιησούς, όπως αναδεικνύει ο απ. Παύλος στην προς Φιλιπ. 2/β'.

ΣΚΕΨΗ: Με ποιους τρόπους βιώνετε την πραγματικότητα της Μεγάλης Διαμάχης; Πώς μας δίνει παρηγοριά και δύναμη το ότι ο Χριστός έχει ήδη νικήσει για εμάς;

Τρίτη 13 Ιανουαρίου

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ

Διαβάστε Φιλιπ. 1/α' 23, 24. Τι εννοεί ο απ. Παύλος λέγοντας ότι το «να αναχωρήσω, και να είμαι με τον Χριστό» είναι «πολύ πλέον καλύτερα»;

.....

.....

Σε αυτά τα εδάφια, των οποίων η έννοια έχει παρεξηγηθεί πολύ από τους ανθρώπους, ο απ. Παύλος συγκρίνει την αντίθεση μεταξύ ζωής και θανάτου. Ο χριστιανός ζει για τον Χριστό και μπορεί ακόμη και να πεθάνει για Αυτόν. Είναι κέρδος (Φιλιπ. 1/α' 21), με την έννοια ότι η μαρτυρία μας γίνεται πολύ πιο ισχυρή και πειστική. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένα άτομο πιστεύει, όταν είναι πρόθυμο ακόμη και να πεθάνει για την πίστη του.

Αλλά πρέπει επίσης να αναγνωρίσουμε ότι οι νεκροί είναι πραγματικά νεκροί. Δεν γνωρίζουν τίποτα. Αναπαύονται στον τάφο μέχρι την ανάσταση (Εκκ. 9/θ' 5, Ιωάν. 5/ε' 28, 29). Για αυτό ο Ιησούς είπε για τον Λάζαρο που είχε πεθάνει: «Ο Λάζαρος, ο φίλος μας, κοιμήθηκε· αλλά, πηγαίνω για να τον ξυπνήσω» (Ιωάν. 11/ια' 11).

Αν οι άνθρωποι που πεθαίνουν πηγαίνουν αμέσως στον Ουρανό, φανταστείτε πώς θα ήταν για τον Λάζαρο. Μετά από τέσσερις ημέρες που ο Λάζαρος απολαμβάνει τον Παράδεισο, τον καλεί ο Ιησούς πίσω στη γη. Λογικά, λοιπόν, αυτή η ιδέα αποδεικνύεται εντελώς εσφαλμένη. Ο θάνατος είναι σαν ένας ύπνος δίχως όνειρα, από τον οποίο ο Ιησούς θα ξυπνήσει τους πιστούς ακολούθους Του κατά τη Δεύτερα Παρουσία. Και τότε, μαζί με τους ζωντανούς αγίους, θα αρπαχτούν και θα μεταφερθούν στον Ουρανό για να είναι αιώνια μαζί Του (Α' Θεσ. 4/δ' 16, 17).

Ο απ. Παύλος για την "αναχώρηση" του από την παρούσα ζωή δηλώνει: «εγώ γίνομαι ήδη σπονδή, και ο καιρός της αναχώρησής μου έφτασε» (Β' Τιμ. 4/δ' 6), προκειμένου να φθάσει στην ανάσταση των νεκρών (Φιλιπ. 3/γ' 11) για να είναι μαζί με τον Χριστό. Ήταν απόλυτα βέβαιος πως αν θα έκλεινε τα μάτια του σε θάνατο το αμέσως επόμενο πράγμα που θα γνώριζε, εν ριπή οφθαλμού, θα ήταν να δει τον Ιησού, ο οποίος θα τον έπαιρνε μαζί με όλο τον λαό του Θεού στον τόπο που έχει ετοιμάσει για όλους όσους Τον αγαπούν (Ιωάν. 14/ιδ' 3, Α' Κορ. 2/β' 9).

Αν και πρόθυμος να πεθάνει για τον Χριστό, ο απ. Παύλος δηλώνει στους Φιλιππησίους: «το να μένω, όμως, μέσα στο σώμα είναι αναγκαιότερο για σας» (Φιλιπ. 1/α' 24). Είναι καλύτερο για εμάς να ζήσουμε για τον Χριστό ή να πεθάνουμε γι' Αυτόν; Αυτό το δύσκολο ερώτημα δυσκόλεψε και τον απ. Παύλο, ο οποίος δήλωσε: «τι να

εκλέξω δεν γνωρίζω» (Φιλιπ. 1/α' 22, 23).

ΣΚΕΨΗ: Όσο κι αν κανείς μας δεν θέλει να πεθάνει, έχετε σκεφτεί ποτέ ότι το επόμενο πράγμα που θα αντικρίσουμε θα είναι η επιστροφή του Χριστού; Πώς μας βοηθά αυτή η σκέψη να κατανοήσουμε το σκεπτικό του απ. Παύλου;

Τετάρτη 14 Ιανουαρίου

ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΤΕ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Η τελευταία προσευχή του Ιησού για τους μαθητές Του είχε ως βασικό θέμα την ενότητα. Ο Ιησούς απέβλεπε πέρα από τον Σταυρό στην επανένωση με τον Πατέρα Του και στην επανένωση με εμάς: «Πατέρα, εκείνους που Μου έδωσες, θέλω, όπου είμαι Εγώ, να είναι και εκείνοι μαζί Μου· για να θωρούν τη δόξα τη δική Μου, την οποία Μου έδωσες» (Ιωάν. 17/ιζ' 24). Ο Ιησούς προσευχήθηκε να φυλάξει ο Πατέρας τα παιδιά Του, ώστε «να είναι ένα, όπως Εμείς» (Ιωάν. 17/ιζ' 11). Τόνισε επίσης τις ολέθριες συνέπειες της διχόνοιας, καθώς γίνεται η αιτία πολλοί άνθρωποι να μην πιστέψουν. Δύο φορές σε αυτήν τη σύντομη προσευχή, ο Ιησούς τονίζει ότι η ενότητά μας με Εκείνον και τον Πατέρα είναι «για να πιστέψει ο κόσμος» και «να γνωρίζει ο κόσμος ότι Εσύ Με απέστειλες» (Ιωάν. 17/ιζ' 21, 23). Διαβάστε Φιλιπ. 1/α' 27 και συγκρίνετε με Ιωάν. 17/ιζ' 17-19. Τι λένε τόσο ο Ιησούς όσο και ο απ. Παύλος ότι είναι απαραίτητο για την ενότητα στην εκκλησία;

.....

.....

Η φράση «να πολιτεύεστε επάξια», στη Φιλιπ. 1/α' 27, σημαίνει να συμπεριφέρεστε άξια. Να ζείτε ως πολίτης, όχι οποιουδήποτε επίγειου βασιλείου, αλλά ως πολίτης της ουράνιας βασιλείας. Η Επί του Όρους Ομιλία αποτυπώνει την όμορφη εικόνα του τι σημαίνει να είμαστε παιδιά του ουράνιου Πατέρα και μέλη της βασιλείας Του: Να είμαστε φτωχοί στο πνεύμα, πράοι, πεινασμένοι και διψασμένοι για δικαιοσύνη, ελεήμονες, αγνοί στην καρδιά, ειρηνοποιοί, να μην ανταποδίδουμε το κακό, να αγαπάμε τους εχθρούς μας, να ευλογούμε αυτούς που μας καταριούνται, να κάνουμε καλό σε αυτούς που μας μισούν. Εν ολίγοις, «να πράττεις το δίκαιο, και να αγαπάς έλεος, και να περπατάς ταπεινά μαζί με τον Θεό σου» (Μιχ. 6/ς' 8).

Μερικές φορές δυσανασχετούμε με τους ανθρώπους που φαίνονται να είναι πολύ καλοί. Μπορεί ακόμη και να μπορούμε στον πειρασμό να τους μειώσουμε ή να βρούμε ένα αδύναμο σημείο για να αποδείξουμε ότι δεν είναι τόσο καλοί όσο φαίνονται, και όλα αυτά για να νιώσουμε καλύτερα με τον εαυτό μας. Αντ' αυτού, γιατί να μη δούμε πόσο πιο αγαπητοί μπορούμε να γίνουμε, πόσο γενναιόδωροι,

πόσο φιλεύσπλαχνοι, πόσο ταπεινοί;

Η Ε. Χουάιτ μίλησε για εκείνους που «αγαπούν τον κόσμο και το κέρδος του περισσότερο από ό,τι αγαπούν τον Θεό ή την αλήθεια». Testimonies for the Church, vol. 5, p. 277. Πολύ συχνά, η διχόνοια στην εκκλησία προέρχεται τελικά από την υπερηφάνεια. «Καθώς η υπερηφάνεια και η κοσμική φιλοδοξία έχουν καλλιεργηθεί, το πνεύμα του Χριστού έχει αποχωρήσει, και η ζηλοτυπία, η διχόνοια και η διαμάχη έχουν έρθει για να αποσπάσουν την προσοχή και να αποδυναμώσουν την εκκλησία.» Τ.С., vol. 5, p. 240, 241.

Πόσο σπουδαίο είναι να μάθουμε όλοι την ταπεινότητα και την πραότητα που έδειξε ο Ιησούς ως πρότυπο για εμάς! Πόσο διαφορετική εκκλησία θα είχαμε, έτσι δεν είναι;

Πέμπτη 15 Ιανουαρίου

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ

Διαβάστε Φιλιπ. 1/α' 27-30. Πώς σχετίζεται η ενότητά μας και το να είμαστε «αγωνιζόμενοι μαζί, με μία ψυχή, για την πίστη του ευαγγελίου», με την ατρόμητη στάση;

.....
.....

Η στρατηγική του Σατανά είναι να διαιρεί για να κυριαρχεί. Η διχόνοια είναι εξολοθρευτική. Ο Ιησούς είπε: «αν ένα σπίτι διαιρεθεί σε αντιμαχόμενα μέρη, το σπίτι εκείνο δεν μπορεί να σταθεί» (Μάρ. 3/γ' 25). Πρόκειται για μια απλή αρχή που ο Σατανάς χαίρεται να την ξεχνάμε. Η ενότητά μας βοηθά στο να μπορέσουμε να εκπληρώσουμε τον ρόλο μας ως το Πιστό Υπόλοιπο της Βιβλικής προφητείας (Αποκ. 12/ιβ' 17), διακηρύσσοντας το «αιώνιο Ευαγγέλιο» σε «κάθε έθνος και φυλή και γλώσσα και λαό» (Αποκ. 14/ιδ' 6). Και επειδή η ενότητα είναι ζωτικής σημασίας στην αποστολή μας να μεταδώσουμε το μήνυμα του Θεού, και η προσευχή του Ιησού (Ιωάν. 17/ιζ' 17, 19) τονίζει την αλήθεια του Λόγου του Θεού ως ένα από τα πιο σημαντικά κλειδιά για την ενότητα. Το μήνυμά μας δεν μπορεί να διαχωριστεί από την αποστολή ή την ενότητά μας. Και τα τρία στέκονται ή πέφτουν μαζί. Αν λείπει ένα από αυτά τα τρία κλειδιά, θα αποτύχουμε. Αντιθέτως, με την συνύπαρξη και των τριών, δεν έχουμε να φοβηθούμε «τίποτε από τους ενάντιους» (Φιλιπ. 1/α' 28). Ο Σατανάς είναι ήδη ένας ηττημένος εχθρός. Κι αν ακόμη χρειαστεί να θανατωθούμε για την πίστη μας, τίποτα δεν μπορεί να μας βλάψει αν γίνουμε «μιμητές του αγαθού» (Α' Πέτρ. 3/γ' 13). Ο Διάβολος είναι ανίσχυρος να σταματήσει την πορεία της αλήθειας του Θεού. Διαβάστε Ματθ. 10/ι' 38, Πράξ. 14/ιδ' 22, Ρωμ. 8/η' 17, Β' Τιμ. 3/γ' 12. Για ποιο σημαντικό θέμα μιλούν αυτά τα εδάφια;

.....
.....
Η ζωή στον έκπτωτο αυτόν κόσμο είναι δύσκολη για όλους μας ανεξαιρέτως. Ο Ιώβ ήταν ένας δίκαιος άνθρωπος – η Αγία Γραφή λέει ότι «ήταν άμεμπτος και ευθύς, και φοβόταν τον Θεό, και έμενε μακριά από κακό» (Ιώβ 1/α' 1). Και όμως, μέσα σε μια νύχτα, η συμφορά χτύπησε αυτόν και την οικογένειά του. Όλοι γνωρίζουμε ότι η ζωή είναι γεμάτη ανατροπές και κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να συμβεί από τη μία στιγμή στην άλλη. Η δυστυχία, σε κάποιον βαθμό, είναι αναπόφευκτη για όλους μας. Στο τέλος, όμως, καλύτερα να υποφέρουμε για χάρη του Χριστού παρά για οτιδήποτε άλλο.

ΣΚΕΨΗ: Ποια ελπίδα και παρηγοριά πρέπει να έχουμε ως χριστιανοί μέσα στις θλίψεις μας;

Παρασκευή 16 Ιανουαρίου

Δύση Ηλίου: 17:29'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Από το στρεβλωτήρι και τον πάσσαλο των βασάνων, από τη φυλακή, από τις τρύπες και τις σπηλιές της γης φθάνουν στα αυτιά του οι θριαμβικές κραυγές των μαρτύρων. Ακούει τη μαρτυρία των πιστών ψυχών, οι οποίες αν και στερούμενες, βασανιζόμενες, κακοποιούμενες, δίνουν όμως άφοβα τη διαβεβαίωση της πίστης τους δηλώνοντας: “Εξεύρω εις τίνα επίστευσα.” Τα άτομα αυτά παραχωρώντας τη ζωή τους χάρη της πίστης, εξαγγέλλουν στον κόσμο ότι Εκείνος στον οποίον εμπιστεύθηκαν, είναι ικανός να σώσει εντελώς.» Π.Α. σελ. 453

«Ποτέ δεν υπήρξε τόσο μεγάλη ποικιλομορφία πίστης στη Χριστιανοσύνη όσο σήμερα. Αν τα χαρίσματα [των αποστόλων, των προφητών, των ευαγγελιστών, των ποιμένων και των διδασκάλων (Εφεσ. 4/δ' 11-13)] ήταν απαραίτητα για τη διατήρηση της ενότητας της πρώτης εκκλησίας τότε, πόσο μάλλον για την αποκατάσταση της ενότητας τώρα! Και ό,τι είναι σκοπός του Θεού να αποκαταστήσει την ενότητα της εκκλησίας κατά τις έσχατες ημέρες, είναι έντονα εμφανές στις προφητείες. Τότε οι συνετοί θα κατανοήσουν. Όταν αυτό εκπληρωθεί, θα υπάρξει ενότητα πίστης σε όλους εκείνους που ο Θεός λογίζει συνετούς - γιατί αν υπάρχει πραγματικά σωστή κατανόηση, τότε θα υπάρχει και συμφωνία μεταξύ τους... Επομένως, είναι προφανές ότι η τέλεια κατάσταση της εκκλησίας που προλέγετε εδώ, είναι ακόμη μελλοντική. Συνεπώς, αυτά τα χαρίσματα δεν έχουν ακόμη εκπληρώσει τον σκοπό τους.» R. F. Cottrell, “Introduction,” in Ellen G. White, Early Writings, p. 140.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Υπό το φως του παραπάνω αποσπάσματος του R.F. Cottrell, τι είναι απαραίτητο για το Άγιο Πνεύμα ώστε να φέρει την ενότητα στην εκκλησία του Θεού σήμερα; Πόσο σημαντική για την ενότητα της εκκλησίας είναι η εφαρμογή των συμβουλών που δίνονται μέσω του χαρίσματος της προφητείας;
2. Πώς θα εξηγούσατε τη Βιβλική διδασκαλία για τον θάνατο σε κάποιον που πιστεύει ότι ο απ. Παύλος και άλλοι χριστιανοί που έχουν πεθάνει βρίσκονται ήδη στον Ουρανό με τον Χριστό;
3. Πώς μας βοηθά η Μεγάλη Διαμάχη να κατανοήσουμε την ύπαρξη των θλίψεων σε αυτήν τη ζωή; Γιατί πρέπει να ατενίζουμε πάντα στον Εσταυρωμένο Ιησού ως την πληρέστερη δυνατή έκφραση της αγάπης του Πατέρα και να Τον εμπιστευόμαστε ακόμη και στις χειρότερες στιγμές;

4. ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕΣΩ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Κάντε πλήρη τη χαρά μου, να φρονείτε το ίδιο, έχοντας την ίδια αγάπη, να είστε ομόψυχοι, και ομόφρονες» Φιλιππησίους 2/β' 2.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Φιλιπ. 2/β' 1-11, Ιερ. 17/ιζ' 9, Φιλιπ. 4/δ' 8, Α' Κορ. 8/η' 2, Ρωμ. 8/η' 3, Εβρ. 2/β' 14-18.

Η ενότητα είναι δύναμη. Αλλά το να το γνωρίζουμε αυτό, δεν είναι το ίδιο με το να το πράττουμε. Μερικές φορές, παρά τις προσπάθειές μας για ενότητα, αποτυγχάνουμε. Αυτό, ωστόσο, δεν είναι το ίδιο με την εσκεμμένη υπονόμευση της ενότητας. Δεν είναι περίεργο, λοιπόν, που καθώς ο απ. Παύλος συνεχίζει να γράφει στους Φιλιππησίους, θέλει να είναι «ομόψυχοι, και ομόφρονες».

Η διδαχή του απ. Παύλου για την αναγκαιότητα της ενότητας, βασίζεται στη διδασκαλία και το παράδειγμα του Ιησού. Είναι ένα θέμα που συναντάμε σε όλη την Καινή Διαθήκη και ιδιαίτερα στις επιστολές. Η διαίρεση στο σύμπαν προήλθε από την υπερηφάνεια και τη δίψα για θέση και εξουσία ενός μόνο αγγέλου στον Ουρανό, ένα συναίσθημα που εξαπλώθηκε γρήγορα, ακόμη και μέσα σε ένα τέλειο περιβάλλον (Ησ. 14/ιδ' 12-14). Στη συνέχεια, έλαβε χώρα στην Εδέμ μέσω μιας παρόμοιας δυσαρέσκειας για τους κανόνες που είχε θέσει ο Θεός και της επιθυμίας για άνοδο σε μια ανώτερη σφαίρα από αυτήν που είχε σχεδιάσει ο Κύριος (Γέν. 3/γ' 1-6).

Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε τι διδάσκει η Αγία Γραφή ως βάση για την ενότητα στην εκκλησία. Θα εστιάσουμε ιδιαίτερα στην καταπληκτική συγκατάβαση του Ιησού, στα μαθήματα που μπορούμε να αποκομίσουμε παρατηρώντας Τον και στο πώς μπορούμε να αυξηθούμε ώστε να Του μοιάσουμε περισσότερο.

Κυριακή 18 Ιανουαρίου

ΔΙΧΟΝΟΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ

Διαβάστε Φιλίπ. 2/β' 1-3. Ποιοι παράγοντες φαίνεται να οδήγησαν στη διχόνοια μέσα στην εκκλησία; Τι προτείνει ο απ. Παύλος ως λύση;

.....

.....

Πρέπει να ήταν τεράστια απογοήτευση για τον απ. Παύλο να βλέπει την εκκλησία που ίδρυσε και αγάπησε τόσο πολύ, να μαστίζεται από αντιπαλότητες και να αναλώνεται σε διαμάχες. Περιγράφει τα προβλήματα με σκληρές λέξεις: «αντιζηλία ή κενοδοξία» (εδ. 3). Τη λέξη «αντιζηλία» τη συναντάμε και στη Φιλίπ. 1/α' 16, όπου ο απ. Παύλος αναφέρεται σε ανταγωνιστές του στη Ρώμη που «κηρύττουν τον Χριστό από αντιζηλία, όχι με καθαρότητα», προωθώντας τον εαυτό τους αντί τον Χριστό. Η αντιζηλία-ζηλοτυπία συγκαταλέγεται στα έργα της σάρκας (Γαλ. 5/ε' 20) και, όπως επισημαίνει ο απ. Ιάκωβος, «όπου υπάρχει φθόνος και φιλονικία, εκεί είναι ακαταστασία, και κάθε αχρείο πράγμα» (Ιακ. 3/γ' 16). Η λέξη «κενοδοξία» είναι συνώνυμη της ματαιοδοξίας και της αλαζονείας. Ο απ. Παύλος, στη Γαλ. 5/ε' 26, προτρέπει «να μη γινόμαστε κενοδοξοί, ερεθίζοντας ο ένας τον άλλον, φθονώντας ο ένας τον άλλον».

Ο απ. Παύλος δίνει (εδ. 1, 2) τη θεραπεία αυτών των προβλημάτων:

- «Παρηγορία εν Χριστώ». Ο απ. Παύλος δείχνει το παράδειγμα του Ίδιου του Χριστού ως ένα ισχυρό κίνητρο.
- «Παραίνεση αγάπης». Ο Ιησούς αποκαλύπτει τη Θεϊκή αγάπη και μας δίνει την εντολή: «αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως Εγώ σας αγάπησα» (Ιωάν. 15/ιε' 12).
- «Κοινωνία του Πνεύματος». Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος δημιουργεί μια στενή χριστιανική σχέση όπως αυτή που διακατείχε την πρώτη εκκλησία (Πράξ. 2/β' 42, Β' Κορ. 13/ιγ' 14).
- «Σπλάχνα και οικτιρμοί» (Συμπόνια και Έλεος). Αυτές τις Θεϊκές ιδιότητες τις βλέπουμε να εκδηλώνονται συχνά στη ζωή του Χριστού (Ματθ. 9/θ' 36, 20/κ' 34, Μάρκ. 1/α' 41) και να περιγράφονται στις παραβολές του καλού Σαμαρείτη (Λουκ. 10/ι' 33) και του άσωτου υιού (Λουκ. 15/ιε' 20). Αυτές οι ιδιότητες, τις οποίες Ιησούς μάς έδωσε ως παράδειγμα, πρέπει να φαίνονται και στη ζωή των ακολούθων Του (Λουκ. 6/ς' 36).
- «Να φρονείτε το ίδιο, έχοντας την ίδια αγάπη, να είστε ομόψυχοι, και ομόφρονες». Τι εικόνα! Πόσο πιο έντονα να τονίσει ο απ. Παύλος τη σημασία της ενότητας; Όπως επισημαίνει, πρέπει να έχουμε «το ίδιο φρόνημα, που ήταν και στον Ιησού Χριστό» (Φιλίπ. 2/β' 5).

Δευτέρα 19 Ιανουαρίου

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ

Αναλογιστείτε και πάλι την έμφαση που δίνει ο απ. Παύλος στην ενότητα, στη Φιλιπ. 2/β' 2, λέγοντας ουσιαστικά το ίδιο πράγμα με τέσσερις διαφορετικούς τρόπους. Παρατηρήστε επίσης την εστίασή του στον νου, τις σκέψεις και τα συναισθήματα. Ενώ οι θρησκευτικοί ηγέτες είχαν την τάση να δίνουν έμφαση στην εξωτερική συμπεριφορά, ο Ιησούς επικεντρώθηκε στις σκέψεις και τα συναισθήματά μας. Για παράδειγμα, ο πλούσιος νέος άρχοντας ισχυριζόταν ότι ανέκαθεν τηρούσε τον νόμο. Ωστόσο, ο Ιησούς λέγοντάς του να πουλήσει όλα όσα είχε, να τα μοιράσει στους φτωχούς και να Τον ακολουθήσει, δοκίμασε την προσκόλλησή του στα επίγεια πράγματα. Επίσης, ο Ιησούς είπε ότι αυτό που βγαίνει από την καρδιά (ή το μυαλό) είναι αυτό που μολύνει τον άνθρωπο: «από την καρδιά βγαίνουν πονηροί συλλογισμοί, φόνοι, μοιχείες, πορνείες, κλοπές, ψευδομαρτυρίες, βλασφημίες» (Ματθ. 15/ε' 19), και «από το πείσμα της καρδιάς μιλάει το στόμα» (Ματθ. 12/ιβ' 34). Διαβάστε Φιλιπ. 2/β' 3, 4. Ποια πρακτικά βήματα προτρέπει ο απ. Παύλος να γίνουν για την ενότητα στην εκκλησία;

.....

.....

.....

Τα λόγια του απ. Παύλου απεικονίζουν την ταπεινοφροσύνη: ταπεινότητα του νου, εκτίμηση των άλλων πάνω από τον εαυτό μας, φροντίδα για τα συμφέροντα των άλλων και όχι μόνο για τα δικά μας. Εύκολο στα λόγια δύσκολο στις πράξεις, σωστά; Αυτές όμως είναι σημαντικές αρχές που πρέπει να έχουμε κατά νου σε όλες τις αλληλεπιδράσεις μας. Σε μια συζήτηση υπάρχει συχνά η τάση να επικεντρωνόμαστε στην απάντησή μας σε ό,τι λέγεται, και όχι στην ακρόαση προκειμένου να κατανοήσουμε τι λέει ο άλλος και να προσπαθήσουμε να δούμε το θέμα από τη δική του οπτική. Οι συγκρούσεις προκύπτουν συνήθως από παρεξηγήσεις που θα μπορούσαν να αποφευχθούν αν απλώς είχε προηγηθεί ακρόαση. Μπορεί να μη συμφωνούμε πάντα, αλλά η ακρόαση και η προσπάθεια κατανόησης της άποψης του άλλου είναι το πρώτο βήμα για την οικοδόμηση της υγιούς επικοινωνίας και της εμπιστοσύνης.

Ο απ. Παύλος λέει να διατηρούμε την ενότητα που προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα, «διαμέσου του συνδέσμου της ειρήνης» (Εφεσ. 4/δ' 3). Αν υπάρχουν διαμάχες στην εκκλησία, το Άγιο Πνεύμα μπορεί να τις κατευνάσει και να μας φέρει σε ενότητα, δημιουργώντας αρμονία.

Επίσης, στο Εφεσ. 4/δ' 13, ο απ. Παύλος μιλάει για την «ενότητα της

πίστης, και της επίγνωσης του Υιού του Θεού». Αυτά τα δύο συνδέονται μεταξύ τους. Το να έχουμε την ίδια πίστη, την ίδια κατανόηση των Γραφών που πηγάζει από τη γνώση του Χριστού και των διδασκαλιών Του, είναι ζωτικής σημασίας για να επικρατήσει η ενότητα μεταξύ μας.

ΣΚΕΨΗ: Τι είδους “θανάτωση” του εαυτού μας θα μας οδηγήσει στο σημείο όπου, πράγματι, θα εκτιμούμε τους άλλους περισσότερο από εμάς; Πώς μπορούμε να το επιτύχουμε αυτό; Πόσο διαφορετικές θα ήταν οι σχέσεις μας αν ζούσαμε όλοι έτσι;

Τρίτη 20 Ιανουαρίου

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥ

Ένας αυξανόμενος αριθμός εταιρειών σε όλο τον κόσμο εργάζεται στην προσπάθεια να συνδυάσει την επεξεργαστική δύναμη των υπολογιστών με τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Συνδέοντας το μυαλό του ανθρώπου με τους υπολογιστές, οι επιστήμονες ελπίζουν να επηρεάσουν τις σκέψεις μας μέσω των υπολογιστών. Το επίτευγμα αυτό υπόσχεται θετικά αποτελέσματα στη βοήθεια ασθενειών όπως, επιληψία, κατάθλιψη και νόσο του Πάρκινσον. Ωστόσο, σκεφτείτε τους κακούς τρόπους με τους οποίους θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν αυτοί οι υπολογιστές για τον έλεγχο του ανθρώπινου νου.

Κατά κάποιον τρόπο, είναι ήδη πραγματικότητα. Το μυαλό μας είναι σαν ένας υπολογιστής, μόνο που είναι πολύ ανώτερο. Η συνεχής ροή πληροφοριών στην οποία είμαστε καθημερινά εκτεθειμένοι “προγραμματίζει” το μυαλό μας, καθορίζει τις σκέψεις μας και καθοδηγεί τις πράξεις μας. Καθώς βυθιζόμαστε στα μέσα ενημέρωσης, ο κοσμικός τρόπος που σκέφτονται και συμπεριφέρονται οι άνθρωποι σφραγίζει την εντύπωσή του στο μυαλό μας και αρχίζουμε να σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο. Είναι σαν να εμφυτεύεται ή να συγχωνεύεται το μυαλό των άλλων ανθρώπων στο δικό μας.

Όπως ο Ιησούς, πρέπει να έχουμε «το φρόνημα του Πνεύματος» (Ρωμ. 8/η' 6). «Εκείνα που είναι μέσα στον Θεό δεν τα γνωρίζει κανένας, παρά μονάχα το Πνεύμα του Θεού», το Οποίο ο απ. Παύλος αντιπαραβάλλει με «το πνεύμα του κόσμου» (Α' Κορ. 2/β' 11,12).

Ποιος είναι ο δάσκαλός μας; Και τι διδασκόμαστε;

Διαβάστε Φιλιπ. 2/β' 5. Τι νομίζετε ότι σημαίνει να έχεις το φρόνημα του Χριστού;

.....
.....

Τελικά, μπορούμε να αλλάξουμε τον νου μας, αλλά δεν μπορούμε να αλλάξουμε την καρδιά μας - μόνο ο Θεός μπορεί. Το Άγιο Πνεύμα πρέπει να κάνει εγχείρηση καρδιάς σε εμάς, με «τη μάχαιρα του

Πνεύματος» (Εφεσ. 6/ζ' 17), τον Λόγο του Θεού που «είναι ζωντανός, και ενεργός, και κοφτερότερος περισσότερο από κάθε δίκοπη μάχαιρα, και εισχωρεί βαθιά, μέχρι διαίρεσης και της ψυχής και του πνεύματος, μέχρι τους συνδέσμους και τους μυελούς, και διερευνάει τους συλλογισμούς και τις έννοιες της καρδιάς» (Εβρ. 4/δ' 12). Μόνο μέσω του Αγίου Πνεύματος μπορούμε να γνωρίσουμε πραγματικά τον εαυτό μας, επειδή, εκ φύσεως, η ίδια μας «η καρδιά είναι απατηλή περισσότερο απ' όλα, και υπερβολικά διεφθαρμένη» (Ιερ. 17/ιζ' 9). Η εβραϊκή λέξη για το «απατηλό» ('aqon) αναφέρεται σε ανώμαλο έδαφος που μας κάνει να σκοντάφτουμε και να πέφτουμε. Κατ' επέκταση, σημαίνει σκέψεις που είναι διεφθαρμένες και ανέντιμες. Πρέπει λοιπόν, να μεταμορφωνόμαστε διαμέσου της ανακαίνισης του νου μας, ώστε να δοκιμάζουμε «τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθό και ευάρεστο και τέλειο» (Ρωμ. 12/ιβ' 2).

ΣΚΕΨΗ: Γιατί είναι τόσο σημαντικό να ακολουθήσουμε την παρότρυνση του απ. Παύλου: «Τέλος, αδελφοί μου, όσα είναι αληθινά, όσα είναι σεμνά, όσα είναι δίκαια, όσα είναι καθαρά, όσα είναι προσφιλή, όσα έχουν καλή φήμη, αν υπάρχει κάποια αρετή, και αν υπάρχει κάποιος έπαινος, αυτά να συλλογίζεστε»; (Φιλιπ. 4/δ' 8)

Τετάρτη 21 Ιανουαρίου

Ο ΝΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Μοχάμεντ Άλι είπε κάποτε: «Είμαι ο καλύτερος». Τον Αύγουστο του 1963, έξι μήνες πριν κατακτήσει το παγκόσμιο πρωτάθλημα πυγμαχίας βαρέων βαρών, κυκλοφόρησε ένα μουσικό άλμπουμ με τίτλο «Είμαι ο καλύτερος». Ο Άλι, αναμφίβολα, ήταν ένας σπουδαίος αθλητής, αλλά δεν ήταν παράδειγμα προς μίμηση αν κάποιος θέλει να έχει τον νου του Χριστού.

Ο Ιησούς ήταν απολύτως αναμάρτητος. Παρότι «πειράστηκε καθ' όλα, κατά τη δική μας ομοιότητα» (Εβρ. 4/δ' 15), δεν αμάρτησε ποτέ, ούτε καν στη σκέψη. Ωστόσο, στην Εβρ. 5/ε' 8 διαβάζουμε ότι, «παρόλο που ήταν Υιός, έμαθε την υπακοή από όσα έπαθε». Η υποταγή του Ιησού στο θέλημα του Πατέρα ήταν πάντοτε τέλεια. Δεν υπήρξε ποτέ στιγμή που να αρνήθηκε να υποταχθεί, κι ας μην ήταν πάντοτε εύκολο.

Διαβάστε Φιλιπ. 2/β' 5-8. Τι μας λέει ο απ. Παύλος σε αυτά τα τόσο όμορφα και ισχυρά εδάφια; Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε στη δική μας ζωή την αρχή που εκφράζεται εδώ;

.....
.....

Ο Χριστός, που είναι Θεός και Ίσος με τον Θεό, «κένωσε τον Εαυτό Του, παίρνοντας δούλου μορφή, καθώς έγινε όμοιος με τους

ανθρώπους» και επιπλέον «ταπείνωσε τον Εαυτό Του, γινόμενος υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρού» (εδ. 7, 8). Όχι μόνο πήρε ανθρώπινη σάρκα, αλλά έγινε δούλος και προσφέρθηκε ως θυσία για τις αμαρτίες μας! Στη Γαλ. 3/γ' 13, ο απ. Παύλος λέει ότι «έγινε κατάρα για χάρη μας». Ο Θεός, ο Δημιουργός μας, πέθανε στον σταυρό για να γίνει Λυτρωτής μας. Και για να επιτευχθεί η σωτηρία μας, έπρεπε ο Ίδιος να γίνει κατάρα για χάρη μας.

Πώς μπορούμε να το κατανοήσουμε καλύτερα αυτό και να έχουμε κι εμείς την ίδια προθυμία να ταπεινωθούμε και να θυσιάσουμε για το καλό των άλλων ανθρώπων;

Ο Ιησούς είπε: «Και ο μεγαλύτερος από σας, θα είναι υπηρέτης σας. Και όποιος υψώσει τον εαυτό του, θα ταπεινωθεί· όποιος, όμως, ταπεινώσει τον εαυτό του, θα υψωθεί» (Ματθ. 23/κγ' 11, 12).

Τα λόγια αυτά μας βοηθούν να κατανοήσουμε καλύτερα τα όσα μας λέει ο απ. Παύλος να κάνουμε στη Φιλιπ. 2/β' 5-8, ώστε να μην κάνουμε «τίποτε από αντιζηλία ή κενοδοξία» (Φιλιπ. 2/β' 3).

ΣΚΕΨΗ: Πώς πρέπει να ανταποκριθούμε σε ό,τι έκανε ο Χριστός για εμάς, όπως περιγράφεται στη Φιλιπ. 2/β' 5-8; Ποια αντίδραση θα μπορούσε να είναι "επαρκής" ή αντάξια αυτού που έχει κάνει ο Χριστός για εμάς, εκτός από το να πέσουμε στα γόνατα και να προσκυνήσουμε; Γιατί είναι τόσο λάθος να πιστεύουμε ότι τα έργα μας μπορούν να προσθέσουν σε όσα έχει ήδη κάνει ο Χριστός για εμάς;

Πέμπτη 22 Ιανουαρίου

«ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

Ένα από τα πιο γνωστά εδάφια της Αγίας Γραφής είναι το Α' Κορ. 8/η' 2: «Αν κάποιος νομίζει ότι ξέρει κάτι, δεν έμαθε ακόμα τίποτε όπως πρέπει να το μάθει». Δεν υπάρχει κανένα θέμα για το οποίο να γνωρίζουμε τα πάντα. Πάντοτε μπορούμε να μαθαίνουμε κάτι περισσότερο σε οτιδήποτε. Και πολύ περισσότερο για τις αιώνιες πραγματικότητες που συνδέονται με τη Θεότητα και την Ενσάρκωση. Ο απ. Παύλος αναφέρεται συχνά στην εκπληκτική συγκατάβαση του Χριστού να γίνει άνθρωπος. Και αυτό είναι ένα θέμα που ακόμη και η αιωνιότητα δεν θα αρκεί για να το εξαντλήσει.

Διαβάστε Ρωμ. 8/η' 3, Εβρ. 2/β' 14-18 και 4/δ' 15. Τι χαρακτήριζε τη συγκατάβαση του Χριστού να ενσαρκωθεί την ανθρώπινη φύση;

.....
.....

Πώς ήταν δυνατόν για τον αιώνιο Υιό του Θεού να ενσαρκωθεί, μέσω της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος (Λουκ. 1/α' 35), ως Θεάνθρωπος στη μήτρα της Μαρίας; Πώς Κάποιος άπειρος και αιώνιος θα μπορούσε ξαφνικά να περιοριστεί στην ανθρώπινη φύση η οποία

υπόκειται στον θάνατο; Στην Α' Τιμ. 3/γ' 16, ο απ. Παύλος το αποκαλεί ως «το μυστήριο της ευσέβειας».

Στη Φιλίπ. 2/β', ο απ. Παύλος αναπτύσσει αυτή τη συγκατάβαση πιο ολοκληρωμένα από οπουδήποτε αλλού υπάρχει στην Αγία Γραφή:

- «Ο Οποῖος ενώ υπήρχε σε μορφή Θεού» (εδ. 6). Η λέξη *μορφῆ* (μορφή) αναφέρεται στη Θεϊκή φύση του Χριστού, ότι ήταν ἴσος με τον Πατέρα (Ιωάν. 1/α' 1).

- «Κένωσε τον Εαυτό Του» (εδ. 7). Η μυστηριώδης φύση του Χριστού που άδειασε τον Εαυτό Του από τα Θεϊκά Του προνόμια -ώστε να γίνει πραγματικά άνθρωπος πειραζόμενος όπως εμείς- είναι εκπληκτική.

- «Ταπεινώσε τον Εαυτό Του» (εδ. 8). Από απόλυτος Κυρίαρχος των πάντων, παίρνοντας την ανθρώπινη φύση, ο Ιησούς Χριστός έγινε δούλος - το ακριβώς αντίθετο της επιθυμίας του Εωσφόρου.

- «Υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρού» (εδ. 8).

Δεν υπήρχε πιο αιμωτικός τρόπος να πεθάνει κανείς από τον τρόπο που επέλεξε ο Χριστός. Αφού το είχε σχεδιάσει με τον Πατέρα Του να γίνει «βουλή ειρήνης» (Ζαχ. 6/ς' 13), το προεικόνισε μέσω του Μωυσή που ύψωσε το φίδι (Αριθ. 21/κα' 9, Ιωάν. 3/γ' 14), και έτσι «Εκείνον που δεν γνώρισε αμαρτία, Τον έκανε για χάρη μας αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού διαμέσου Αυτού» (Β' Κορ. 5/ε' 21).

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούν τα όσα έκανε ο Ιησούς Χριστός για εμάς στον σταυρό -βλέποντας το παράδειγμα παράδοσης και ταπεινοφροσύνης Του- μας κάνουν πιο ταπεινούς και πιο υποταγμένους στον Θεό;

Παρασκευή 23 Ιανουαρίου

Δύση Ηλίου: 17:36'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Όλη η πατρική αγάπη που έχει περάσει από γενιά σε γενιά μέσα από το κανάλι της καρδιάς των ανθρώπων, όλες οι πηγές τρυφερότητας που έχουν ανοίξει στις ψυχές των ανθρώπων, δεν είναι παρά ένα μικρό ρυάκι στον απέραντο ωκεανό σε σύγκριση με την άπειρη, ανεξάντλητη αγάπη του Θεού. Η γλώσσα δεν μπορεί να την εκφράσει, η πένα δεν μπορεί να την απεικονίσει. Μπορείτε να την συλλογίζεστε κάθε μέρα στη ζωής σας, μπορείτε να ψάχνετε τις Γραφές επιμελώς για να την κατανοήσετε, μπορείτε να επιστρατεύετε κάθε δύναμη και ικανότητα που σας έχει δώσει ο Θεός στην προσπάθειά σας να κατανοήσετε την αγάπη και τη συμπόνια του ουράνιου Πατέρα, και όμως υπάρχει μια απεραντοσύνη πέρα από αυτήν. Μπορείτε να μελετάτε αυτήν την αγάπη για χρόνια - ωστόσο δεν μπορείτε ποτέ να κατανοήσετε πλήρως το μήκος και το πλάτος, το βάθος και

το ύψος της αγάπης του Θεού που έδωσε τον Υιό Του να πεθάνει για τον κόσμο. Η ίδια η αιωνιότητα δεν μπορεί ποτέ να την αποκαλύψει πλήρως. Ωστόσο, καθώς μελετάμε την Αγία Γραφή και συλλογίζομαστε τη ζωή του Χριστού και το σχέδιο της απολύτρωσης, αυτά τα σπουδαία θέματα θα ξεδιπλώνονται στην κατανόησή μας όλο και περισσότερο.» E. Χουάιτ, *Testimonies for the Church*, τ.5, σ.740.

«Όταν λαμβάνουμε εκπαίδευση, όπως ο Μωυσής στη σχολή του Χριστού, τι θα μάθουμε; Να υπερηφανευόμαστε; Να έχουμε αλαζονική γνώμη για τον εαυτό μας; Όχι βέβαια. Όσο περισσότερο μαθαίνουμε σε αυτό το σχολείο, τόσο περισσότερο θα προοδεύουμε στην πραότητα και την ταπεινοφροσύνη του νου. Δεν πρέπει να νομίζουμε ότι έχουμε μάθει όλα όσα αξίζει να γνωρίζουμε. Πρέπει να αξιοποιούμε με τον καλύτερο τρόπο τα τάλαντα που μας έχει δώσει ο Θεός, ώστε όταν μεταβληθούμε από τη θνητότητα στην αθανασία, να μην αφήσουμε πίσω μας όσα έχουμε διδαχθεί, αλλά να πάρουμε αυτήν τη γνώση μαζί μας στον Ουρανό. Καθόλη τη διάρκεια των ατελείωτων χρόνων της αιωνιότητας, ο Χριστός και το έργο της απολύτρωσης θα είναι το θέμα της μελέτης μας.» E. Χουάιτ, *Manuscript 36*, 1885.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Με ποιους τρόπους βιώσατε την αγάπη του Θεού;
2. Τι ακριβώς σημαίνει ότι ο Ιησούς «έγινε όμοιος με τους ανθρώπους»; (Φιλιπ. 2/β' 7). Συγκρίνετε με Ρωμ. 8/η' 3. Συζητήστε αυτά τα εδάφια υπό το φως του ενός στο άλλο.
3. Ποιες προκλήσεις για ενότητα αντιμετωπίζει η τοπική σας εκκλησία; Όποια κι αν είναι τα προβλήματα, γιατί η προθυμία να είστε ταπεινοί και να μην κάνετε τίποτα από «αντιζηλία ή κενοδοξία (έπαρση)» (Φιλιπ. 2/β' 3), είναι ένα πολύ καλό ξεκίνημα να επεξεργαστείτε τα προβλήματα;

5. ΛΑΜΠΟΝΤΑΣ ΣΑΝ ΦΩΤΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς και αμφισβητήσεις· για να γίνεστε άμεμπτοι και ακέραιοι, παιδιά του Θεού, χωρίς ψεγάδι, μέσα σε μια γενεά στρεβλή και διεστραμμένη· ανάμεσα στους οποίους λάμπετε σαν φωστήρες μέσα στον κόσμο» Φιλιππησίους 2/β' 14, 15.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Φιλίπ. 2/β' 12-30, Ρωμ. 3/γ' 23, 24, 5/ε' 8, Β' Τιμ. 4/δ' 6, Α' Κορ. 4/δ' 17, Β' Τιμ. 4/δ' 21, 13, Λουκ. 7/ζ' 2.

Ο Θεός είπε στους Εβραίους να υπακούσουν γιατί αυτή η υπακοή: «είναι η σοφία σας, και η σύνεσής σας, μπροστά στα έθνη· που θα ακούσουν όλα αυτά τα διατάγματα, και θα πουν: “Δέστε, αυτό το μεγάλο έθνος είναι λαός σοφός και συνετός”» (Δευτ. 4/δ' 6). Αιώνες αργότερα ο Ιησούς είπε: «Εγώ Είμαι το φως του κόσμου· όποιος ακολουθεί Εμένα, δεν θα περπατήσει στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως της ζωής» (Ιωάν. 8/η' 12). Είπε επίσης: «Εσείς είστε το φως του κόσμου. Πόλη που κείται επάνω σε βουνό, δεν μπορεί να κρυφτεί» (Ματθ. 5/ε' 14). Πώς μπορούμε να είμαστε αυτό το φως; Μόνο μέσα από μια στενή σχέση με τον Ιησού, «το Φως το αληθινό, το οποίο φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο» (Ιωάν. 1/α' 9). Όπως λέει στη Φιλίπ. 2/β' 9-11, «ο Θεός Τον υπερύψωσε, και Του χάρισε όνομα, που είναι το όνομα πάνω από κάθε άλλο· ώστε στο όνομα του Ιησού να λυγίσει κάθε γόνατο... και κάθε γλώσσα να ομολογήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος». Το φως και η δύναμη του Ουρανού είναι διαθέσιμα σε όλους εμάς που έχουμε παραδώσει τη ζωή μας στον Χριστό. Όμως πολύ συχνά είτε περιμένουμε από τον Θεό να τα κάνει όλα, είτε οι δικές μας ιδέες και τα σχέδια παρεμποδίζουν. Γι' αυτό, τα λόγια του απ. Παύλου προς τους Φιλιππησίους είναι τόσο σημαντικά και για εμάς σήμερα.

Κυριακή 25 Ιανουαρίου

ΕΡΓΑΖΟΜΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

Αφού έχει παρουσιάσει τον Ιησού ως το τέλειο παράδειγμα ταπεινοφροσύνης και υπακοής στο θέλημα του Θεού, ο απ. Παύλος στρέφεται στους ίδιους τους Φιλιππήσιους. Επιβεβαιώνει την υπακοή τους στον Κύριο αφού του έλαβαν το μήνυμα του Ευαγγελίου (Πράξ. 16/ις' 13-15, 32, 33) και τους προτρέπει να συνεχίσουν αυτήν την υπακοή.

Στη συνέχεια, ο απ. Παύλος εστιάζει στο πώς ακολουθούμε το παράδειγμα του Ιησού. Επίσης, εστιάζει στο πώς ο Σταυρός μάς διδάσκει να στραφούμε στον Ιησού για να σωθούμε.

Διαβάστε Φιλίπ. 2/β' 12, 13. Τι εννοεί ο απ. Παύλος λέγοντας, «να κατεργάζεστε τη δική σας σωτηρία»; Πώς θα περιγράφατε τη σχέση μεταξύ πίστης και έργων;

.....

.....

Σε αυτά τα εδάφια, ο απ. Παύλος δεν παρουσιάζει ένα διαφορετικό Ευαγγέλιο από αυτό που περιγράφει στη Ρωμαίους και στις άλλες επιστολές του. Μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι τα λεγόμενά του εδώ συμφωνούν με το μήνυμα της δικαίωσης εκ πίστεως που κήρυττε σε όλα τα μέρη. Αλλά είναι επίσης σημαντικό να εξετάσουμε όλα όσα λέει η Αγία Γραφή για κάποιο θέμα, ειδικά για το θέμα της σωτηρίας που μπορεί να παρεξηγηθεί τόσο πολύ.

Διαβάστε Ρωμ. 3/γ' 23, 24, 5/ε' 8 και Εφεσ. 2/β' 8-10. Τι διδάσκουν αυτά τα εδάφια για τη σωτηρία;

.....

.....

Αναμφίβολα, η σωτηρία είναι έργο του Θεού και δεν μπορούμε να λάβουμε κανένα απολύτως εύσημο γι' αυτό. Ακόμη και η ίδια η πίστη είναι δώρο, που ενθαρρύνεται μέσω του έργου του Αγίου Πνεύματος. Τα έργα μας δεν μπορούν να μας σώσουν. Ωστόσο, μέσω της αναγέννησης, ο Θεός μάς αναδημιουργεί πνευματικά, δίνοντάς μας τη δυνατότητα να κάνουμε καλά έργα. Το Πνεύμα του Θεού εργάζεται μέσα μας ενδυναμώνοντας τη θέλησή μας να επιλέγουμε το σωστό και να αντιστεκόμαστε στον πειρασμό.

Έτσι, εργαζόμαστε αυτό που εργάζεται ο Θεός, «με φόβο και τρόμο» (Φιλίπ. 2/β' 12). Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να φοβόμαστε την κρίση του Θεού για τις συχνά αδύναμες προσπάθειές μας να υπακούσουμε; Φυσικά και όχι. Αυτή η φράση αναφέρεται στην αίσθηση της παρουσίας του Θεού. Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι πάντοτε μαζί μας και μας παρακολουθεί, και θα πρέπει να Τον σεβόμαστε και να Τον υπακούμε (Ψαλ. 2/β' 11).

ΣΚΕΨΗ: Με ποιους τρόπους έχετε νιώσει τον Χριστό να εργάζεται μέσα σας; Πώς, ωστόσο, η έκπτωτη φύση μας πολεμά ενάντια σε αυτό που κάνει ο Θεός μέσα μας και πώς μπορούμε να αντισταθούμε σε αυτήν;

Δευτέρα 26 Ιανουαρίου

ΦΩΣ ΣΕ ΕΝΑΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΚΟΣΜΟ

Στο εδάφιο 2/β' 14, ο απ. Παύλος προτρέπει τους Φιλιππησίους: «Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς και αμφισβητήσεις». Δεν μπορούμε να διατηρήσουμε την ειρήνη και τη συμφωνία στην εκκλησία χωρίς σημαντική προσπάθεια από μέρους μας. Η ενότητα μέσα στην εκκλησία είναι υποπροϊόν της ένωσής μας με τον Χριστό και της υπακοής μας στον Λόγο Του. Και είναι ζωτικής σημασίας για τη μαρτυρία μας, όπως συνεχίζει να επισημαίνει ο απ. Παύλος καλώντας μας: «λάμπετε σαν φωστήρες μέσα στον κόσμο» (εδ. 15). Μακριά από τη λάμψη των πόλεων και τα φώτα των δρόμων, περισσότερα αστέρια είναι ορατά και φαίνονται να λάμπουν πολύ πιο έντονα. Είναι η αντίθεση που κάνει τη διαφορά. Όσο πιο μαύρος είναι ο ουρανός, τόσο πιο ξεκάθαρα φαίνονται τα αστέρια. Το ίδιο συμβαίνει και με τη μαρτυρία μας. Όσο μεγαλύτερο είναι το ηθικό σκοτάδι γύρω μας, τόσο πιο έντονη είναι η αντίθεση μεταξύ της ζωής των αληθινών ακολούθων του Θεού και της ζωής των κοσμικών. Πόσο σημαντικό είναι, λοιπόν, το να μην αφήσουμε τα τεχνητά φώτα των κοσμικών ιδεών, πίσεων και πρακτικών να κάνουν τη μαρτυρία μας να ξεθωριάσει στο φόντο ή να αφανιστεί εντελώς! Διαβάστε Φιλίπ. 2/β' 15, 16. Τι λέει ο απ. Παύλος ότι πρέπει να είμαστε και τι πρέπει να κάνουμε ως παιδιά του Θεού;

.....

.....

Η προτροπή του απ. Παύλου «να γίνεστε άμεμπτοι και ακέραιοι, παιδιά του Θεού, χωρίς ψεγάδι», παραπέμπει στον τρόπο ζωής του Ιώβ και στον άμεμπτο χαρακτήρα του (Ιώβ 1/α' 1, 8, 2/β' 3, και 11/α' 4, 33/λγ' 9). Θα πρέπει να είμαστε αγνοί, με καθαρή καρδιά. Ο Ιησούς μάς ενθαρρύνει να είμαστε «απλοί σαν τα περιστέρια» (Ματθ. 10/ι' 16). Ο απ. Παύλος παρομοίως μας προτρέπει να είμαστε «απλοί όμως στο κακό» (Ρωμ. 16/ις' 19). Τα σύγχρονα μέσα ενημέρωσης δεν είναι γνωστά για αγνό, αναμορφωτικό και εμπνευσμένο περιεχόμενο. Για εμάς σήμερα, η πρακτική του Δαβίδ είναι ένας σπουδαίος κανόνας: «Δεν θα βάλω μπροστά στα μάτια μου πονηρό πράγμα» (Ψαλ. 101/ρα' 3). Δεν πρέπει ποτέ να φοβόμαστε ότι είμαστε διαφορετικοί - η πίστη μας πρέπει να μας ξεχωρίζει όλο και περισσότερο. Ο στόχος είναι

να λάμπουμε «σαν φωστήρες μέσα στον κόσμο» (Φιλιπ. 2/β' 15). Ο μόνος τρόπος για να το επιτύχουμε αυτό είναι να απορρίψουμε τη συμμόρφωση με αυτόν τον κόσμο (Ρωμ. 12/ιβ' 2) «κρατώντας τον λόγο της ζωής» (Φιλιπ. 2/β' 16). Οι επιλογές μας καθορίζουν αν έχουμε ζήσει με στόχο την «ημέρα του Χριστού» ή αν έχουμε τρέξει μάταια (Φιλιπ. 2/β' 6, συγκρίνετε Α' Κορ. 9/θ' 24-27).

ΣΚΕΨΗ: Ποιοι τομείς της ζωής σας πιστεύετε ότι είναι "κοσμικοί" και πώς μπορείτε να καθαριστείτε από αυτούς;

Τρίτη 27 Ιανουαρίου

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΘΥΣΙΑ

Διαβάστε Φιλιπ. 2/β' 17, Β' Τιμ. 4/δ' 6, Ρωμ. 12/ιβ' 1, 2 και Α' Κορ. 11/ια' 1. Τι λέει ο απ. Παύλος σε αυτά τα εδάφια;

.....

.....

Ο απ. Παύλος έχει ήδη εκφράσει ότι δεν φοβάται να ζήσει ή να πεθάνει στην υπηρεσία του Χριστού (Φιλιπ. 1/α' 20-23). Τώρα υποδηλώνει τη μεγάλη πιθανότητα: «αν και προσφέρω τον εαυτό μου σπονδή επάνω στη θυσία» (Φιλιπ. 2/β' 17). Αυτή η εικόνα βασίζεται στην πρακτική των σπονδών στην Παλαιά Διαθήκη, η οποία περιλάμβανε την έκχυση λαδιού, κρασιού ή νερού, ως προσφορά στον Θεό (Γέν. 35/λε' 14, Έξ. 29/κθ' 40, Β' Σαμ. 23/κγ' 15-17). Η φαινομενική "σπατάλη" ενός πολύτιμου υγρού ως ένδειξη αφοσίωσης, θυμίζει την πράξη της Μαρίας να αλείψει το κεφάλι και τα πόδια του Ιησού με «καθαρή πολύτιμη νάρδο» (Μάρ. 14/ιδ' 3-9, Ιωάν. 12/ιβ' 3). Παρότι δεν ήταν προσφορά ποτού, ήταν μια τεράστια θυσία από μέρους της που απεικόνιζε κατάλληλα την άπειρη θυσία του Χριστού για τη σωτηρία μας.

Ο απ. Παύλος θα χαρεί να θανατωθεί για το έργο του, τη διάδοση του Ευαγγελίου, γιατί η ζωή του θα "χυθεί" ως προσφορά στον Θεό. Επειδή οι σπονδές στην Παλαιά Διαθήκη συνόδευαν μια θυσία (Αριθ. 15/ιε' 1-10, 28/κη' 1-15), ο απ. Παύλος θα θεωρούσε ότι η προσφορά της ζωής του ήταν το κατάλληλο συμπλήρωμα «στη θυσία και στη λειτουργία της πίστης» των Φιλιππησίων που, μέσω της πίστης, επέλεξαν να αφιερώσουν τη ζωή τους «ως θυσία ζωντανή, άγια, ευάρεστη στον Θεό» (Ρωμ. 12/ιβ' 1).

Οι πρώτοι χριστιανοί, συμπεριλαμβανομένων των Φιλιππησίων (Φιλιπ. 1/α' 27-29), μοιράζονταν ενεργά την πίστη τους. «Και κάθε ημέρα, μέσα στο ιερό και κατ' οίκον, δεν έπαυαν να διδάσκουν και να ευαγγελίζονται τον Ιησού Χριστό» (Πράξ. 5/ε' 42). Άνοιγαν τα σπίτια τους για τη μελέτη των Γραφών (Πράξ. 12/ιβ' 12, Α' Κορ. 16/ις' 19, Κολ. 4/δ' 15, Φιλήμ. 1, 2) και ήταν ικανοί να αιτιολογήσουν από τις

Γραφές αυτά που πίστευαν (Πράξ. 17/ιζ' 11, 18/ιη' 26, Α' Πέτρ. 3/γ' 15). Το ίδιο, έκαναν και οι πρωτοπόροι Χριστιανοί Αντβεντιστές. Δεν επαναπαύονταν στο να κάνουν όλο το έργο οι ιεροκήρυκες, αλλά μετέδιδαν οι ίδιοι το μήνυμα. Μοιράζονταν την πίστη τους με τους γύρω τους, έκαναν μελέτες της Αγίας Γραφής και προετοίμαζαν τους ανθρώπους για να βαπτιστούν από τον ιεροκήρυκα. Εν ολίγοις, έγιναν "ζωντανή θυσία"— εργάστηκαν με μεγάλη προσωπική θυσία του εαυτού τους – για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Δεν θα έπρεπε να κάνουμε το ίδιο;

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε τι θα σήμαινε για τη ζωή σας το να είναι μια "ζωντανή θυσία". Πόσο θυσιάζεστε για τη βασιλεία του Θεού; Τι δέχνει η απάντησή σας για εσάς;

Τετάρτη 28 Ιανουαρίου

ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Ο απ. Παύλος έχει ήδη αναφέρει τον Τιμόθεο ως συν-αποστολέα αυτής της επιστολής (Φιλιπ. 1/α' 1). Τώρα περιγράφει λεπτομερώς το πόσο πολύτιμος είναι ο Τιμόθεος ως ένας από τους συνεργάτες του. Ο Τιμόθεος περιγράφεται ως ευαγγελιστής (Β' Τιμ. 4/δ' 5), τον οποίο ο απ. Παύλος είχε στείλει στη Μακεδονία (Α' Θεσ. 3/γ' 2, Πράξ. 18/ιη' 5, 19/ιθ' 22) και, σε αρκετές περιπτώσεις, στην Κόρινθο (Α' Κορ. 4/δ' 17, 16/ις' 10). Προηγουμένως είχε συνεργαστεί με τον απ. Παύλο και τον Σίλα στην Κόρινθο (Α' Θεσ. 1/α' 1, Β' Θεσ. 1/α' 1) και αργότερα στην Έφεσο (Α' Τιμ. 1/α' 2, 3, Πράξ. 19/ιθ' 22). Ο απ. Παύλος περιγράφει τον Τιμόθεο (Φιλιπ. 2/β' 20) ως «ισόψυχον» – ότι ήταν όμοιος με εκείνον σε πολλά σημεία: στη δέσμευση στον Χριστό, στις δραστικές προσπάθειες για τη διάδοση του Ευαγγελίου και στο ιδιαίτερο ενδιαφέρον του για τους Φιλιππησίους. Γιατί ο απ. Παύλος μιλά τόσο θετικά για τον Τιμόθεο; (Φιλιπ. 2/β' 19-23) Τι άλλο λέει για αυτόν; (Α' Κορ. 4/δ' 17, Β' Τιμ. 1/α' 5)

.....

.....

Ο απ. Παύλος αναφέρει ότι χαρακτήρας του Τιμόθεου είναι αποδεδειγμένος: «γνωρίζετε τη δοκιμασία του» (εδ. 22). Περιγράφει ένα άτομο που έχει δοκιμαστεί διεξοδικά σε δυσκολίες (Ρωμ. 5/ε' 4) και του οποίου ο χαρακτήρας και η υπηρεσία έχουν αποδειχθεί γνήσια (Β' Κορ. 2/β' 9, 9/θ' 13) καθώς, όπως γράφει, «δούλεψε μαζί μου στο ευαγγέλιο σαν παιδί μαζί με τον πατέρα» (εδ. 22). Οι δύσκολες εμπειρίες της ζωής είναι αυτές που δοκιμάζουν τις α-ντοχές μας και αποδεικνύουν ποιοι είμαστε εσωτερικά. Η Ε. Χουάιτ γράφει: «Η ζωή είναι πειθαρχική... Θα υπάρξουν προκλήσεις για να δοκιμαστεί η ιδιοσυγκρασία μας – και όταν τις αντιμετωπίζουμε με

σωστό πνεύμα, αναπτύσσονται οι χριστιανικές αρετές. Αν οι πληγές και οι προκλήσεις αντιμετωπίζονται με πραότητα, αν τα προσβλητικά λόγια απαντώνται με ευγένεια και οι καταπιεστικές πράξεις με καλοσύνη, αυτό είναι απόδειξη ότι το Πνεύμα του Χριστού κατοικεί στην καρδιά.» Και συνεχίζει λέγοντας: «Αν οι δυσκολίες και οι ενοχλήσεις που καλούμαστε να υπομείνουμε, αντιμετωπίζονται σωστά, αναπτύσσουν τον Χριστόμορφο χαρακτήρα και διακρίνουν τον χριστιανό από τον κοσμικό.» Τ. C., τ. 5, σ. 344.

ΣΚΕΨΗ: Σκεφτείτε τις προκλήσεις, τις δυσκολίες και τις ενοχλήσεις που αντιμετωπίσατε πρόσφατα. Έχουν αντιμετωπιστεί σωστά και με πραότητα; Τι μπορούμε να κάνουμε για να είμαστε πιο πειθαρχημένοι σε τέτοιες δύσκολες εμπειρίες;

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου

«ΝΑ ΤΙΜΑΤΕ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ»

Διαβάστε Φιλίπ. 2/β' 25-30. Πώς περιγράφει ο απ. Παύλος τον Επαφρόδιτο; Ποιες συγκεκριμένες συμπεριφορές και πράξεις αυτού του χριστιανού εργάτη αποκαλύπτουν τον χαρακτήρα του;

.....

.....

Ο Επαφρόδιτος αναφέρεται μόνο σε αυτήν την επιστολή αλλά, παρά τις λιγοστές αναφορές που υπάρχουν, μαθαίνουμε αρκετά πράγματα για αυτόν. Το όνομά του, προς τιμήν της θεάς Αφροδίτης, δείχνει ότι ο Επαφρόδιτος λάτρευε τα είδωλα, πριν γίνει χριστιανός. Η αναφορά του ως «συνεργό και συστρατιώτη» υποδηλώνει ότι ήταν ενεργός στη διακονία και ίσως εργαζόταν μαζί με τον απ. Παύλο στους Φιλίππους. Το να είναι συστρατιώτης (συγκρίνετε με Φιλίπ. 1/α' 27) αναφέρεται πιθανώς στη σύγκρουση που αντιμετώπισε ο Επαφρόδιτος για τη διάδοση του Ευαγγελίου, πρόθυμος να διακινδυνεύσει ακόμη και τη ζωή του (Φιλίπ. 2/β' 30).

Η εκκλησία των Φιλιππίων έστειλε τον Επαφρόδιτο ως αγγελιοφόρο τους στον απ. Παύλο, να τον επισκεφθεί στη φυλακή και να φροντίσει για τις ανάγκες του (Φιλ. 2/β' 25). Οι Φιλιππησιοί, τον εμπιστεύτηκαν στέλνοντας οικονομική ενίσχυση στον απ. Παύλο (Φιλίπ. 4/δ' 18). Αυτές οι προσφορές τους ήταν εξαιρετικά σημαντικές, γιατί ό,τι φαγητό, ρούχα, κλινοσκεπάσματα ή άλλα είδη πρώτης ανάγκης μπορεί να χρειάζονταν οι Ρωμαίοι φυλακισμένοι θα έπρεπε να τα αγοράσουν με δικά τους έξοδα ή να τους τα παρέχουν οι συγγενείς και οι φίλοι τους (συγκρίνετε Πράξ. 24/κδ' 23). Κατά το τέλος της δεύτερης φυλάκισής του στη Ρώμη, ο απ. Παύλος ζήτησε από τον Τιμόθεο: «Φρόντισε νάρθεις πριν από τον χειμώνα» και «φέρε το χοντρό επανωφόρι, που άφησα... στην Τρωάδα» (Β' Τιμ. 4/δ' 21,

13). Ο απ. Παύλος προφανώς θα χρειαζόταν αυτό το χοντρό, μάλ-
λινο πανωφόρι στο πέτρινο, κρύο κελί του. Στον Επαφρόδιτο, επί-
σης, ήταν που ανατέθηκε να μεταφέρει αυτήν την επιστολή πίσω
στους Φιλίππους (Δείτε Πράξεις των Αποστόλων, σ. 423).
Ίσως εξαιτίας των προβλημάτων στους Φιλίππους (Μάθημα 4ο), ο
απ. Παύλος θεώρησε απαραίτητο να στείλει τον Επαφρόδιτο πίσω,
νωρίτερα από το αναμενόμενο, και έτσι προτρέπει τους Φιλιππη-
σιους: «Δεχθείτε τον, λοιπόν, εν Κυρίω με κάθε χαρά» (Φιλipp. 2/β'
29). Ο απ. Παύλος θέλει να βεβαιωθεί ότι δεν ανησυχούν για τη δική
του κατάσταση στη φυλακή. Υπογραμμίζει επίσης ότι ο Επαφρόδι-
τος είναι το είδος του ανθρώπου που οι Χριστιανοί πρέπει να έχουν
σε μεγάλη εκτίμηση, όχι λόγω του πλούτου ή της κοινωνικής τους
θέσης, αλλά λόγω του θυσιαστικού τους πνεύματος που ακολουθεί
το παράδειγμα του Ιησού (Φιλipp. 2/β' 6-11, 29, 30 και Λουκ. 22/κβ'
25-27). Η έννοια αυτή της εκτίμησης ή της τιμής εμφανίζεται λίγες
μόνο φορές στην Καινή Διαθήκη: για τον δούλο του εκατόνταρχου,
«που ήταν σ' αυτόν πολύτιμος» (Λουκ. 7/ζ' 2), για τους καλεσμένους
σε γιορτή (Λουκ. 14/ιδ' 8), και για τον Ιησού ως «εκλεκτή, πολύτιμη»
ακρογωνιαία Λίθο (Α' Πέτρ. 2/β' 4, 6). Για να συμπεριληφθεί ο Επα-
φρόδιτος σε αυτήν την κατηγορία, θα πρέπει να ήταν πράγματι ένας
έμπιστος άνθρωπος.

Παρασκευή 30 Ιανουαρίου

Δύση Ηλίου: 17:44'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Εκείνος που θα βρεθεί πλησιέστερα στον Χριστό, θα είναι εκείνος
που στη γη είχε βαθύτερα εμποτισθεί από το πνεύμα της αυτοθυ-
σιαζόμενης αγάπης Του, της αγάπης η οποία “δεν αυθαδιάζει, δεν
επαίρεται... δεν ζητεί τα εαυτής, δεν παροξύνεται, δεν διαλογίζεται
το κακόν” Α' Κορ. ιγ'[13]4,5, αγάπη η οποία παρακινεί το μαθητή,
όπως παρακίνησε τον Κύριό μας να απαρνηθεί όλα, να ζήσει, να
εργασθεί και να υποστεί θυσίες, ακόμη και θάνατο για τη σωτηρία
της ανθρωπότητας. Αυτό το πνεύμα είχε εκδηλωθεί στη ζωή του
Παύλου ο οποίος είπε: “Το ζην εις εμέ είναι ο Χριστός”, επειδή η ζωή
του φανέρωνε τον Χριστό στους ανθρώπους, “και το αποθανείν κέρ-
δος”, κέρδος για τον Χριστό. Ο ίδιος ο θάνατος θα έδειχνε τη δύναμη
της χάρις Του, και οι ψυχές θα συγκεντρώνονταν γύρω από Αυτόν.
Στο προηγούμενο εδάφιο λέει: “Τώρα θέλει μεγαλυνθεί ο Χριστός εν
τω σώματί μου, είτε διά ζωής, είτε διά θανάτου” Φιλipp. α'[1]21,20.»
Ζ.Χ. σελ. 515, 516.

«Δεν είναι μακριά ο καιρός που η δοκιμασία θα έρθει σε κάθε ψυχή.
Το χάραγμα του θηρίου θα μας επιβληθεί. Για όσους υπόκυψαν
σιγά-σιγά στις κοσμικές απαιτήσεις και συμμορφώθηκαν με τα

κοσμικά έθιμα δεν θα είναι δύσκολο να υποκύψουν στις εξουσίες, από το να υποβληθούν σε χλευασμό, προσβολή, απειλή φυλάκισης και θανάτου... Όταν τα πλήθη των ψευδαδέλφων διακριθούν από τους αληθινούς, τότε οι κρυμμένοι θα αποκαλυφθούν και με ωσαννά θα παραταχθούν κάτω από το λάβαρο του Χριστού. Εκείνοι που υπήρξαν άτολμοι και διστακτικοί, θα δηλώσουν ανοιχτά τον εαυτό τους για τον Χριστό και την αλήθεια Του. Οι πιο αδύναμοι και διστακτικοί στην εκκλησία θα γίνουν σαν τον Δαβίδ - πρόθυμοι να πράξουν και να τολμήσουν. Όσο πιο βαθιά είναι η νύχτα για τον λαό του Θεού, τόσο πιο λαμπερά είναι τα αστέρια. Ο Σατανάς θα παρενοχλεί σκληρά τους πιστούς· αλλά, στο όνομα του Ιησού, θα αποδειχθούν κάτι παραπάνω από νικητές». Τ. C., vol. 5, pp. 81, 82.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σκεφτείτε την προειδοποίηση στο παραπάνω απόσπασμα για εκείνους που «υπόκυψαν σιγά-σιγά στις κοσμικές απαιτήσεις και συμμορφώθηκαν με τα κοσμικά έθιμα». Τι μπορεί να περιλαμβάνει αυτό και πώς μπορεί να ισχύει όχι μόνο για τα άτομα μεμονωμένα, αλλά και για την εκκλησία στο σύνολό της;
2. Ο Θεός λέει: «αυτούς που με δοξάζουν θα τους δοξάσω» (Α' Σαμ. 2/β' 30). Με ποιους τρόπους τιμούμε τον Θεό; Είναι το ίδιο με το «δώστε δόξα σ' Αυτόν»; (Αποκ. 14/ιδ' 7) Γιατί ή γιατί όχι;
3. Πώς μπορούμε να κατανοήσουμε την έννοια της δικής μας σωτηρίας χωρίς να πέσουμε στην παγίδα του νομικισμού;

6. ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Για να γνωρίσω Αυτόν, και τη δύναμη της ανάστασής Του, και την κοινωνία των παθημάτων Του, συμμορφούμενος με τον θάνατό Του· αν κατά κάποιον τρόπο φτάσω στην εξανάσταση των νεκρών» Φιλιππησίους 3/γ' 10, 11.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Φιλιπ. 3/γ' 1-16, Ρωμ. 2/β' 25-29, Ιωάν. 9/θ' 1-39, Εφεσ. 1/α' 4, 10, Α' Κορ. 9/θ' 24-27.

Αν και γνωρίζουμε ότι η σωτηρία έρχεται μέσω της πίστης, για κάποιον λόγο, όλοι τείνουμε να στηριζόμαστε στα έργα μας σαν να μπορούν να προσθέσουν στη σωτηρία μας. Με έναν μάλλον εντυπωσιακό τρόπο, ο απ. Παύλος καταπιάνεται με αυτό σε μια έντονη πολεμική εναντίον εκείνων που επιμένουν ότι η περιτομή είναι απαραίτητη για τη σωτηρία.

Για να προφυλάξει από το ενδεχόμενο κάποιοι να θεωρήσουν ότι τα έργα τους, όπως η περιτομή, συμβάλλουν στη σωτηρία τους, ο απ. Παύλος καθιστά σαφές ότι η δικαιοσύνη είναι από τον Χριστό ως δώρο που έρχεται μέσα από την πίστη και όχι από τον νόμο. Μπορεί η περιτομή να μην αποτελεί θέμα σήμερα, η αρχή όμως με την οποία καταγίνεται, αποτελεί σίγουρα.

Η ίδια η Προτεσταντική Μεταρρύθμιση ξεκίνησε με αφορμή αυτό ακριβώς το ζήτημα: τον ρόλο της πίστης και των έργων στην εμπειρία ενός ακολούθου του Χριστού. Εν κατακλείδι, ο Χριστός είναι τα πάντα για εμάς, ο Αρχηγός και Τελειωτής της πίστης μας (Εβρ. 12/ιβ' 2). Αν οι προτεραιότητές μας είναι στη σωστή θέση, θα ζούμε με τη βεβαιότητα της αγάπης του Θεού και θα απολαμβάνουμε ακόμη και τώρα την υπόσχεση της σωτηρίας. Και όλα αυτά, «χωρίς να έχουμε την πεποίθηση στη σάρκα» (Φιλιπ. 3/γ' 3).

Κυριακή 1 Φεβρουαρίου

«ΝΑ ΧΑΙΡΕΣΤΕ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ»

Διαβάστε Φιλιπ. 3/γ' 1-3. Ποιες συμβουλές και προειδοποιήσεις δίνει εδώ ο απ. Παύλος και πώς συνδέονται μεταξύ τους; Πώς περιγράφει τους πιστούς;

.....

.....

Με το ξεκίνημά του ο απ. Παύλος μοιάζει σαν να ολοκληρώνει την επιστολή του, όμως δεν έχει ακόμη τελειώσει. Επιστρέφει σε ένα από τα κύρια θέματα αυτής της επιστολής, τη χαρά εν Κυρίω, παραθέτοντας στους αναγνώστες του μια σειρά από λόγους για τους οποίους να είναι χαρούμενοι. Το πιο σημαντικό είναι ότι πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στον Χριστό και όχι στον εαυτό μας: «καυχώμαστε στον Ιησού Χριστό, και χωρίς να έχουμε την πεποίθηση στη σάρκα» (εδ. 3). Ποιος από εμάς δεν έχει μάθει, ακόμη και με σκληρό τρόπο, το να μην εμπιστεύεται τη σάρκα;

Η τριπλή, έντονη προειδοποίηση «προσέχετε», δεν συναντάται πουθενά αλλού στην Αγία Γραφή. Προφανώς, οι Φιλιππησίοι γνώριζαν πολύ καλά σε ποια απειλή αναφερόταν ο απ. Παύλος. Δεν αφορά τρία ξεχωριστά προβλήματα. Η προειδοποίηση φαίνεται να αναφέρεται σε μια ομάδα ψευδοδιδασκάλων που περιγράφονται με τρεις διαφορετικούς τρόπους. Οι κακοί ή αλλόθρησκοι άνθρωποι στο Ισραήλ μερικές φορές αναφέρονταν ως «σκυλιά» (Φιλιπ. 3/γ' 2, Ψαλ. 22/κβ' 16, Ησ. 56/νς' 10, Ματ. 7/ζ' 6, Β' Πέτρ. 2/β' 21, 22). Οι ψευδοδιδάσκαλοι θα μπορούσαν επίσης εύστοχα να περιγραφούν ως «κακοί εργάτες». Η αναφορά σε αυτούς για «κατατομή» (εδ. 2) – ως αυτούς που “ακρωτηριάζουν τη σάρκα” – δείχνει ότι προσπαθούσαν, όπως στη Γαλατία και σε άλλες περιοχές, να επιβάλουν την περιτομή στους εθνικούς πιστούς, αντίθετα με την απόφαση του Αποστολικού Συμβουλίου (Πράξ. 15/ιε').

Μια ενδιαφέρουσα λύση στις πνευματικές προκλήσεις, συμπεριλαμβανομένης της εξάπλωσης των ψευδών διδασκαλιών, φαίνεται να είναι το «να χαίρεστε στον Κύριο» (Φιλιπ. 3/γ' 1, 4/δ' 4). Ο Θεός θέλει να είμαστε χαρούμενοι και ο Λόγος Του μας διδάσκει πώς να έχουμε αληθινή ευτυχία και διαρκή χαρά. Για να επιτευχθεί αυτό, θα πρέπει: να δεχτούμε το έλεος του Θεού (Ψαλ 31/λα' 7), να έχουμε εμπιστοσύνη στον Κύριο (Ψαλ. 4/δ' 11), να αποδεχτούμε τις ευλογίες της σωτηρίας Του (Ψαλ. 9/θ' 14), να υιοθετήσουμε τον νόμο Του ως τρόπο ζωής (Ψαλ. 119/ριθ' 14), να τηρούμε το Σάββατό Του (Ησ. 58/νη' 13, 14), να πιστεύουμε στον Λόγο Του (Ψαλ. 119/ριθ' 162), και να ανατρέφουμε ευσεβή παιδιά διδάσκοντάς τα να ακολουθούν τον Κύριο (Παρ. 23/κγ' 24, 25).

ΣΚΕΨΗ: Η ζωή έχει δυσκολίες για όλους μας. Ανεξάρτητα από το πόσο καλή ή όχι είναι η κατάσταση αυτή τη στιγμή, για ποια πράγματα μπορείτε και πρέπει να χαίρεστε; Τι σας εμποδίζει να το κάνετε;

Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου

Η ΠΡΟΤΕΡΗ ΖΩΗ ΤΟΥ απ. ΠΑΥΛΟΥ

Πολλοί χριστιανοί, όπως ο απ. Παύλος στη Φιλιπ. 3/γ', σκέφτονται τη ζωή που είχαν πριν αποδεχτούν τον Ιησού και τη ζωή τους μετά. Μερικές φορές, δικαίως ή αδικώς, χαρακτηρίζουμε ανθρώπους που δεν είναι Χριστιανοί ως "καλούς ανθρώπους" και, τουλάχιστον σύμφωνα με τα πρότυπα του κόσμου, πολλοί όντως είναι. Αντίθετα, σε σύγκριση με τα πρότυπα του Θεού, κανείς δεν είναι, ούτε καν οι Χριστιανοί.

Στη Φιλιπ. 3/γ' 4-6, ο απ. Παύλος επισημαίνει πολλά πράγματα στη ζωή του για τα οποία κάποτε ήταν περήφανος. Ποια είναι αυτά; Πώς θα περιγράφατε τα "καλά" πράγματα στη δική σας ζωή, στο παρελθόν και στο παρόν;

.....
.....

Ο απ. Παύλος κάνει μια έμμεση σύγκριση μεταξύ των πιστών Ιουδαίων που διαδίδουν ψευδείς διδασκαλίες και των μη περιτμημένων πιστών που βασίζονται πλήρως στον Χριστό για τη σωτηρία τους και δεν στηρίζονται σε απλά ανθρώπινα έργα όπως την περιτομή (Εβρ. 6/ς' 1, 9/θ' 14, Ρωμ. 2/β' 25-29). Παρότι η καταγωγή και η πρότερη ζωή του απ. Παύλου θα ήταν αρκετά εντυπωσιακές για τους Ιουδαίους συμπατριώτες του, τίποτα σε αυτές δεν συνέβαλε στη σωτηρία του. Αντιθέτως την παρεμπόδισαν, επειδή στην πραγματικότητα τον τύφλωσαν στο πόσο πολύ χρειαζόταν τον Χριστό.

Ο απ. Παύλος δεν ήταν απλώς ένας περιτμημένος - ήταν ένας Ισραηλίτης που εκ γενετής ανήκε στον λαό της διαθήκης και του είχε «γίνει περιτομή την όγδοη ημέρα». Επιπλέον, προερχόταν από τη φυλή του Βενιαμίν, στην επικράτεια της οποίας ανήκαν μερικές από τις σημαντικότερες πόλεις του Ισραήλ. Ο απ. Παύλος όχι μόνο γνώριζε εβραϊκά, αλλά ως μαθητής του διακεκριμένου νομοδιδασκάλου Γαμαλιήλ και ως φαρισαίος, έλαβε «την παιδεία σύμφωνα με την ακρίβεια του πατροπαράδοτου νόμου» (Πράξ. 22/κβ' 3, 26/κς' 4, 5). Είχε εμβαθύνει, δηλαδή, στη γνώση του νόμου και του τρόπου με τον οποίο αυτός έπρεπε, σύμφωνα με την παράδοση, να εφαρμόζεται.

Ο απ. Παύλος ήταν τόσο ζηλωτής του νόμου που καταδίωκε την εκκλησία επειδή θεωρούνταν απειλή για τον εβραϊκό τρόπο ζωής, τον οποίο πίστευε ότι ο νόμος επέβαλλε. Είναι αξιοσημείωτο ότι, αν και

"άμεμπτος" από την ανθρώπινη άποψη της "δικαιοσύνης", ο απ. Παύλος συνειδητοποίησε ότι ο νόμος στην πραγματικότητα ήταν πολύ βαρύτερος και απαιτητικότερος από ό,τι φανταζόταν, και ότι χωρίς τον Χριστό στεκόταν μπροστά του καταδικασμένος.

ΣΚΕΨΗ: Συγκρίνετε το Ρωμ. 7/ζ' 7-12 με Ματ. 5/ε' 21, 22, 27, 28.

Ποιο κρίσιμο σημείο αναφέρουν τόσο ο Ιησούς όσο και ο απ. Παύλος σχετικά με τον νόμο και γιατί η πίστη στον Χριστό (Φιλιπ. 3/γ' 9), και όχι στον νόμο, είναι η μόνη πηγή δικαιοσύνης; Άλλωστε, πόσο καλά τηρούμε τον νόμο, τουλάχιστον με τον τρόπο που ο Ιησούς είπε ότι πρέπει να τον τηρούμε; Τι δηλώνει η απάντησή σας για το πόσο χρειαζόμαστε τον Χριστό να μας σώσει;

Τρίτη 3 Φεβρουαρίου

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΣΗΜΑΣΙΑ

Όπως είδαμε, πράγματα που προηγουμένως έκαναν τον απ. Παύλο περήφανο, στην πραγματικότητα ήταν εμπόδια στην πίστη του επειδή τον τύφλωναν στο πόσο πολύ χρειαζόταν τον Χριστό. Ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί τη γλώσσα του εμπορίου, του κέρδους και της ζημίας, για να περιγράψει το πνευματικό, λογιστικό βιβλίο της πρότερης ζωής του. Κάθε άνθρωπος έχει ένα "πνευματικό λογιστικό βιβλίο". Πρωτίτερα, το λογιστικό βιβλίο του απ. Παύλου μετρούταν με βάση τις εβραϊκές αξίες της εποχής και όχι με βάση τις Βιβλικές αξίες όπως τις δίδαξε ο Ιησούς. Μετά τη μεταστροφή του, το πνευματικό του λογιστικό βιβλίο έμοιαζε πολύ διαφορετικό, επειδή η κλίμακα των αξιών του άλλαξε συγκλονιστικά, από το "νόμισμα" του Ιουδαϊσμού στο "νόμισμα του Ουρανού".

«Εκείνος που κατέβηκε από τον Ουρανό μπορεί να μιλήσει για τα ουράνια και να παρουσιάσει σωστά τα πράγματα που αποτελούν το νόμισμα του Ουρανού, στο οποίο έχει αποτυπώσει την εικόνα και την επιγραφή Του. Γνωρίζει τον κίνδυνο στον οποίο έχουν περιέλθει εκείνοι τους οποίους ήρθε να ανυψώσει από την υποβάθμιση και να τους εξυψώσει σε μια θέση δίπλα σε Αυτόν στον θρόνο Του. Επισημαίνει τον κίνδυνο που διατρέχουν όταν δείχνουν υπερβολική αγάπη για άχρηστα και επικίνδυνα αντικείμενα. Προσπαθεί να τραβήξει τον νοῦ από τα επίγεια προς τα επουράνια, ώστε να μη σπαταλάμε χρόνο, τάλαντα και ευκαιρίες σε πράγματα που είναι εντελώς μάταια.» E. Χουάιτ, The Advent Review and Sabbath Herald, 1 Ιουλίου 1890.

Στον Ιουδαϊκό κόσμο του 1^{ου} αιώνα, ο απ. Παύλος ήταν ένα ταχύτατα ανερχόμενο πρόσωπο μέχρι τη στιγμή που, όταν τυφλώθηκε στη θέα του δοξασμένου Ιησού στον δρόμο προς τη Δαμασκό (Πράξ. 9/θ'), η πνευματική του όραση διορθώθηκε και είδε καθαρά.

Το Ιωάν. 9/θ' αφηγείται την ιστορία ενός άλλου ανθρώπου που ήταν

τυφλός και στη συνέχεια είδε τον Ιησού καθαρά. Ο Ιησούς είπε ότι ήρθε στον κόσμο «για να βλέπουν αυτοί που δεν βλέπουν, και για να γίνουν τυφλοί αυτοί που βλέπουν» (Ιωάν. 9/θ' 39). Πώς θα μπορούσε να εφαρμοστεί αυτή η αρχή στη ζωή μας;

.....

.....

Τι θα μπορούσε να είναι πιο πολύτιμο από ό,τι η αιώνια ζωή στον Ουρανό και τη Νέα Γη; Ωστόσο, οι κοσμικές αξίες μάς τυφλώνουν συχνά απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα. Υπάρχει ένας εγγενής ανταγωνισμός μεταξύ των πραγμάτων που είναι πολύτιμα εδώ (Ματθ. 13/ιγ' 22, Λουκ. 4/δ' 5, 6, Α' Ιωάν. 2/β' 16) και των πραγμάτων που είναι πολύτιμα στον Ουρανό: η ομοιότητα με τον Χριστό και οι ψυχές που σώζονται.

ΣΚΕΨΗ: Τα πράγματα αυτού του κόσμου μπορούν να μας τυφλώσουν προς τις πνευματικές αλήθειες και προς το τι είναι πραγματικά σημαντικό. Ποιο είναι το κλειδί για να κρατήσουμε τα μάτια μας εστιασμένα σε ό,τι πραγματικά έχει σημασία;

Τετάρτη 4 Φεβρουαρίου

Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Υπάρχει ένα κύριο σημείο που δεν πρέπει να παραληφθεί. Ο απ. Παύλος είχε μια καταπληκτική εμπειρία στον δρόμο προς τη Δαμασκό. Αντάλλαξε την παλιά του ζωή, τη βασισμένη στον νόμο, με μια νέα ζωή στην παρουσία του Ίδιου του Χριστού – «για να κερδίσω τον Χριστό, και να βρεθώ σ' Αυτόν» (Φιλιπ. 3/γ' 8, 9).

Το να βρεθείς «σ' Αυτόν», δηλαδή στον Χριστό, είναι μια ενδιαφέρουσα έκφραση. Τι πιστεύετε ότι εννοεί ο απ. Παύλος; Διαβάστε Εφεσ. 1/α' 4, Β' Κορ. 5/ε' 21, Κολ. 2/β' 9 και Γαλ. 2/β' 20.

.....

.....

Η αναφορά του απ. Παύλου στο ότι είναι εν Χριστώ έχει συζητηθεί εκτεταμένα. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι ίσως η καλύτερη εξήγηση προέρχεται από τον ίδιο τον απ. Παύλο μιλώντας για το σωτήριο σχέδιο του Θεού: «σε οικονομία του πληρώματος των καιρών, να ανακεφαλαιώσει τα πάντα στον Χριστό, και αυτά που είναι μέσα στους ουρανούς και αυτά που είναι επάνω στη γη» (Εφεσ. 1/α' 10). Αυτός ήταν ο σκοπός του Θεού από την αρχή. Και ο απ. Παύλος ξεκαθαρίζει πώς συμβαίνει αυτό: «Αλλά, εσείς είστε απ' Αυτόν εν Χριστώ Ιησού, που έγινε σε μας σοφία από τον Θεό, και δικαιοσύνη και αγιασμός και απολύτρωση» (Α' Κορ. 1/α' 30).

Το «εν Χριστώ» περιλαμβάνει όλα όσα περιλαμβάνει το σχέδιο της σωτηρίας, από την αυγή της πνευματικής μας νοημοσύνης (σοφία),

μέχρι τη δικαίωση με πίστη (δικαιοσύνη), την προετοιμασία για τον Ουρανό (αγιασμός) και, τέλος, τη δόξα κατά τη Δεύτερη Παρουσία (απολύτρωση). Η σωτηρία είναι έργο του Χριστού από την αρχή μέχρι το τέλος – τόσο για εμάς όσο και μέσα σ' εμάς. Έτσι, αποκτώντας τον Χριστό, έχουμε όλα όσα χρειαζόμαστε.

Διαβάστε Φιλιπ. 3/γ' 9. Ποια δύο πράγματα αντιπαραβάλλει ο απ. Παύλος και γιατί είναι σημαντικό να θυμόμαστε πάντοτε αυτήν την αντίθεση;

.....

Όπως συνειδητοποίησε ο απ. Παύλος, η δική του δικαιοσύνη δεν είναι πραγματική δικαιοσύνη, επειδή ο νόμος δεν μπορεί να φέρει ζωή (Γαλ. 3/γ' 21, 22) – μόνο ο Χριστός μπορεί, μέσω της πίστης. Και όχι με οποιαδήποτε πίστη. Εξάλλου, «και τα δαιμόνια πιστεύουν, και φρίττουν» (Ιακ. 2/β' 19). Η μόνη σωτηρία πίστη είναι «διαμέσου της πίστης του Χριστού». Μόνο η δική Του πίστη έχει υπακούσει πλήρως και μπορεί να υπακούσει. Έτσι, αν είμαστε «μαζί με τον Χριστό» και ο Χριστός ζει μέσα μας (Γαλ. 2/β' 20), τότε ζούμε με την πίστη Του μέσω της πίστης μας σε Αυτόν.

Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου

ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ ΜΟΝΟ – ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Διαβάστε Φιλιπ. 3/γ' 10-16. Ποια είναι μερικά από τα κύρια σημεία που αναφέρει εδώ ο απ. Παύλος;

.....

Σίγουρα δεν υπάρχει τίποτα πιο σημαντικό από το να γνωρίσουμε τον Χριστό, ο οποίος εγγυάται ότι στο τέλος θα μας γνωρίσει και θα μας ομολογήσει μπροστά στον Πατέρα (Ματθ. 7/ζ' 21-23, 10/κ' 32, 33). Πώς Τον γνωρίζουμε; Μέσω του γραπτού Του Λόγου – διαβάζοντάς τον και ζώντας τον. Εμείς δεν μπορούμε να Τον γνωρίσουμε πρόσωπο με πρόσωπο, όπως οι μαθητές. Είναι ενδιαφέρον, ωστόσο, ότι παρά τη γνώση τους αυτή απέτυχαν να κατανοήσουν τα λόγια Του, αναδεικνύοντας την ανάγκη που έχουμε στο Άγιο Πνεύμα να μας καθοδηγεί (Ιωάν. 16/ις' 13). Όσο περισσότερο Τον γνωρίζουμε, τόσο πιο κοντά Του ερχόμαστε, επειδή βιώνουμε «τη δύναμη της ανάστασής Του» (Φιλιπ. 3/γ' 10), η οποία μας ανυψώνει «σε μία νέα ζωή» (Ρωμ. 6/ς' 4).

Ένας άλλος τρόπος για να έρθουμε πιο κοντά στον Ιησού Χριστό είναι μέσα από «την κοινωνία των παθημάτων Του» (Φιλιπ. 3/γ' 10). Κάθε δοκιμασία που αντιμετωπίζουμε, κάθε οδυνηρή εμπειρία που υπομένουμε, μας βοηθά να γνωρίζουμε και να εκτιμούμε

περισσότερο αυτό που πέρασε ο Ιησούς για εμάς, αλλά και να κατανοούμε πιο καθαρά Εκείνον και το θέλημά Του.

Ένας τρίτος τρόπος για να έρθουμε πιο κοντά είναι να τρέξουμε «προς τον σκοπό» (Φιλιπ. 3/γ' 14). Ποιος είναι αυτός ο σκοπός; Αφορά τη γραμμή τερματισμού ενός αγώνα δρόμου και το βραβείο που απονέμεται στον νικητή. Ο απ. Παύλος το αποκαλεί «το βραβείο της άνω κλήσης του Θεού εν Χριστώ Ιησού» (Φιλιπ. 3/γ' 14). Όπως ακριβώς ο Χριστός μέσω του θανάτου και της αναστάσεώς Του αναλήφθηκε πάνω στον Ουρανό, κατά τον ίδιο τρόπο ο Θεός μάς προσκαλεί να λάβουμε κι εμείς την ουράνια ανταμοιβή – την αιώνια ζωή.

Προφανώς, αυτό δεν έχει επιτευχθεί ακόμη. Δεν θα τελειοποιηθούμε πλήρως μέχρις ότου ο Χριστός «θα μετασχηματίσει το σώμα της ταπείνωσής μας, ώστε να γίνει σύμμορφο με το σώμα της δόξας Του» (Φιλιπ. 3/γ' 21). Αλλά τώρα, γνωρίζοντάς Τον και προσκαλώντας την παρουσία Του στη ζωή μας κάθε μέρα, τρέχουμε προς τον σκοπό να μοιάσουμε στον Ιησού με κάθε δυνατό τρόπο. Αυτό είναι το «ένα πράγμα» στο οποίο επικεντρώθηκε ο απ. Παύλος. Όπως ακριβώς τρέχουμε σε έναν αγώνα (Α' Κορ. 9/θ' 24-27), δεν δίνουμε σημασία στο πού ήμασταν ή ποιος μας ακολουθεί. Η μόνη μας εστίαση είναι στα πράγματα που βρίσκονται μπροστά μας – το ουράνιο βραβείο που μας περιμένει. Η απεικόνιση εδώ είναι ξεκάθαρη: η πλήρης εστίαση ενός δρομέα στον σκοπό του, ο οποίος υπερεντείνει κάθε μυ και εκτείνεται μπροστά για να φτάσει στη γραμμή του τερματισμού.

ΣΚΕΨΗ: Γιατί στην πορεία μας με τον Κύριο είναι τόσο σημαντικό το να μην κοιτάμε συνεχώς πίσω, στις αμαρτίες και τις αποτυχίες μας, αλλά αντιθέτως να κοιτάμε μπροστά σε αυτό που μας έχει υποσχεθεί αυτή τη στιγμή ο Χριστός;

Παρασκευή 6 Φεβρουαρίου

Δύση Ηλίου: 17:52'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Επειδή ο Αυτρωτής δε δέχεται διαιρημένη υπηρεσία. Καθημερινά πρέπει να μαθαίνει τη σημασία της παραχώρησης του εγώ. Πρέπει να μελετάει το Λόγο του Θεού, να καταλαβαίνει το νόημά του και να υπακούει στα προστάγματά του. Έτσι θα μπορέσει να φθάσει στο ιδανικό της χριστιανικής υπεροχής. Μέρα με τη μέρα ο Θεός εργάζεται μαζί του τελειοποιώντας το χαρακτήρα με τον οποίον θα παρουσιασθεί την ημέρα της τελικής δοκιμασίας. Και μέρα με τη μέρα ο πιστός επιτελεί μπροστά σε ανθρώπους και αγγέλους ένα μεγαλοπρεπή πειραματισμό, αποδεικνύοντας τι μπορεί να κατορθώσει ο Ουρανός για τις πεσμένες στην αμαρτία ανθρώπινες υπάρξεις.» Π.Α. σελ. 426.

«Εκείνοι που περιμένουν τον ερχομό του Νυμφίου, πρέπει να πουν στους ανθρώπους: "Ίδού, ο Θεός υμών." Οι τελευταίες ακτίνες ευσπλαχνίας, το τελευταίο μήνυμα ελέους που πρέπει να δοθεί στον κόσμο, είναι η αποκάλυψη της αγάπης Του. Μέσα από τη ζωή τους και το χαρακτήρα τους πρέπει να αποκαλύψουν τι έκανε γι' αυτούς η χάρη του Θεού.

»Το φως του Ηλίου της Δικαιοσύνης πρέπει να λάμψει μέσα από τα καλά έργα – με λόγια αλήθειας και πράξης αγιότητας.» Λ.Ζ. σελ. 328.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Μείνετε περισσότερο στο θέμα της χαράς εν Κυρίω. Προσέξτε ότι δεν λέει να χαίρεστε στις δοκιμασίες σας (παρότι αυτό είναι επίσης Βιβλικό), αλλά στον Κύριο. Γιατί είναι τόσο σημαντικό να έχουμε πάντοτε μπροστά μας τον Κύριο, την καλοσύνη Του, τη δύναμή Του, την αγάπη Του και τη σωτηρία Του; Πώς αυτό αποτελεί ιδιαίτερο όφελος για εμάς εν μέσω των αναπόφευκτων δοκιμασιών της ζωής;
2. Παρατηρήστε πώς τα παραπάνω αποσπάσματα περιγράφουν τον ρόλο της χάρης στην πραγματοποίηση των "καλών έργων" που κάνουμε ως Χριστιανοί. Γιατί αυτή η λειτουργία της χάρης είναι τόσο σημαντική καθώς προσβλέπουμε στην προσεχή έλευση του Χριστού; Δηλαδή, παρότι δεν σωζόμαστε με τα καλά μας έργα, μπορούμε πραγματικά να σωθούμε αν δεν τα κάνουμε;
3. Μείνετε περισσότερο στην ιδέα του να μην έχουμε την εμπιστοσύνη μας στη σάρκα. Τι σημαίνει αυτό και γιατί δεν πρέπει να την εμπιστευόμαστε; Η σάρκα μας δεν είναι ένα δώρο του Θεού;

7. ΟΥΡΑΝΙΑ ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΑ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Να μη μεριμνάτε για τίποτε· αλλά, σε κάθε τι, τα ζητήματά σας ας γνωρίζονται στον Θεό με ευχαριστία διαμέσου της προσευχής και της δέησης» Φιλιππησίους 4/δ' 6.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Φιλιπ. 3/γ' 17-4/δ' 23, Α' Κορ. 15/ιε' 42-44, Ιωάν. 14/ιδ' 27, Ψαλ. 119/ριθ' 165, Ιώβ 1/α' 21, Α' Τιμ. 6/ς' 7.

Το μάθημα αυτής της εβδομάδας ολοκληρώνει τη μελέτη μας στην προς Φιλιππησίους επιστολή, και είναι γεμάτο με πολύτιμα μαθήματα και αποφθέγματα για την καθημερινή ζωή. Φαίνεται ότι πολλές από τις υψηλές ηθικές αξίες που καθοδηγούσαν τη ζωή του απ. Παύλου βρίσκονται στα τελευταία εδάφια της επιστολής. Παρόμοια με τις διδασκαλίες του Ιησού, οι οποίες επικεντρώνονται στον εσωτερικό άνθρωπο, ο απ. Παύλος μας λέει πώς να ζούμε μια χαρούμενη χριστιανική ζωή.

Ακόμα και όταν τα πράγματα δεν πάνε όπως θα θέλαμε, κάτι που συμβαίνει συχνά, δεν χρειάζεται να ανησυχούμε και να αγχωνόμαστε ή να αποθαρρυνόμαστε. Αντίθετα, υπάρχουν αρχές που θα μας βοηθήσουν να βρούμε εσωτερική δύναμη ώστε να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις που φέρνει η ζωή, και να βιώσουμε έτσι τη σταθερή και διαρκή ειρήνη που μόνο ο Θεός μπορεί να δώσει. Το παρόν και το μέλλον είναι στα χέρια Του και Εκείνος θα μας προμηθεύσει όλα όσα χρειαζόμαστε.

Το πιο σημαντικό είναι ότι δεν χρειάζεται να εναποθέτουμε τις ελπίδες μας σε επίγεια συστήματα διακυβέρνησης, τα οποία συνήθως μας απογοητεύουν. Ως Χριστιανοί, είμαστε πολίτες της ουράνιας βασιλείας του Θεού. Και με αυτήν την ιδιότητα του πολίτη έρχονται προνόμια, θαυμάσια προνόμια. Και ευθύνες, επίσης.

ΚΑΛΑ ΠΡΟΤΥΠΑ

Όλοι έχουμε ανθρώπους που θαυμάζουμε και θέλουμε να τους μιμηθούμε. Για τα παιδιά, είναι ιδιαίτερα σημαντικό να έχουν καλά πρότυπα. Ιδανικά, αυτό θα ήταν ο πατέρας και η μητέρα τους. Καθώς μεγαλώνουν θα έχουν και άλλα πρότυπα, σχετικά ίσως με αυτό που έχουν επιλέξει να ασχοληθούν ή ακόμη και μέσα από βιογραφίες που έχουν διαβάσει. Μπορεί επίσης, μαθαίνοντας πώς διάφοροι χαρακτήρες της Αγίας Γραφής αντιμετώπισαν προκλήσεις, να τις συγκρίνουν με τις δικές τους εμπειρίες ζωής.

Δυστυχώς, στα σημερινά μέσα ενημέρωσης, τα κακά πρότυπα αφθονούν. Βομβαρδιζόμαστε συνεχώς από ιστορίες για τις άσεμνες και ταραγμένες ζωές των διασημοτήτων. Οι αναγνώστες του απ. Παύλου στους Φιλιππούς, αν και σε εντελώς διαφορετική εποχή, αντιμετώπιζαν επίσης παρόμοιες προκλήσεις.

Το γεγονός είναι ότι ο κόσμος στον οποίο ζούσε ο απ. Παύλος ήταν πολύ διεφθαρμένος, ανήθικος και κακός, όπως και ο δικός μας σήμερα. Υπήρχε πάντα – και πάντοτε θα εξακολουθεί μέχρι το τέλος να υπάρχει – πολύ κακό. Το ερώτημα για εμάς είναι: Τι είναι αυτό το κακό; Πώς αντιδρούμε σε αυτό;

Διαβάστε Φιλίπ. 3/γ' 17-19. Πώς περιγράφονται τα καλά και τα κακά πρότυπα σε αυτά τα εδάφια; Ποια κλειδιά δίνονται για να τα διακρίνουμε;

.....
.....
.....
.....

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει η αγάπη του απ. Παύλου προς εκείνους με τους οποίους διαφωνεί – κλαίει γι' αυτούς! Προσέξτε επίσης ότι δεν τους αποκαλεί εχθρούς του, αλλά «ότι είναι οι εχθροί του σταυρού του Χριστού» (εδ. 18). Ο απ. Παύλος αναγνώριζε ότι διακυβεύονταν πολύ μεγαλύτερα ζητήματα, δηλαδή το πώς ο Σταυρός καταρρίπτει τα εμπόδια και μας τοποθετεί όλους στο ίδιο επίπεδο, ως αμαρτωλούς που έχουμε ανάγκη από τον Σωτήρα (Εφεσ. 2/β' 11-14).

Επίσης, δεν πρέπει να παραβλέψουμε τον τρόπο με τον οποίο ο απ. Παύλος προτρέπει τους Φιλιππησίους να εστιάζουν στα καλά παραδείγματα και όχι στα κακά. Να παρατηρούν προσεκτικά εκείνους που ο τρόπος ζωής τους μοιάζει πολύ με τον δικό του. Είναι ενδιαφέρον το ότι ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί παρόμοια γλώσσα όταν προειδοποιεί τους Ρωμαίους, «να προσέχετε αυτούς που προξενούν τις διχοστασίες και τα σκάνδαλα ενάντια στη διδασκαλία που μάθατε, και

να απομακρύνεστε απ' αυτούς» (Ρωμ. 16/ις' 17). Οι απατεώνες στη Ρώμη περιγράφονται ως εκείνοι που «δεν υπηρετούν ως δούλοι τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, αλλά τη δική τους κοιλιά» (Ρωμ. 16/ις' 18). **ΣΚΕΨΗ:** Αν και ο Ιησούς είναι το μόνο τέλειο πρότυπο, υπάρχουν και άλλοι που, τουλάχιστον σε ορισμένους τομείς, θα μπορούσαν να αποτελέσουν καλά πρότυπα. Ωστόσο, τι είδους πρότυπο παρουσιάζουμε εμείς στους άλλους;

Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου

«ΜΕΙΝΕΤΕ ΣΤΑΘΕΡΟΙ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ»

Διαβάστε Φιλιπ. 3/γ' 20, 21. Με ποιον παραστατικό τρόπο περιγράφει ο απ. Παύλος πως μοιάζει το να είσαι πολίτης του Ουρανού;

.....
.....
.....

Σε αντίθεση με τους εχθρούς του Σταυρού, «οι οποίοι φρονούν τα επίγεια» και «των οποίων ο Θεός είναι η κοιλιά» (Φιλιπ. 3/γ' 19), η χριστιανική υπηκοότητα βρίσκεται στον Ουρανό και ο Κυβερνήτης μας είναι ο Ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Ο απ. Παύλος τονίζει την ανάγκη «το σώμα της ταπείνωσής μας» (εδ. 21), που υπόκειται σε ασθένειες, φθορά και θάνατο, να μεταμορφωθεί ώστε να μοιάσει στο ένδοξο σώμα της ανάστασης του Χριστού.

Πώς περιγράφουν τα παρακάτω εδάφια την κατάσταση της δόξας;

- Ιώβ 19/ιθ' 25-27
- Λουκ. 24/κδ' 39
- Α' Κορ. 15/ιε' 42-44
- Α' Κορ. 15/ιε' 50-54
- Κολ. 3/γ' 4

Στο τέλος, μέσω του Ιησού, ο θάνατος, ο «τελευταίος εχθρός», παύει να υπάρχει (Α' Κορ. 15/ιε' 26). Και αυτή είναι η μεγαλύτερη ελπίδα μας, η υπέρτατη υπόσχεση που μας δόθηκε στον Ιησού - όχι μόνο για το τέλος του θανάτου, αλλά και για ένα εντελώς νέο σώμα «σύμμορφο με το σώμα της δόξας Του» (Φιλιπ. 3/γ' 21).

Έτσι, για τον απ. Παύλο, η ουράνια υπηκοότητά μας περιλαμβάνει την υπόσχεση της ανάστασης και της αιώνιας ζωής σε μια εντελώς νέα ύπαρξη που τώρα δεν μπορούμε καν να φανταστούμε.

ΣΚΕΨΗ: Γιατί η υπόσχεση της αιώνιας ζωής είναι τόσο σημαντική για όλα όσα πιστεύουμε; Τι μπορεί να προσφέρει αυτός ο κόσμος που να αξίζει να χάσουμε αυτό που μας προσφέρει ο Χριστός;

Τρίτη 10 Φεβρουαρίου

«ΝΑ ΧΑΙΡΕΣΤΕ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΠΑΝΤΟΤΕ»

Διαβάστε Φιλιπ. 4/δ' 4-7. Πώς πρέπει να βιώνουμε την «ειρήνη του Θεού»;

.....

.....

Αφού έχει αναφερθεί και πάλι στην ανάγκη για ενότητα (Φιλιπ. 4/δ' 1-3), ο απ. Παύλος περνάει σε ένα άλλο θέμα: τη χαρά στον Κύριο (Φιλιπ. 4/δ' 4-7).

Πόσες φορές έχετε αγχωθεί για πράγματα που τελικά έληξαν τόσο γρήγορα όσο εμφανίστηκαν; Ο Ιησούς επανειλημμένα τόνισε ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε (Ματθ. 6/ς' 25-34, 10/ι' 19), και ο απ. Πέτρος μας υπενθυμίζει: «όλη τη μέριμνά σας ρίξτε την επάνω σ' Αυτόν, επειδή Αυτός φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 5/ε' 7). Στην πραγματικότητα, τα αυξανόμενα προβλήματα παγκοσμίως θα πρέπει να μας ενθαρρύνουν την ελπίδα ότι ο ερχομός του Κυρίου είναι κοντά (Ματθ. 24/κδ' 33, Λουκ. 21/κα' 28, Ιακ. 5/ε' 8).

Το αντίδοτο στην ανησυχία και τον φόβο, είναι η προσευχή πίστης (Φιλιπ. 4/δ' 6, 7). Σαφώς, πρέπει να πιστεύουμε και να ενεργούμε με βάση ότι η προσευχή μας έχει εισακουστεί, ακόμη και πριν δούμε την πραγματοποίησή της, και να προσευχόμαστε «με ευχαριστία». Επίσης, προστίθεται η λέξη «δέηση» που σηματοδοτεί στιγμές ακραίας και επείγουσας ανάγκης (Λουκ. 1/α' 13, Φιλιπ. 1/α' 19, Α' Τιμ. 5/ε' 5, Ιακ. 5/ε' 16). Οι προσευχές μας εξακολουθούν να είναι «αιτήματα που ζητήσαμε απ' Αυτόν», αλλά μπορούμε να ξέρουμε ότι τα αιτήματά μας έχουν γίνει δεκτά, εφόσον «ζητάμε κάτι σύμφωνα με το θέλημά Του» (Α' Ιωάν. 5/ε' 14). Τότε μπορούμε να αναπαυθούμε και να έχουμε ειρήνη, γνωρίζοντας ότι όλα τα αιτήματά μας βρίσκονται στα χέρια του Θεού.

Πώς τα εδάφια Ψαλ. 29/κθ' 11, Ησ. 9/θ' 6, Λουκ. 2/β' 14, Ιωάν. 14/ιδ' 27, Α' Κορ. 14/ιδ' 33, διευρύνουν την κατανόησή μας για την ειρήνη του Θεού;

.....

.....

Η ειρήνη του Θεού είναι κάτι που ο κόσμος δεν μπορεί ποτέ να δώσει, επειδή η ειρήνη του Θεού προέρχεται από τη βεβαιότητα ότι έχουμε το δώρο της αιώνιας ζωής μέσω του Ιησού, του Σωτήρα μας (Ρωμ. 5/ε' 1, 6/ς' 23). Αυτή η ειρήνη επηρεάζει κάθε πτυχή της ζωής και «υπερέχει κάθε νου» (Φιλιπ. 4/δ' 7).

ΣΚΕΨΗ: Πώς θα περιγράφατε σε κάποιον τι σημαίνει να βιώνει κανείς «την ειρήνη του Θεού»;

Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου

«ΑΥΤΑ ΝΑ ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΣΤΕ...»

Η ειρήνη του Θεού είναι πέρα από όσα μπορούμε να κατανοήσουμε. Η ειρήνη Του «θα διαφυλάξει τις καρδιές σας και τα διανοήματά σας διαμέσου του Ιησού Χριστού» (Φιλιπ. 4/δ' 7), γιατί η πνευματική μας ζωή χρειάζεται προστασία. Είναι ενδιαφέρον ότι αυτό το εδάφιο χρησιμοποιεί μια στρατιωτική μεταφορά σε σχέση με την ειρήνη του Θεού. Το ρήμα φρουρά χρησιμοποιείται για να περιγράψει μια φρουρά στρατιωτών που φυλάει μια πόλη από εισβολή (Β' Κορ. 11/α' 32, Πράξ. 9/θ' 24).

Μια άλλη πολύ σημαντική πτυχή της εσωτερικής ειρήνης περιλαμβάνει τη ζωή σε αρμονία με το θέλημα του Θεού και την υπακοή στον νόμο Του. «Πολλή ειρήνη έχουν εκείνοι που αγαπούν τον νόμο Σου· και σ' αυτούς δεν υπάρχει πρόσκομμα» (Ψαλ. 119/ριθ' 165).

Διαβάστε Φιλιπ. 4/δ' 8, 9. Τι μας προτρέπει σε αυτά τα εδάφια ο απ. Παύλος να κάνουμε;

.....
.....

Στη Φιλιπ. 4/δ' 8, 9 ο απ. Παύλος μας παραθέτει κάποιες αρετές και μας προτρέπει, «αυτά να συλλογίζεστε» και «αυτά να κάνετε». Μας ενθαρρύνει να ακολουθήσουμε το δικό του παράδειγμα σε:

- «όσα είναι αληθινά» - Δεν είναι τυχαίο που ο κατάλογος ξεκινά με τη βασική Βιβλική αρετή της αλήθειας, την οποία ο Ιησούς («Αληθώς, αληθώς σας λέγω...»-έκδοση Αρχ. Ν. Βάμβα) και ολόκληρη η Καινή Διαθήκη συχνά τονίζουν (Πράξ. 26/κς' 25, Ρωμ. 1/α' 18, Α' Κορ. 13/ιγ' 6, Β' Κορ. 4/δ' 2, Εφεσ. 4/δ' 15, Α' Τιμ. 3/γ' 15, Ιακ. 1/α' 18, Α' Πέτρ. 1/α' 22, Α' Ιωάν. 2/β' 21).
- «όσα είναι σεμνά» - Η σημαντική αυτή αρετή της σεμνότητας, παροτρύνεται και σε άλλες επιστολές του απ. Παύλου προς τους πιστούς, ώστε να είναι αξιοσέβαστοι (Α' Τιμ. 3/γ' 8, 11, Τίτ. 2/β' 2).
- «όσα είναι δίκαια» - αυτή η αρετή ορίζεται από τον δίκαιο χαρακτήρα του Θεού (συγκρίνετε τη χρήση της στο Φιλιπ. 1/α' 7).
- «όσα είναι καθαρά» - Οι σκέψεις και η συμπεριφορά μας πρέπει να είναι καθαρές. Αποδεχόμενοι τη δικαιοσύνη του Θεού, μέσω πίστης, υιοθετούμε τον άγιο και αγνό χαρακτήρα Του (Α' Ιωάν. 3/γ' 3).
- «όσα είναι προσφιλή» - Με τον όρο «προσφιλή», ο απ. Παύλος μας προτρέπει η συμπεριφορά μας να είναι φιλική και αγαπητή.
- «όσα έχουν καλή φήμη» - Να αποζητούμε τα καλά πράγματα και να φερόμαστε με ευγένεια και καλοσύνη.

Ο απ. Παύλος δίνει δύο επιπλέον προϋποθέσεις, για να μην αποδοθεί μια ειδωλολατρική έννοια σε κάποια από αυτές τις αρετές: «αν

υπάρχει κάποια αρετή, και αν υπάρχει κάποιος έπαινος» (Φιλ. 4/δ' 8), πρέπει να σκεφτόμαστε αυτές τις ουράνιες αρετές. Στη συνέχεια, για να εξαλείψουμε κάθε αμφιβολία και πιθανή παρεξήγηση, ο απ. Παύλος μας καλεί να κάνουμε πράξη όσα μάθαμε, λάβαμε, ακούσαμε και είδαμε από το δικό του παράδειγμα (Φιλιπ. 4/δ' 9).

Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ

Διαβάστε Φιλιπ. 4/δ' 10-13, 19. Ποιες συμβουλές δίνει ο απ. Παύλος για μια ευτυχισμένη ζωή;

.....

.....

Όταν συμβαίνουν ακραίες περιστάσεις (πείνα, ασθένεια, τραυματισμός, απώλεια), αρχίζει κανείς να αναλογίζεται τα πράγματα που πραγματικά αξίζουν και να στέκεται στις ευλογίες που συνήθως θεωρούνται δεδομένες. Όταν περνάμε κάποια «στέρηση» (εδ. 12), τότε η πίστη ανέρχεται στο ύψος των περιστάσεων.

Αντίθετα, όταν έχουμε «περίσσειμα», θα πρέπει πάντα να αναγνωρίζουμε ότι αυτό μπορεί να εξαφανιστεί ανά πάσα στιγμή (Παρ. 23/κγ' 5). Όπως μας υπενθυμίζουν τόσο ο Ιώβ όσο και ο απ. Παύλος, δεν φέραμε τίποτα στον κόσμο όταν γεννηθήκαμε και δεν θα πάρουμε τίποτα μαζί μας όταν πεθάνουμε (Ιώβ 1/α' 21, Α' Τιμ. 6/ς' 7).

Σημειώστε τις ακόλουθες Βιβλικές υποσχέσεις:

- Ψαλ. 23/κγ' 1: «Ο ΚΥΡΙΟΣ είναι ο ποιμένας μου· τίποτε δεν θα στερηθώ».
- Ματθ. 6/ς' 32: «Ο ουράνιος Πατέρας σας ξέρει ότι έχετε ανάγκη από όλα αυτά.»
- Α' Πέτρ. 5/ε' 7: «Όλη τη μέριμνά σας ρίξτε την επάνω σ' Αυτόν, επειδή Αυτός φροντίζει για σας.»
- Φιλιπ. 4/δ' 19: «Ο δε Θεός μου θα εκπληρώσει κάθε ανάγκη σας, σύμφωνα με τον πλούτο Του, με δόξα, διαμέσου του Ιησού Χριστού.»

Και, το πιο υπέροχο απ' όλα,

- Φιλιπ. 4/δ' 13: «Όλα τα μπορώ, διαμέσου του Χριστού που με ενδυναμώνει.» Ίσως κανένας από εμάς δεν μπορεί να κατανοήσει πλήρως τι συνεπάγεται το «Όλα» ή «Τα πάντα» (έκδοση Αρχ. Ν. Βάμβα). Σίγουρα, όπως και με κάθε αίτημα για τη βοήθεια και τη δύναμη του Θεού, πρέπει να ζητάμε σύμφωνα με το θέλημά Του. Αλλά πολλές φορές, δεν ζητάμε καν πράγματα που ξέρουμε ότι ταιριάζουν στο θέλημά Του. Γι' αυτόν τον λόγο ο απ. Ιάκωβος στο 4/δ' 2 λέει, «δεν έχετε, επειδή δεν ζητάτε».

Μερικά πράγματα που μπορούμε να ζητήσουμε με σιγουριά, επειδή ξέρουμε ότι είναι σε αρμονία με το θέλημα του Θεού, είναι τα εξής:

- Σωτηρία για ένα αγαπημένο πρόσωπο ή φίλο (Α' Τιμ. 2/β' 3, 4).
- Θάρρος να μοιραζόμαστε την πίστη μας (Αποκ. 22/κβ' 17).
- Συγχώρεση όταν ομολογούμε και εγκαταλείπουμε τις αμαρτίες μας (Α' Ιωάν. 1/α' 9).
- Δύναμη για υπακοή στις εντολές του Θεού (Εβρ. 13/ιγ' 20, 21).
- Αγάπη για εκείνους που μας μισούν και μας φέρονται άσχημα (Ματθ. 5/ε' 44).
- Σοφία για δύσκολες καταστάσεις (Ιακ. 1/α' 5).
- Κατανόηση της αλήθειας του Λόγου του Θεού (Ιωάν. 8/η' 32).

ΣΚΕΨΗ: Πώς αντιμετωπίζετε τα πράγματα για τα οποία έχετε προ-
σευχηθεί και δεν έχουν έρθει ακόμη ή ίσως δεν έρθουν ποτέ;

Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου

Δύση Ηλίου: 18:00'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Μόνο όσοι λαμβάνουν συνεχώς νέα εφόδια χάρης, θα έχουν δύ-
ναμη ανάλογη με την καθημερινή τους ανάγκη και την ικανότητά
τους να χρησιμοποιούν αυτή τη δύναμη. Δεν προσβλέπουν ότι σε
κάποια στιγμή στο μέλλον θα λάβουν πνευματική δύναμη και θαυ-
ματουργή προετοιμασία για να κερδίσουν ψυχές, αλλά παραδίδουν
καθημερινά τον εαυτό τους στον Θεό για να τους καταστήσει σκεύη
κατάλληλα προς χρήση Του. Βελτιώνουν καθημερινά τις ευκαιρίες
που βρίσκονται μπροστά τους για υπηρεσία. Καθημερινά δίνουν
μαρτυρία για τον Κύριο όπου κι αν βρίσκονται, είτε στην ταπεινή
σφαίρα εργασίας στο σπίτι, είτε σε ένα δημόσιο πεδίο χρησιμότητας.
Για τον αφιερωμένο εργάτη υπάρχει αξιοθαύμαστη ενθάρρυνση στη
γνώση ότι ακόμη και ο Χριστός κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής
Του αναζητούσε καθημερινά τον Πατέρα Του για νέα εφόδια της α-
παραίτητης χάρης – και από αυτήν την κοινωνία με τον Θεό προχώ-
ρησε για να ενισχύσει και να ευλογήσει τους άλλους...

Κάθε εργάτης που ακολουθεί το παράδειγμα του Χριστού, θα είναι
προετοιμασμένος να λάβει και να χρησιμοποιήσει τη δύναμη που ο
Θεός έχει υποσχεθεί στην εκκλησία Του για την ωρίμανση του θερι-
σμού της γης.» Ε. Χουάιτ, God's Amazing Grace, σελ. 117.

«Ο Θεός γνωρίζει τις ανάγκες μας και τις έχει καλύψει. Ο Κύριος έχει
ένα θησαυροφυλάκιο προμηθειών για τα παιδιά Του και μπορεί να
τους παρέχει ό,τι χρειάζονται, σε οποιαδήποτε συνθήκη. Γιατί, τότε,
δεν Τον εμπιστευόμαστε; Έχει δώσει πολυτίμες υποσχέσεις στα
παιδιά Του, υπό τον όρο της πιστής υπακοής στις εντολές Του. Δεν
υπάρχει φορτίο που να μην μπορεί να αφαιρέσει, δεν υπάρχει σκο-
τάδι που να μην μπορεί να διαλύσει, δεν υπάρχει αδυναμία που να

μην μπορεί να μετατρέψει σε δύναμη, δεν υπάρχει φόβος που να μην μπορεί να ηρεμήσει, δεν υπάρχει αξιόλογη φιλοδοξία που να μην μπορεί να καθοδηγήσει και να δικαιώσει.
Δεν πρέπει να κοιτάμε εμάς. Όσο περισσότερο στεκόμαστε στις ατέλειές μας, τόσο λιγότερη δύναμη θα έχουμε για να τις ξεπεράσουμε.» Ε. Χουάιτ, *That I May Know Him*, σελ. 224.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σκεφτείτε μερικές από τις πιο λαμπρές περιπτώσεις προσευχών σας που εισακούστηκαν. Τι σας δίδαξαν αυτές οι εμπειρίες για την ειρήνη του Θεού; Τι γίνεται με τις προσευχές που δεν απαντήθηκαν; Πώς μπορείτε να νιώσετε την υπόσχεση του Θεού για ειρήνη στην καρδιά σας ενώ περιμένετε;
2. Στο πλαίσιο της Φιλίπ. 4/δ' 8, σχετικά με τις καλές σκέψεις, ποια είναι μερικά από τα καλά πράγματα που περνάτε χρόνο σκεπτόμενοι; Πόσο καλά ενισχύουν, αυτά που συλλογίζεστε, την πίστη σας και την πορεία σας με τον Κύριο;
3. Διαβάστε ξανά το παραπάνω απόσπασμα. Ποιες είναι οι συνέπειες της δήλωσης «Όσο περισσότερο στεκόμαστε στις ατέλειές μας, τόσο λιγότερη δύναμη θα έχουμε για να τις ξεπεράσουμε»; Ποιο είναι το κλειδί για την υπέρβαση;



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Ο ΥΠΟΙΟΣ (ο Χριστός) είναι εικόνα του αορατού Θεού, πρωτότοκος κάθε κτίσης· επειδή, διαμέσου Αυτού κτίστηκαν τα πάντα, αυτά που είναι μέσα στους ουρανούς και αυτά που είναι επάνω στη γη, τα ορατά και τα αόρατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχές είτε εξουσίες, τα πάντα κτίστηκαν διαμέσου Αυτού και γι' Αυτόν· και Αυτός είναι πριν από όλα, και όλα συντηρούνται διαμέσου Αυτού» Κολοσσαείς 1/α' 15-17.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Γέν. 1/α' 26, 27, Κολ. 1/α' 13-19, Ιωάν. 1/α' 1-3, Εφес. 1/α' 22, Α' Κορ. 12/ιβ' 12-27, 4/δ' 9, Ρωμ. 6/ς' 3, 4.

Με το μάθημα αυτής της εβδομάδας, συνεχίζουμε την εξέταση της προς Κολοσσαείς επιστολής (Μαθήματα 1^ο και 2^ο). Στο 2^ο Μάθημα, στην Πέμπτη, είδαμε ότι στην Κολ. 1/α' 9-12 ο απ. Παύλος προσεύχεται για τους πιστούς στις Κολοσσές, ζητώντας τους να ζουν με τρόπο που να είναι αρεστός στον Θεό. Στα εδάφια 12 και 13, αντιπαραβάλλει δύο βασιλεία: του φωτός και του σκότους. Ο Θεός Πατέρας μάς έχει προικίσει να συμμετέχουμε στην αιώνια κληρονομιά του βασιλείου του φωτός, μας «ελευθέρωσε από την εξουσία του σκότους, και μας μετέφερε στη βασιλεία του αγαπητού Υιού Του· στον Οποίο έχουμε την απολύτρωση διαμέσου του αίματός Του, την άφεση των αμαρτιών» (εδ. 13, 14). Με άλλα λόγια, στο Πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ο Οποίος είναι επίσης ο Θεός και ο Δημιουργός μας, έχουμε τη λύτρωση. Αυτός επιτέλεσε τη λύτρωσή μας, και με την πίστη σ' Αυτόν μεταφερθήκαμε από το βασίλειο του σκότους στη βασιλεία του αγαπημένου Του Υιού.

Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε μια από τις πιο ολοκληρωμένες και μεγαλειώδεις δηλώσεις για τον Ιησού στην Καινή Διαθήκη. Τι σημαίνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι «εικόνα του αόρατου Θεού», αλλά και «πρωτότοκος κάθε κτίσης»; (Κολ. 1/α' 15)

Κυριακή 15 Φεβρουαρίου

ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΘΕΟΥ

Όταν κοιταζόμαστε στον καθρέφτη ή σε μια φωτογραφία, βλέπουμε μια εικόνα του εαυτού μας, αλλά πρόκειται για μια επιπέδη, δισδιάστατη απεικόνιση. Ένα γλυπτό δίνει μια πιο σαφή εικόνα, αλλά και πάλι υπολείπεται κατά πολύ της ζωντανής πραγματικότητας. Η Βιβλική έννοια της εικόνας, ενώ μερικές φορές αναφέρεται σε αυτές τις μικρότερες αναπαραστάσεις, υποδηλώνει κάτι ευρύτερο.

Διαβάστε Γέν. 1/α' 26, 27, 5/ε' 3, Α' Κορ. 15/ιε' 49, Β' Κορ. 3/γ' 18 και Εβρ. 10/ι' 1. Συνοψίστε τις διάφορες έννοιες του όρου «εικόνα» σε αυτά τα εδάφια. Πώς μπορεί να διαφέρουν από την περιγραφή του Ιησού Χριστού ως εικόνα του Θεού;

.....

.....

Τα ανθρώπινα όντα δημιουργήθηκαν για να μοιάζουν όσο το δυνατόν περισσότερο με τον Θεό - σωματικά, πνευματικά, σχεσιακά και λειτουργικά. Παρόλα αυτά, αντανακλούν την εικόνα του Θεού μόνο σε ορισμένες πτυχές, και η αμαρτία έχει βλάψει ακόμη και αυτό. Αλλά ο Ιησούς μας δίνει τη δυνατότητα να "δούμε" τον αόρατο Θεό. «Όποιος είδε Εμένα», είπε ο Ιησούς, «είδε τον Πατέρα» (Ιωά. 14/ιδ' 9). «Αυτός, που είναι το απαύγασμα της δόξας και ο χαρακτήρας της υπόστασής Του» (Εβρ. 1/α' 3). Είναι η σκέψη του Θεού που γίνεται ακουστή και ο χαρακτήρας του Θεού που γίνεται ορατός. Διαβάστε Ματθ. 11/α' 27 και Ιωάν. 1/α' 1, 2, 14, 18. Γιατί ο Ιησούς Χριστός είναι ο Μόνος ικανός να αποκαλύψει τον Πατέρα;

.....

.....

Σημειώστε άλλους τρόπους με τους οποίους ο Ιησούς περιέγραψε τη σχέση Του με τον Θεό Πατέρα:

- «Ο Πατέρας Μου μέχρι τώρα εργάζεται, και Εγώ εργάζομαι» (Ιωάν. 5/ε' 17).
- «Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα» (Ιωάν. 10/ι' 30).
- «Κανένας δεν έρχεται προς τον Πατέρα, παρά μόνον διαμέσου Εμού» (Ιωάν. 14/ιδ' 6).

Επίσης, ο Ιησούς περιέγραψε επανειλημμένως τον εαυτό Του στην απόλυτη έννοια με όρους του ονόματος του Θεού, «Εγώ Είμαι» (Εξ. 3/γ' 14): – «Εγώ Είμαι ο άρτος της ζωής» (Ιωάν. 6/ς' 35) – «Εγώ Είμαι το φως του κόσμου» (Ιωάν. 8/η' 12) – «Εγώ Είμαι ο ποιμένας ο καλός» (Ιωάν. 10/ι' 11, 14) – «Εγώ Είμαι η ανάσταση και η ζωή» (Ιωάν. 11/ια' 25) – «Εγώ Είμαι ενωμένος με τον Πατέρα, και ο Πατέρας είναι ενωμένος με Μένα» (Ιωάν. 14/ιδ' 11) – και «Πριν γίνει ο Αβραάμ Εγώ Είμαι» (Ιωάν. 8/η' 58).

ΣΚΕΨΗ: Αν ο Ιησούς Χριστός ήταν οποιοσδήποτε άλλος εκτός από τον Ίδιο τον Θεό, τι θα σήμαινε το ότι ο Πατέρας έστειλε κάποιο δημιουργημένο να πεθάνει για εμάς; Γιατί αυτό θα ήταν τόσο ριζικά, και κρίσιμα, διαφορετικό από το ότι ο Ίδιος ο Θεός – στο Πρόσωπο του Χριστού – πέθανε για εμάς;

Δευτέρα 16 Φεβρουαρίου

«ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΚΑΘΕ ΚΤΙΣΗΣ»

Στην Καινή Διαθήκη, ο όρος «πρωτότοκος» αναφέρονται σχεδόν πάντα στον Χριστό (Λουκ. 2/β' 7, Ρωμ. 8/η' 29, Εβρ. 1/α' 6, Αποκ. 1/α' 5), συμπεριλαμβανομένων και των δύο περιπτώσεων στην προς Κολοσσαείς επιστολή. Αλλά ακόμη και όταν αναφέρεται σε άλλους, δεν σημαίνει απαραίτητα αυτόν που γεννήθηκε χρονολογικά πρώτος. Η Βιβλική έννοια του πρωτότοκου τονίζει την ιδιαίτερη σχέση που έχει ένας γιος με τον πατέρα του, ανεξάρτητα από τη σειρά γέννησης. Επίσης, υπάρχουν περιπτώσεις όπου οι νεότεροι γιοι είναι πιο εξέχοντες: Ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και ο Ιωσήφ. Ο Δαβίδ, αν και ο μικρότερος από οκτώ γιους, χρίζεται βασιλιάς (Α' Σαμ. 16/ις' 10-13), και μέσω του ψαλμωδού ο Θεός είπε: «θα τον κάνω πρωτότοκό Μου, ύψιστον επάνω στους βασιλιάδες της γης» (Ψαλμ. 89/πθ' 27). Λέει επίσης στον Μωυσή: «γιος Μου είναι, πρωτότοκός Μου, ο Ισραήλ» (Εξ. 4/δ' 22). Με αυτή την έννοια, λοιπόν, ο όρος υποδηλώνει πρώτος από την άποψη της υπεροχής. Διαβάστε Κολ. 1/α' 15-17. Ποιους λόγους αναφέρει ο απ. Παύλος για το ότι ο Χριστός αποκαλείται «Πρωτότοκος κάθε κτίσης»;

.....

.....

Είναι σαφές ότι ο απ. Παύλος δεν υποδηλώνει τον Χριστό ως πρώτον που δημιουργήθηκε. Στην πραγματικότητα, αποκλείει κατηγορηματικά αυτό το ενδεχόμενο. Δύο φορές, με δύο διαφορετικούς τρόπους, λέει ότι ο Χριστός δημιούργησε τα πάντα. Δημιουργήθηκαν από Αυτόν και γι' Αυτόν (Κολ. 1/α' 16). Και στις δύο περιπτώσεις, ο Χριστός αναφέρεται ως το Πρόσωπο μέσω του Οποίου ο Θεός πραγματοποίησε τη διαδικασία της δημιουργίας (Εφεσ. 3/γ' 9, Ιωάν. 1/α' 1-3, Αποκ. 4/δ' 11).

Η δήλωση του απ. Παύλου είναι όσο το δυνατόν πιο περιεκτική. «Τα πάντα» σημαίνει όλα «αυτά που είναι» • Χωροταξικά - «μέσα στους ουρανούς και... επάνω στη γη» • Οντολογικά - «τα ορατά και τα αόρατα» και • Λειτουργικά - «είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχές είτε εξουσίες». Οι τελευταίοι όροι αναφέρονται συνήθως σε αγγελικά όντα (Εφεσ. 3/γ' 10, 6/ς' 12). Θέλοντας να γίνει απόλυτα κατανοητός, ο απ. Παύλος αναφέρει επίσης ότι ο Χριστός υπήρξε «πριν από

όλα» (Κολ. 1/α' 17) που μπορεί να δηλώνει προτεραιότητα τόσο στην κατάταξη όσο και στον χρόνο. Σε κάθε άλλη περίπτωση στα γραπτά του, ωστόσο, ο απ. Παύλος αναφέρεται στον χρόνο (Α' Κορ. 2/β' 7, Γαλ. 1/α' 17, Εφεσ. 1/α' 4).

Ένας άλλος λόγος που δίνει ο απ. Παύλος για την υπεροχή του Χριστού είναι ότι «όλα συντηρούνται διαμέσου Αυτού» (Κολ. 1/α' 17). Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ενοποιητικός παράγοντας του σύμπαντος, όχι μόνο λόγω της ιδιότητας Του ως Δημιουργός, αλλά και ως Λυτρωτής.

ΣΚΕΨΗ: Ο Θεός, ο Δημιουργός, πέθανε για εμάς. Τι παραπάνω θα μπορούσαν να προσθέσουν τα δικά μας έργα σε αυτό; Γιατί είναι βλασφημία η ιδέα ότι τα έργα μας θα μπορούσαν να προσθέσουν σε αυτό που ο Χριστός έχει ήδη κάνει για εμάς;

Τρίτη 17 Φεβρουαρίου

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ (ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ)

Διαβάστε Εφεσ. 1/α' 22 και Κολ. 2/β' 10. Τι σημαίνει ο όρος «κεφαλή» σε αυτά τα εδάφια; Τι εννοεί ο απ. Παύλος λέγοντας ότι «ο Χριστός είναι η κεφαλή της εκκλησίας»; (Εφεσ. 5/ε' 23)

.....

.....

Σε όλον τον κόσμο, η λέξη «κεφαλή» χρησιμοποιείται ως μεταφορική απεικόνιση μιας ηγετικής θέσης. Τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη χρησιμοποιούν αυτή τη μεταφορική απεικόνιση πολλές φορές. Παρατηρήστε πώς χρησιμοποιείται η λέξη «κεφαλή» ή «αρχηγός» στα ακόλουθα εδάφια:

Εξ. 18/ιη' 25: «Και ο Μωυσής διάλεξε από ολόκληρο τον Ισραήλ άνδρες άξιους, και τους έβαλε αρχηγούς επάνω στον λαό, χιλιάρχους, εκατόνταρχους, πεντηκόνταρχους, και δέκαρχους.»

Αριθ. 31/ια' 26: «και οι αρχηγοί των πατριών της συναγωγής.»

Δευτ. 28/κη' 13: Ο Κύριος θα καταστήσει το Ισραήλ «κεφάλι, και όχι ουρά», αν Τον υπακούσουν.

Ησ. 7/ζ' 8: «Επειδή, το κεφάλι της Συρίας είναι η Δαμασκός, και το κεφάλι της Δαμασκού ο Ρεσίν.»

Ωσ. 1/α' 11: «οι γιοι Ιούδα, και οι γιοι Ισραήλ, και θα κάνουν για τον εαυτό τους έναν αρχηγό.»

Μιχ. 3/γ' 9: «αρχηγοί του Ιακώβ, άρχοντες του οίκου Ισραήλ.»

Α' Κορ. 11/ια' 3: «η κεφαλή κάθε άνδρα είναι ο Χριστός.»

Έτσι, ο Χριστός ως κεφαλή της εκκλησίας παρέχει ηγεσία, καθοδήγηση και διδαχή για την ενότητα και την ανάπτυξη της εκκλησίας (Κολ. 2/β' 19).

Διαβάστε Α' Κορ. 12/ιβ' 12-27. Εδώ, ο απ. Παύλος περιγράφει την

εκκλησία ως «σώμα». Ποιες άλλες πτυχές της εκκλησίας αποδίδονται με αυτή τη μεταφορά;

.....

.....

Όπως ακριβώς το σώμα δεν μπορεί να ζήσει χωρίς το κεφάλι, έτσι και η εκκλησία δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τον Χριστό. Όταν ένα μέλος του σώματος κόβεται ή τραυματίζεται, η ζωή γίνεται πολύ πιο δύσκολη. Συχνά δεν αναγνωρίζουμε πόσο σημαντικό είναι κάτι, μέχρι να το χάσουμε.

ΣΚΕΨΗ: Αν έπρεπε να χάσετε ένα άκρο ή ένα μάτι, τι θα επιλέγατε; Τι σας λέει αυτό για το πόσο ζωτικής σημασίας είναι το κάθε μέλος για την εκκλησία;

Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου

«Η ΑΡΧΗ» - Ο ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ

Διαβάστε Κολ. 1/α' 18. Πώς συνδέονται οι δύο ιδέες του Χριστού ως «κεφαλή» και ως «αρχή» σε αυτό το εδάφιο;

.....

.....

Στα εβραϊκά οι λέξεις κεφαλή (ro'š) και αρχή (rē'šit) σχετίζονται μεταξύ τους. Η πρώτη εμφάνιση της λέξης αρχή στην Αγία Γραφή είναι στη Γέν. 1/α' 1, «Στην αρχή [rē'šit] δημιούργησε ο Θεός τον ουρανό και τη γη». Ο Ιησούς είναι η Κεφαλή της ανθρωπότητας και της εκκλησίας, και λόγω της ενσάρκωσής Του, αλλά και επειδή είναι ο Δημιουργός.

Στα ελληνικά, η λέξη αρχή έχει ευρεία έννοια. Εδώ η «αρχή» αναφέρεται στον Ιησού ως τον ιδρυτή ή τον θεμελιωτή της εκκλησίας (Κολ. 1/α' 18) και επομένως ως την κεφαλή της, όπως ακριβώς Αυτός είναι η «αρχή» και ο θεμελιωτής της δημιουργίας.

Ο Ιησούς δεν είναι ο θεμελιωτής μόνο όσον αφορά τη δημιουργία και την εκκλησία, είναι επίσης – μέσω της ανάστασής Του (Ρωμ. 6/ς' 3, 4) – ο θεμελιωτής της νέας δημιουργίας. Επειδή ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος, η νίκη Του επί του θανάτου δείχνει επίσης τη νίκη Του επί της αμαρτίας και τη δύναμή Του να μας ξαναδημιουργήσει κατ' εικόνα Του. Όλα αυτά αποδεικνύουν το γιατί είναι ο «πρωτότοκος από τους νεκρούς». Η ανάστασή Του είναι η κατεξοχήν ανάσταση, παρότι δεν ήταν η πρώτη. [Ο Μωυσής ήταν ο πρώτος που αναστήθηκε, γι' αυτό και ακολούθησε η διαμάχη με τον Διάβολο για το σώμα του (Ιούδα 9)]. Χωρίς την ανάσταση του Χριστού, κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να αναστηθεί.

Είναι χρήσιμο σε αυτό το σημείο να επανεξετάσουμε εν συντομία όλους τους λόγους που έχει δώσει ο απ. Παύλος για την υπεροχή

του Ιησού Χριστού:

- Είναι η τέλεια εκδήλωση του αόρατου Θεού.
- Είναι ο παράγοντας από τον Οποίο δημιουργήθηκαν τα πάντα.
- Υπήρξε πριν από όλα, και όλα ενώνονται σ' Αυτόν.
- Αυτός είναι η Κεφαλή της εκκλησίας, η οποία είναι το σώμα Του.
- Είναι ο Εμπνευστής της δημιουργίας και της αναδημιουργίας.
- Έχει νικήσει την αμαρτία και τον θάνατο και έτσι κέρδισε το δικαίωμα να αναστήσει όλους όσους Τον εμπιστεύονται ως Σωτήρα.
- Ο Χριστός προϋπήρχε όλων, αλλά χάρη σε όλα όσα επιτέλεσε, έχει την πρωτοκαθεδρία ως Κεφαλή της ανθρωπότητας και της εκκλησίας.

ΣΚΕΨΗ: Τι πρέπει να αλλάξετε για να μπορέσετε να βιώσετε καλύτερα την υπεροχή του Χριστού στη ζωή σας;

Πέμπτη 19 Φεβρουαρίου

«ΝΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ»

Διαβάστε Κολ. 1/α' 19, 20. Ποια είναι αυτή η συμφιλίωση που έρχεται μέσω του Σταυρού και πόσο ολοκληρωμένη είναι;

.....
.....

Ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί μια πολύ ενδιαφέρουσα έκφραση για να ολοκληρώσει την περιγραφή του Ιησού, δείχνοντας έμμεσα προς τον Πατέρα, ο Οποίος αναφέρθηκε και στο Κολ. 1/α' 12. Είναι το πλήρωμά Του που ο Πατέρας ευδόκησε να κατοικήσει μέσα στον Ιησού (δείτε Κολ. 2/β' 9). Ποιο είναι αυτό το «πλήρωμα»; Ο Ιωάννης το αναφέρει ως τη δόξα του Πατέρα, γεμάτη χάρη και αλήθεια (Ιωάν. 1/α' 14).

Αλλά, με βάση αυτό το εδάφιο, αυτό το «πλήρωμα» περιλαμβάνει πολλά. Περιλαμβάνει την αιωνιότητα και την αυθυπαρξία του Θεού, καθώς και τη δύναμή Του να δημιουργεί και να αναδημιουργεί. Και το ακόμη πιο σημαντικό, υπογραμμίζει τη σοφία Του να νικήσει την αμαρτία και τον θάνατο μέσω του πιο αδιανόητου μέσου, του Σταυρού. Και έτσι μεταμόρφωσε αυτό το πιο απροσδόκητο αντικείμενο σε μαρτυρία της αιώνιας αγάπης Του για κάθε δημιουργημένη Του ύπαρξη. «Επειδή, με τέτοιον τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό Του τον Μονογενή, για να μη χαθεί καθένας που πιστεύει σ' Αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή» (Ιωάν. 3/γ' 16).

Ο μόνος τρόπος με τον οποίο η αμαρτία θα μπορούσε πραγματικά να νικηθεί για πάντα και να συμφιλιωθούν όλα όσα θα μπορούσαν να συμφιλιωθούν, συνοψίζεται σε αυτή τη μία ένδοξη αλήθεια: ο Θεός αγάπησε - αγάπησε το σύμπαν, και μας αγάπησε τόσο πολύ που διακινδύνευσε τα πάντα για να μας σώσει μέσω του θανάτου

του Χριστού στον σταυρό. Η λέξη κόσμος, μπορεί να συμπεριλάβει ολόκληρο το σύμπαν. Ο απ. Παύλος αναφέρεται σε αυτήν την υπερ-κόσμια προβολή μας ως ακόλουθοι του Χριστού: «Γίναμε θέατρο στον κόσμο, και σε αγγέλους και σε ανθρώπους» (Α' Κορ. 4/δ' 9). «Ο Ουρανός παρακολουθούσε με οδύνη και θαυμασμό τον Χριστό κρεμασμένο στον σταυρό... Με τη ζωή της ανταρσίας, ο Σατανάς και όλοι όσοι συμπράττουν με αυτόν, βρίσκονται σε τέτοια δυσαρμονία με τον Θεό, ώστε αυτή η παρουσία Του είναι γι' αυτούς "πυρ καταναλίσκον". Η δόξα Εκείνου ο οποίος είναι αγάπη, θα τους καταστρέψει. Στην αρχή της μεγάλης διαμάχης οι άγγελοι δεν το είχαν καταλάβει αυτό... Αυτό όμως αποκλείεται να συμβεί όταν η μεγάλη διαμάχη θα έχει τελειώσει. Τότε, όταν πια το σχέδιο της σωτηρίας θα έχει ολοκληρωθεί, ο χαρακτήρας του Θεού αποκαλύπτεται σε όλα τα δημιουργήματά Του... Ώστε είχαν λόγους οι άγγελοι να χαίρονται ατενίζοντας το σταυρό του Σωτήρα... Ο Χριστός όμως κατανόουσε εντελώς τα αποτελέσματα της θυσίας του Γολγοθά. Σε αυτά τα τελικά αποτελέσματα απέβλεπε όταν φώναζε επάνω στον σταυρό το "ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ"». Ζ. Χ. σελ. 733-739.

Παρασκευή 20 Φεβρουαρίου

Δύση Ηλίου: 18:07'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Ένας άνθρωπος που ήταν απλώς ένας άνθρωπος και έλεγε τα πράγματα που είπε ο Ιησούς δεν θα ήταν ένας μεγάλος ηθικός δάσκαλος. Είτε θα ήταν ένας τρελός, είτε θα ήταν ο Διάβολος της κόλασης. Πρέπει να κάνετε την επιλογή σας. Είτε αυτός ο άνθρωπος ήταν, και είναι, ο Υιός του Θεού: ή αλλιώς ένας τρελός ή κάτι χειρότερο. Μπορείτε να Τον κλείσετε για ανόητο, μπορείτε να Τον φτύσετε και να Τον σκοτώσετε ως δαίμονα- ή μπορείτε να πέσετε στα πόδια Του και να Τον αποκαλέσετε Κύριο και Θεό. Αλλά ας μην έρθουμε με καμιά συγκαταβατική ανοησία σχετικά με το ότι είναι ένας μεγάλος δάσκαλος. Δεν μας το έχει αφήσει αυτό ανοιχτό. Δεν είχε τέτοια πρόθεση.» C. S. Lewis, Mere Christianity, σ. 41.

«Ο Πατέρας είναι όλο το πλήρωμα της Θεότητας και είναι αόρατος στην όραση των θνητών. Ο Υιός είναι όλο το πλήρωμα της Θεότητας που εκδηλώνεται. Ο Λόγος του Θεού δηλώνει ότι "είναι το απαύγασμα της δόξας και ο χαρακτήρας της υπόστασής Του"» Ellen G. White, Evangelism, σ. 614.

«Ο Χριστός είναι ο προϋπάρχων, αυθύπαρκτος Υιός του Θεού... Μιλώντας για την προϋπαρξή Του, ο Χριστός μεταφέρει τον νου πίσω σε αχρονολόγητους αιώνες. Μας διαβεβαιώνει ότι δεν υπήρξε ποτέ εποχή κατά την οποία δεν βρισκόταν σε στενή κοινωνία με τον αιώνιο Θεό... Είναι Ίσος με τον Θεό, Άπειρος και Παντοδύναμος... Είναι ο αιώνιος, αυθύπαρκτος Υιός.» Ellen G. White, Evangelism, σελ. 615.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Μείνετε περισσότερο στο ζήτημα της αιώνιας Θεότητας του Χριστού. Σκεφτείτε τις συνέπειες ολόκληρου του σχεδίου της σωτηρίας και το νόημα της θυσίας στον σταυρό, αν ο Ιησούς ήταν κάτι λιγότερο από Αιώνιος, Αυθύπαρκτος και Προϋπάρχων Θεός. Γιατί αυτό είναι τόσο σημαντικό; Συζητήστε στην τάξη, για το τι θα σήμαινε αν ο Χριστός δεν ήταν στην πραγματικότητα αιώνιος, αλλά ήταν και ο Ίδιος ένα δημιούργημα. Πώς θα μπορούσε τότε ο Χριστός να σώσει τους αμαρτωλούς;
2. Καθώς σκεφτόμαστε για τον Χριστό, το Ευαγγέλιο και το σχέδιο της σωτηρίας, θα πρέπει να διατηρούμε στη σκέψη μας τη συμμετοχή και το ενδιαφέρον ολόκληρου του σύμπαντος σε ό,τι έχει κάνει ο Χριστός εδώ στη γη. Το άφθαρτο σύμπαν Τον γνώρισε στην αιώνια δόξα Του. Τι να σκέφτονταν και να ένιωθαν καθώς έβλεπαν τον αιώνιο Δημιουργό τους, Αυτόν που είχαν λατρέψει στον Ουρανό, να πεθαίνει στον σταυρό;
3. Τι θα λέγατε σε κάποιον που δεν πιστεύει ότι ο Πατέρας και ο Υιός συνυπήρχαν πάντοτε; Γιατί είναι τόσο σημαντική αυτή η αλήθεια; Πώς θα εξηγούσατε ότι δεν υπήρξε ποτέ χρόνος κατά τον οποίο ο Πατέρας ήταν χωρίς τον Υιό, εκτός από τον Σταυρό, όταν υπήρξε μια προσωρινή «διάσπαση των Θείων δυνάμεων»; (The SDA Bible Commentary, τόμος 7, σ. 924.)

9. ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Επειδή, Εκείνον που δεν γνώρισε αμαρτία, Τον έκανε για χάρη μας αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού διαμέσου Αυτού» Β' Κορινθίους 5/ε' 21.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Κολ. 1/α' 20-29, Εφεσ. 5/ε' 27, 3/γ' 17, Ρωμ. 8/η' 18, Εφεσ. 1/α' 7-10, 3/γ' 3-6, Παρ. 14/ιδ' 12.

Ο απ. Παύλος συνεχίζει το θέμα της συμφιλίωσης, το οποίο τονίζεται τόσο έντονα στην Κολ. 1/α' 20 για την ολότητα του κόσμου – «αυτά που είναι επάνω στη γη είτε αυτά που είναι μέσα στους ουρανούς», σε πιο προσωπικό και ατομικό επίπεδο. Μέσω του θανάτου Του στον σταυρό, ο Ιησούς πέτυχε τη συμφιλίωση για όλους και για όλα, ιδιαίτερα για εμάς τους ανθρώπους που ήμασταν αποξενωμένοι από τον Θεό λόγω της αμαρτίας, αλλά τώρα μπορούμε να συμφιλιωθούμε με Αυτόν μέσω της πίστης.

Αυτήν την εβδομάδα, θα αναλύσουμε τη διαδικασία της ατομικής συμφιλίωσης, η οποία – όπως και στην κοσμική σφαίρα – είναι εφικτή μόνο μέσω του θανάτου του Χριστού. Σε ατομικό επίπεδο, ο Σταυρός, πέρα από σύμβολο, γίνεται μια ενεργή πραγματικότητα, με την αγάπη του Θεού να μεταμορφώνει τους ανθρώπους καθώς α-κοούνε το Ευαγγέλιο και δέχονται τον Ίδιο τον Χριστό, την ελπίδα της δόξας.

Ο απ. Παύλος μιλάει επίσης για «το μυστήριο που ήταν κρυμμένο από τους αιώνες και από τις γενεές» (Κολ. 1/α' 26). Ποιο είναι αυτό το μυστήριο και τι όλα αυτά που οραματίζεται για το άτομο και για το σύμπαν; Πώς σχετίζεται αυτό το «μυστήριο» με το Ευαγγέλιο που με τόσο ζήλο διακήρυξε ο απ. Παύλος;

Κυριακή 22 Φεβρουαρίου

ΣΥΜΦΙΛΙΩΜΕΝΟΙ – ΧΩΡΙΣ ΨΕΓΓΑΔΙ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Διαβάστε Κολ. 1/α' 21, 22. Σε τι αναφέρεται ο απ. Παύλος με την αναφορά του στην αποξένωση και την εχθρότητα; Και ποιο είναι το αναμενόμενο τελικό αποτέλεσμα του θανάτου του Χριστού; (Εφεσ. 5/ε' 27)

.....

.....

Ο απ. Παύλος απεικονίζει τη σκοτεινή εικόνα της ανθρωπότητας δίχως τη δικαιοσύνη του Χριστού. Και ποιος σήμερα, σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια αργότερα, θα μπορούσε να διαφωνήσει με αυτό το συναίσθημα; Κάποιος είπε ότι η μοναδική χριστιανική διδασκαλία που δεν χρειάζεται πίστη για να γίνει αποδεκτή είναι το ότι οι άνθρωποι είναι αμαρτωλοί.

Μετά την είσοδο της αμαρτίας, ωστόσο, ο Θεός ανέλαβε την πρωτοβουλία να μας συμφιλιώσει με τον Εαυτό Του, όσο κακοί κι αν είμαστε. Δηλαδή, από την αρχή, ο Θεός εργάστηκε για να λύσει το πρόβλημα της αμαρτίας, ακόμη και αν η μοναδική λύση ήταν ο δικός Του σταυρικός θάνατος.

Στην Εδέμ, φώναξε στον Αδάμ, το αριστούργημα της δημιουργίας Του, «Πού είσαι;» (Γέν. 3/γ' 9). Και σήμερα, συνεχίζει να αναζητά το μοναδικό χαμένο πρόβατό Του - εμάς. Μας αναζητά έναν προς έναν. Έχει ένα τέλει σχέδιο για να μας προσεγγίσει, εφαρμόζοντας την πρωταρχική υπόσχεση του Ευαγγελίου στη Γέν. 3/γ' 15, θέτοντας εχθρότητα ανάμεσα σε εμάς και τον Σατανά.

Μερικές φορές το Ευαγγέλιο γίνεται τόσο περίπλοκο και θεωρητικό που δεν έχει πρακτικό νόημα για τη ζωή στον 21^ο αιώνα. Αλλά στην πραγματικότητα είναι αρκετά απλό και ακριβές.

Το Ευαγγέλιο έχει τρία μέρη:

- Επειδή είμαστε ανήμποροι να σωθούμε, ο Ιησούς ήρθε και πέθανε για τις αμαρτίες μας (Ρωμ. 5/ε' 6-8.)
- Αποδεχόμενοι τον θάνατό Του ως δικό μας μέσω της πίστης, της μετάνοιας και του βαπτίσματος, δικαιωνόμαστε και ελευθερωνόμαστε από την καταδίκη της αμαρτίας (Ρωμ. 5/ε' 9-11, 6/ς' 6, 7).
- Η ζωή που ζούμε τώρα είναι το αποτέλεσμα της ένωσής μας με τον Χριστό, της εμπειρίας της αναδημιουργικής Του δύναμης και της ζωής Του μέσα μας (Β' Κορ. 5/ε' 17-21, Γαλ. 2/β' 20).

Αυτά δεν είναι απαραίτητα ξεχωριστά βήματα ή γεγονότα. Μπορούν να συμβούν όλα μαζί, μόλις είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε τον Ιησού στη ζωή μας. Και μπορούν να ανανεώνονται κάθε μέρα, καθώς παραδινόμαστε σ' Αυτόν κάθε πρωί. Ανεξάρτητα από τον τρόπο με τον οποίο ο καθένας από εμάς έχει βιώσει το σωτήριο έργο του Χριστού

στη ζωή του, το θεμέλιο βασίζεται πάντα στον θάνατο του Ιησού. Σε αυτόν πρέπει πάντα να επιστρέφουμε.

ΣΚΕΨΗ: Κοιτώντας ενδόμυχα τον εαυτό σας και τον χαρακτήρα σας, τι βλέπετε για την ανάγκη σας για τον Σταυρό;

Δευτέρα 23 Φεβρουαρίου

ΑΝ ΣΥΝΕΧΙΣΕΤΕ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΗ

Διαβάστε την Κολ. 1/α' 23. Τι εννοεί ο απ. Παύλος με το «αν επιμένετε στην πίστη, θεμελιωμένοι και στερεοί»; (Κολ. 2/β' 5, Εφεσ. 3/γ' 17).

.....

.....

Ο απ. Παύλος ενθαρρύνει τους Κολοσσαείς με τη σκέψη ότι, πράγματι, θα συνεχίσουν στην πίστη. Όπως αναφέρει, έχει ήδη δει αποδείξεις της πίστης και της σταθερότητάς τους (Κολ. 2/β' 5). Παρόλα αυτά, η ελπίδα τους εξακολουθεί να εξαρτάται από το αν επιμένουν στην πίστη, θεμελιωμένοι και σταθεροί.

Αυτή η ιδέα της επιμονής, χρησιμοποιείται για τους γραμματείς και τους Φαρισαίους που συνέχισαν να απαιτούν από τον Ιησού μια απάντηση για το τι έπρεπε να γίνει με τη γυναίκα που πιάστηκε σε μοιχεία (Ιωάν. 8/η' 7). Χρησιμοποιείται για τον απ. Πέτρο που συνέχισε να χτυπάει την πόρτα αφού η Ρόδη αναγνώρισε τη φωνή του, αλλά την άφησε κλειδωμένη και έτρεξε μέσα για να το πει στους άλλους πιστούς (Πράξ. 12/ιβ' 16). Χρησιμοποιείται επίσης από τον απ. Παύλο, ο οποίος ενθαρρύνει τον Τιμόθεο να παραμείνει πιστός στις δογματικές και πρακτικές οδηγίες που του έχει δώσει (Α' Τιμ. 4/δ' 16). Έτσι, στο Κολ. 1/α' 23, ο απ. Παύλος ενθαρρύνει τους αναγνώστες του να συνεχίσουν να πιστεύουν και να εμπιστεύονται τον Θεό. Όπως θα δούμε στο μάθημα της επόμενης εβδομάδας, ο απ. Παύλος ανησυχεί ότι οι Κολοσσαείς μπορεί να κυνηγήσουν τρόπους σωτηρίας που βασίζονται στον άνθρωπο, αντί να παραμείνουν σταθεροί στην ελπίδα που προσφέρει το Ευαγγέλιο (Κολ. 2/β' 8, 20-22). Η λέξη «θεμελιωμένοι» αναφέρεται στο ότι έχουμε θέσει ένα στέρεο θεμέλιο πίστης και αγάπης βασισμένο στον Λόγο του Θεού (Ματθ. 7/ζ' 25, Εφεσ. 2/β' 20, 3/γ' 17).

Κατ' επέκταση, η λέξη «στερεοί» αναφέρεται στο «χωρίς να μετακινείστε από την ελπίδα του ευαγγελίου» (Κολ. 1/α' 23). Η ίδια λέξη χρησιμοποιείται στην Α' Κορ. 15/ιε' 58: «να γίνεστε στερεοί, αμετακίνητοι, περισσεύοντας πάντοτε στο έργο του Κυρίου, γνωρίζοντας ότι ο κόπος σας δεν είναι μάταιος εν Κυρίω».

Εδώ, ο απ. Παύλος λέει κάτι εντελώς διαφορετικό και αντίθετο με την κοινή πεποίθηση του «μια φορά σωσμένος, πάντοτε σωσμένος».

ΣΚΕΨΗ: Ποια είναι η δική σας εμπειρία σχετικά με το να μένετε στέρεοι στην πίστη; Γιατί είναι σημαντικό να συνεχίσετε να κάνετε συνειδητά την επιλογή να παραμείνετε στέρεοι; Τι θα συμβεί αν δεν το κάνετε;

Τρίτη 24 Φεβρουαρίου

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Διαβάστε Κολ. 1/α' 24, 25. Τι λέει ο απ. Παύλος για τα βάσανά του για χάρη του Χριστού;

.....

.....

Αν και ο απ. Παύλος έγραψε την προς Κολοσσαείς επιστολή ενώ βρισκόταν σε κατ' οίκον περιορισμό στη Ρώμη, ίσως το μεγαλύτερο μαρτύριό του ήταν το γεγονός ότι δεν μπορούσε να εργάζεται εντατικά από τόπο σε τόπο και από σπίτι σε σπίτι, όπως και προηγουμένως (Πράξ. 20/κ' 20). Αυτές οι θλίψεις και τα βάσανα για τα οποία ο Χριστός είχε προειδοποιήσει (Ματθ. 24/κδ' 9, Ιωάν. 16/ις' 33), «δεν είναι άξια να συγκριθούν με τη δόξα που πρόκειται να αποκαλυφθεί σε μας» (Ρωμ. 8/η' 18). Στην ευρύτερη εικόνα, ο απ. Παύλος – όπως είχε γράψει στους Χριστιανούς στους Φιλίππους και τώρα γράφει στους Κολοσσαείς – χαιρέται για τα παθήματά του, τα οποία είναι προς όφελός τους (Κολ. 1/α' 24).

Ο απ. Παύλος μπορεί να είναι στη φυλακή, αλλά «ο λόγος του Θεού δεν δεσμεύεται» (Β' Τιμ. 2/β' 9). Ενώ βρισκόταν σ' αυτόν τον εγκλεισμό, γράφτηκαν επίσης οι επιστολές του προς Φιλιππησίους, Εφεσίους και Φιλήμονα. Μετά την απελευθέρωσή του, ο Θεός τον ενέπνευσε να γράψει τις σημαντικές συμβουλές που βρίσκονται στις Α' Τιμοθέου και Τίτου επιστολές. Στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια της τελευταίας φυλάκισής του σε μια ρωμαϊκή φυλακή, έγραψε τη Β' Τιμοθέου. Εν ολίγοις, αυτά τα τελευταία χρόνια έδωσαν στον απ. Παύλο την ευκαιρία να γράψει ένα σημαντικό τμήμα της Καινής Διαθήκης, το οποίο πιθανώς περιελάμβανε και την προς Εβραίους επιστολή.

Το αιώνιο σχέδιο του Θεού προέβλεπε όλα αυτά και ακόμη περισσότερα. Η λέξη «οικονομία» που χρησιμοποιεί ο απ. Παύλος στην Κολ. 1/α' 25, αφορά τη διαχείριση και αναφέρεται στον «τρόπο με τον οποίο ο Θεός διευθετεί τα πράγματα.» Luke Timothy Johnson, *The First and Second Letters to Timothy*, σ. 164. Αυτό περιλάμβανε και την αποστολικότητα του απ. Παύλου. Αλλά με μια ευρύτερη έννοια, περιλαμβάνει όλες τις διατάξεις που έχει κάνει ο Θεός στο σχέδιο της σωτηρίας. Η διακονία του απ. Παύλου, των άλλων αποστόλων, ακόμη και των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης (Εφεσ. 2/β' 20, 3/γ' 5), καθώς και

του Μωυσή, σχεδιάστηκαν για να εκπληρώσουν το κήρυγμα του λόγου του Θεού (Κολ. 1/α' 25), όλα σε σχέση με αυτό το Θεϊκό σχέδιο. Αν και θα εξετάσουμε πιο προσεκτικά αυτό το θέμα στην αυριανή μελέτη, είναι χρήσιμο σε αυτό το σημείο να παρατηρήσουμε ότι ο απ. Παύλος αναγνώρισε τη διακονία του ως ένα μικρό μέρος ενός πολύ μεγαλύτερου, μακρόπνοου Θεϊκού σχεδίου που άρχισε να υλοποιείται «από καταβολής κόσμου» (Ματ. 13/ιγ' 35, Εφεσ. 1/α' 4). **ΣΚΕΨΗ:** Αναλογιστείτε τη δική σας ζωή. Πώς θα μπορούσαν οι αποφάσεις που παίρνετε (μικρές και μεγάλες) να ενταχθούν στο ευρύτερο σχέδιο του Θεού; Μπορούμε πραγματικά να γνωρίζουμε αν μια απόφαση είναι στην πραγματικότητα "μικρή"; Πώς μπορεί να έχει μεγαλύτερες προεκτάσεις που θα γίνουν αντιληπτές αργότερα μόνο;

Τετάρτη 25 Φεβρουαρίου

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Διαβάστε Κολ. 1/α' 26, 27. Ο απ. Παύλος μιλάει δύο φορές για «το μυστήριο». Ποιο μυστήριο;

.....

.....

Σε άλλο σημείο, ο απ. Παύλος αναφέρεται στο μυστήριο του Θεού, το οποίο είναι ο αιώνιος σκοπός του Θεού που «προόρισε πριν από τους αιώνες προς δική μας δόξα» (Α' Κορ. 2/β' 7) και αποκαλύπτεται μέσω του σχεδίου της σωτηρίας. Ο απ. Πέτρος μιλάει γι' αυτήν την αλήθεια ως κάτι που οι προφήτες πρόβλεψαν και «στα οποία οι άγγελοι, σκύβοντας με ενδιαφέρον, επιθυμούν να εμβαθύνουν» (Α' Πέτρ. 1/α' 10-12). Είχε σχεδιαστεί «πριν από τη δημιουργία του κόσμου» (Α' Πέτρ. 1/α' 20) και «το οποίο από αιώνιους χρόνους είχε μεν παραμένει σε σιγή» (Ρωμ. 16/ις' 25). Ωστόσο, μέσω της ζωής, του θανάτου και της ανάστασης του Χριστού, αυτό το μυστήριο αποκαλύφθηκε (Β' Κορ. 3/γ' 14).

Πώς οι ακόλουθες αναφορές στο μυστήριο του Θεού φωτίζουν διάφορες πτυχές του σχεδίου της σωτηρίας;

Εφεσ. 1/α' 7-10

Εφεσ. 3/γ' 3-6.....

Τελικά, «τα πάντα» στον Ουρανό και στη γη θα συγκεντρωθούν σε μια πλήρη ενότητα εν Χριστώ. Αυτό ήταν το επίκεντρο της προσευχής του Χριστού στο Ιωάν. 17/ιζ'. Το πώς ακριβώς θα συνέβαινε αυτό ήταν ένα μυστήριο που έχει πλέον αποκαλυφθεί μέσω του Ευαγγελίου.

Το γιατί ο Θεός μάς αγαπάει τόσο πολύ ώστε να δώσει τον Ιησού, τον ανεκτίμητο θησαυρό του Ουρανού, για τη σωτηρία μας, θα είναι

η μελέτη μας σε όλη την αιωνιότητα. Ξέρουμε όμως ότι ο Χριστός «πέθανε για χάρη όλων, ώστε αυτοί που ζουν, να μη ζουν πλέον για τον εαυτό τους, αλλά γι' Αυτόν που πέθανε και αναστήθηκε για χάρη τους.» (Β' Κορ. 5/ε' 15). Ως αποτέλεσμα, όλοι όσοι πιστεύουν στον Χριστό, τόσο οι Ιουδαίοι όσο και τα έθνη, μοιράζονται εξίσου τις υποσχέσεις του Θεού μέσω του Ευαγγελίου και έχουν ενωθεί σε ένα σώμα, την εκκλησία.

«Ο Χριστός μέσα σας» (Κολ. 1/α' 27) αναφέρεται στην κατοικία του Χριστού στην καρδιά μέσω της πίστης (Εφεσ. 3/γ' 17, Γαλ. 2/β' 20). Αυτή η πνευματική ένωση με τον Χριστό δίνει τη δυνατότητα στους πιστούς ακόμη και τώρα να κάθονται μαζί Του στα επουράνια (Εφεσ. 2/β' 6) και να γεύονται «τις δυνάμεις του μέλλοντα αιώνα» (Εβρ. 6/ζ' 5). Μέσω της παρουσίας του Χριστού στη ζωή μας, Εκείνος έχει ήδη αρχίσει να μας ενώνει με τον Ουρανό. Είναι το Ευαγγέλιο που ενεργεί στις καρδιές των πιστών που «μας έκανε άξιους της μερίδας του κλήρου των αγίων μέσα στο φως» (Κολ. 1/α' 12).

Πέμπτη 26 Φεβρουαρίου

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Διαβάστε Κολ. 1/α' 28, 29. Σε τι εστιάζει ο απ. Παύλος; Γιατί το «κάθε» επαναλαμβάνεται τόσες φορές;

.....
.....

Το επίκεντρο του κηρύγματος του απ. Παύλου ήταν ο Εσταυρωμένος Χριστός (Α' Κορ. 1/α' 23). Σύμφωνα με το Εφεσ. 5/ε' 27, ο σκοπός της θυσίας του Χριστού είναι «για να την παραστήσει στον Εαυτό Του εκκλησία ένδοξη, χωρίς να έχει κάποια κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι παρόμοιο μ' αυτά, αλλά για να είναι αγία και χωρίς ψεγάδι». Έτσι, ο στόχος του ευαγγελικού κηρύγματος του απ. Παύλου είναι «να παραστήσουμε κάθε άνθρωπο τέλειον εν Χριστώ Ιησού» (Κολ. 1/α' 28). Αυτό το επιτυγχάνει διδάσκοντας και προειδοποιώντας. Διδάσκοντας τη χριστιανική διδασκαλία και την εφαρμογή των αρχών της (Β' Θεσ. 2/β' 15, Α' Τιμ. 4/δ' 11, 5/ε' 7, Τίτ. 1/α' 9) και προειδοποιώντας για τις συνέπειες της απόρριψης του Ευαγγελίου και για τους κινδύνους των ψευδοδιδασκάλων (Πράξ. 20/κ' 29-31, Ρωμ. 16/ις' 17). Έτσι τελειοποιούμε ως χριστιανοί, αποδεχόμενοι τις διδασκαλίες και προσέχοντας τις προειδοποιήσεις της Αγίας Γραφής. Η τελειοποίηση είναι μια σημαντική έννοια. Οι γονείς γιορτάζουν τις πρώτες λέξεις και τα βήματα του μωρού τους και χαίρονται όταν το παιδί τους μαθαίνει να διαβάζει. Ποιος γονιός δεν θα ανησυχούσε αν το παιδί του, μετά από χρόνια, εξακολουθούσε να μην μπορεί να περπατά ή να μιλά; Η αύξηση και η ανάπτυξη είναι φυσιολογικές και

αναμενόμενες. Το ίδιο ισχύει και στη χριστιανική ζωή, για «κάθε άνθρωπο τέλειον εν Χριστώ Ιησού».

Μέσα από τη διαδικασία της χριστιανικής ανάπτυξης, αποκτάμε έντονη επίγνωση του βάθους του νόμου του Θεού που «είναι πλατύς σε υπερβολικό βαθμό» (Ψαλ. 119/ριθ' 96). Καταλαβαίνουμε ότι επεκτείνεται «και διερευνάει τους συλλογισμούς και τις έννοιες της καρδιάς» (Εβρ. 4/δ' 12).

Αλλά πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. «Υπάρχει δρόμος που φαίνεται στον άνθρωπο σωστός, αλλά τα τέλη του φέρνουν σε θάνατο» (Παρ. 14/ιδ' 12). Η πνευματική διάκριση προέρχεται από μια καθοδηγούμενη από το Άγιο Πνεύμα γνώση του Λόγου του Θεού. Οι ψευδείς διδασκαλίες έχουν συνήθως κάποια αλήθεια, αλλά είτε προσθέτουν είτε αφαιρούν κάτι από αυτά που λέει η Αγία Γραφή (Ησ. 8/η' 20). Ακόμη κι αν δεν αμφισβητούν άμεσα αυτό που λέει ο Θεός, αμφισβητούν αν είναι πραγματικά εφικτό και εφαρμόσιμο στις μέρες μας. Πρέπει να είμαστε σοφοί σαν τα φίδια, αλλά ακίνδυνοι σαν τα περιστερία, όταν πρόκειται να διακρίνουμε τη δογματική αλήθεια από το σφάλμα.

ΣΚΕΨΗ: Τι σημαίνει να είστε τέλειος εν Χριστώ Ιησού; (Κολ. 1/α' 28). Πώς η κατανόηση του τι πέτυχε ο Ιησούς για εμάς στον Σταυρό βοηθάει στο να γνωρίζουμε τι σημαίνει να είμαστε τέλειοι εν Χριστώ Ιησού;

Παρασκευή 27 Φεβρουαρίου

Δύση Ηλίου: 18:15'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Δεν έχουμε δική μας δικαιοσύνη για να ικανοποιήσουμε τις απαιτήσεις του θείου νόμου. Ο Χριστός εξασφάλισε τον τρόπο για τη σωτηρία μας... Αν Του προσφέρεις τη ζωή σου και Τον δεχθείς ως Σωτήρα σου, τότε όσο αμαρτωλή και αν υπήρξε η ζωή σου, για χάρη Του λογίζεσαι δίκαιος. Ο χαρακτήρας του Χριστού παίρνει τη θέση του δικού σου χαρακτήρα και ο Θεός σε δέχεται σαν να μην είχες ποτέ αμαρτήσει.

Εκτός από αυτό, ο Χριστός αλλάζει και την καρδιά. Με την πίστη που έχεις σε Αυτόν, κάνει την καρδιά σου κατοικία Του. Και πάλι με την πίστη και την διαρκή παραχώρηση της θέλησής σου στον Χριστό, πρέπει να προσπαθήσεις να διατηρήσεις την επαφή μαζί Του. Όσο δεν αμελείς αυτή την τακτική, Εκείνος θα εργάζεται μέσα σου, έτσι που οι επιθυμίες σου και οι πράξεις σου να προσαρμόζονται σύμφωνα με το θέλημά Του... Δεν έχουμε λοιπόν τίποτα μέσα μας για να καυχηθούμε. Δεν υπάρχει λόγος να περηφανευθούμε. Μοναδική ελπίδα μας είναι η δικαιοσύνη του Χριστού που μας καταλογίζεται, καθώς και τα έργα που μέσα μας πραγματοποιεί το Πνεύμα Του για

μας.» Β.Χ. σελ. 60

«Το φως που μου δόθηκε ήταν πολύ ισχυρό, ώστε πολλοί να φύγουν από εμάς, δίνοντας προσοχή σε πνεύματα που παραπλανούν και σε διδασκαλίες δαιμόνων. Ο Κύριος επιθυμεί κάθε ψυχή που ι-σχυρίζεται ότι πιστεύει στην αλήθεια να έχει μια ευφυή γνώση του τι είναι αλήθεια.» Ε. Χουάιτ, Evangelism, σ. 363.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Διαβάστε ξανά το Εδάφιο Μνήμης: «Επειδή, Εκείνον που δεν γνώρισε αμαρτία, Τον έκανε για χάρη μας αμαρτία, για να γίνουμε εμείς δικαιοσύνη του Θεού διαμέσου Αυτού» (Β' Κορ. 5/ε' 21). Τι σημαίνει αυτό; Τι σημαίνει ότι ο Χριστός έγινε αμαρτία για εμάς, και πώς αυτό θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε την υποκατάστατη φύση του Σταυρού; Επίσης, τι σημαίνει να γίνουμε «δικαιοσύνη του Θεού διαμέσου Αυτού»;
2. Αναφερθείτε περισσότερο στο ζήτημα του “μια φορά σωσμένος, πάντοτε σωσμένος”, το οποίο πιστεύουν πολλοί Χριστιανοί. Γιατί είναι λανθασμένη αυτή η ιδέα; Ποιους προφανείς κινδύνους εγκυμονεί για όσους την πιστεύουν; Πώς μπορούμε, ακόμη και απορρίπτοντας αυτήν την ιδέα, να έχουμε τη βεβαιότητα της σωτηρίας;
3. Πόσο «θεμελιωμένοι και στερεοί» (Κολ. 1/α' 23) είστε στην πίστη σας; Πόσο καλά γνωρίζετε τι πιστεύετε και γιατί το πιστεύετε; Τι μπορείτε να κάνετε για να γνωρίζετε καλύτερα τι πιστεύετε; Και γιατί είναι τόσο σημαντικό να είστε «θεμελιωμένοι και στερεοί» στην πίστη;

10. ΠΛΗΡΕΙΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Ας μη σας κρίνει, λοιπόν, κανένας για φαγητό ή για ποτό ή για λόγον γιορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων· που είναι σκιά των μελλοντικών πραγμάτων, το σώμα όμως είναι του Χριστού» Κολοσσαείς 2/β' 16, 17.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Κολ. 2/β', Εβρ. 7/ζ' 11, Ησ. 61/ξα' 3, Α' Κορ. 3/γ' 6, Δευτ. 31/λα' 24-26, Ρωμ. 2/β' 28, 29, 7/ζ' 7.

Σας έχουν ρωτήσει ποτέ γιατί φυλάττετε το Σάββατο; Ίσως ακόμη και το Εδάφιο Μνήμης αυτής της εβδομάδας χρησιμοποιείται ως "απόδειξη" εναντίον του. Ωστόσο, το κείμενο δεν γράφτηκε για την τέταρτη εντολή, αλλά ως απάντηση σε λάθη που διδάσκονταν από κάποιους ψευδοδιδασκάλους στην εκκλησία. Ποια ήταν αυτά τα λάθη;

Πρώτον, η λανθασμένη διδασκαλία περιγράφεται ως «φιλοσοφία», «παράδοση των ανθρώπων», «τα στοιχεία του κόσμου» και «όχι σύμφωνα με τον Χριστό» (Κολ. 2/β' 8).

Περιελάμβανε επίσης την περιτομή και την τήρηση των εβραϊκών εορτών (Κολ. 2/β' 11, 16), μαζί με τα εβραϊκά τελετουργικά καθαρότητας και τους κανονισμούς που σχετίζονταν με την τροφή (Κολ. 2/β' 16, 21). Περιελάμβανε τη λατρεία των αγγέλων ή την προσπάθεια μίμησης της αγγελικής λατρείας (Κολ. 2/β' 18).

Και, τέλος, βασιζόταν στα «εντάλματα και τις διδασκαλίες των ανθρώπων» και πιθανώς περιελάμβανε ασκητικές πρακτικές (Κολ. 2/β' 22, 23).

Αυτοί οι ψευδοδιδασκαλοί ήταν ξεκάθαρα θρησκευόμενοι και ειλικρινείς, αλλά είχαν λανθασμένο Ευαγγέλιο. Αυτή την εβδομάδα θα δούμε το γιατί. Θα δούμε επίσης γιατί το Εδάφιο Μνήμης δεν έχει καμία σχέση με την τήρηση του Σαββάτου ως έβδομη ημέρα.

Κυριακή 1 Μαρτίου

Η ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ Η ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Ιώβ ρωτά: «Η σοφία από πού θα βρεθεί; Και πού είναι ο τόπος της σύνεσης;» (Ιώβ 28/κη' 12). Ο απ. Παύλος απαντά: στον Χριστό, «στον Οποίο είναι κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσης» (Κολ. 2/β' 3, συγκρίνετε με Α' Κορ. 1/α' 30). Αν έχουμε τον Χριστό έχουμε τα πάντα, καθώς και «κάθε πλούτο της πληροφορίας της σύνεσης» του σκοπού της ζωής (Κολ. 2/β' 2). Μέσω Αυτού έχει αποκαλυφθεί το μυστήριο του Θεού, το οποίο περιλαμβάνει ολόκληρο το σχέδιο της σωτηρίας.

Διαβάστε Κολ. 2/β' 1-7. Ποιος είναι ο σκοπός του απ. Παύλου για τη συγγραφή αυτής της επιστολής;

.....

.....

«Για να παρηγορηθούν οι καρδιές τους, καθώς θα ενωθούν μαζί, με αγάπη» (Κολ. 2/β' 2). Η επιθυμία του απ. Παύλου δεν είναι μόνο να βοηθήσει τους πιστούς στις Κολοσσές να αναγνωρίσουν τις ψευδείς διδασκαλίες, αλλά και να τους ενώσει με χριστιανική αγάπη. Και έχει τη βεβαιότητα ότι η επιστολή αυτή θα επιτύχει τον επιδιωκόμενο σκοπό της.

Ωστόσο, τους επαίνεσε για, «την τάξη σας, και τη σταθερότητα της πίστης σας στον Χριστό» (Κολ. 2/β' 5).

Ο όρος «τάξη», χρησιμοποιείται στην Καινή Διαθήκη σε σχέση με τις ιερατικές τάξεις του Ααρών (Λουκ. 1/α' 8, Εβρ. 7/ζ' 11) και του Μελχισεδέκ (Εβρ. 5/ε' 6, 10, 6/ς' 20, 7/ζ' 11, 17), αλλά εδώ ο απ. Παύλος τον χρησιμοποιεί για την τάξη στην εκκλησία (Α' Κορ. 14/ιδ' 40).

Μερικές φορές υπάρχει η τάση να θεωρούμε την εκκλησιαστική τάξη και οργάνωση απλώς ως έναν εκκλησιαστικό θεσμό χωρίς θεολογική σημασία. Ο απ. Παύλος, όμως, προδιαγράφοντας την κατάλληλη ευπρέπεια στη λατρεία (Α' Κορ. 11/ια') και καθορίζοντας τον τρόπο επιλογής των πρεσβυτέρων και των διακόνων (Α' Τιμ. 3/γ', Τίτ. 1/α'), ήταν πολύ προσεκτικός στη διατήρηση της τάξης στην εκκλησία. Μέσω αυτών των μέτρων, η σοφία του Θεού και οι διδασκαλίες της Αγίας Γραφής διατηρούνται και διαδίδονται.

Ως αποτέλεσμα της σωστής διδασκαλίας που είχαν λάβει οι Κολοσσαείς από τους συνεργάτες του απ. Παύλου, είχαν σταθερότητα πίστης. Πίστη που δεν μπορεί να κλονιστεί επειδή στηρίζεται σε ένα στέρεο Βιβλικό θεμέλιο που, αν τηρούνταν, θα τους βοηθούσε να προστατευτούν από τα λάθη που προωθούσαν οι ψευδοδιδάσκαλοι.

ΣΚΕΨΗ: Πώς βιώσατε την ανάγκη για «τάξη» στη δική σας πνευματική ζωή;

Δευτέρα 2 Μαρτίου

«ΡΙΖΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΠΟΙΚΟΔΟΟΥΜΕΝΟΙ Σ' ΑΥΤΟΝ»

Η προς Κολοσσαείς επιστολή αναφέρεται ξεκάθαρα στο πώς να ζούμε τη χριστιανική ζωή: «Όπως, λοιπόν, παραλάβετε τον Ιησού Χριστό, τον Κύριο, να περπατάτε ενωμένοι μ' Αυτόν» (Κολ. 2/β' 6). Λαμβάνουμε τη σωτηρία αποδεχόμενοι το Πρόσωπο, όχι απλώς ένα σύνολο διδασκαλιών. Η αποδοχή του Ιησού, ωστόσο, περιλαμβάνει την αποδοχή και όλων των διδασκαλιών Του, όπως δόθηκαν μέσω των αποστόλων και των προφητών της Αγίας Γραφής (Εφεσ. 2/β' 20).

Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, η αποδοχή του Χριστού σημαίνει τον «θάνατο» του εαυτού μας και την πλήρη παράδοσή μας στον Ζωντανό Χριστό.

Ο Ζωντανός Λόγος (ο Ιησούς Χριστός) δεν μπορεί να διαχωριστεί από τον Γραπτό Λόγο (την Αγία Γραφή). Είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Στην πραγματικότητα, μόνο μέσω της Αγίας Γραφής μπορούμε να γνωρίσουμε τον Ιησού. Βαδίζουμε και ζούμε «ενωμένοι μ' Αυτόν» που σημαίνει ότι επιτρέπουμε στον Λόγο Του και στο Πνεύμα Του να μας καθοδηγούν σε όλες τις αποφάσεις και τις πράξεις μας.

Στην Κολ. 2/β' 7, ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί μια κοινή Βιβλική μεταφορά που παρομοιάζει τους χριστιανούς με δέντρα. Γινόμαστε ριζωμένοι στον Χριστό, όταν Τον αποδεχόμαστε ως Σωτήρα μας και διευθετούμε τη ζωή μας σύμφωνα με τον Λόγο Του. Έτσι μπορούμε να είμαστε «στερεωνόμενοι στην πίστη».

Πώς τα εδάφια Ησ. 61/ξά' 3, Ματθ. 3/γ' 10, Λουκ. 8/η' 11-15, Α' Κορ. 3/γ' 6 διαφωτίζουν τη μεταφορά του δέντρου ως σύμβολο των πιστών;

.....
.....

Ο απ. Παύλος περιγράφει τις δύο εναλλακτικές λύσεις που έχουν οι πιστοί. Η μία είναι να παραμείνουν «δέντρα δικαιοσύνης, φύτεμα του Κυρίου» (Ησ. 61/ξά' 3) και να συνεχίσουν να ολοκληρώνονται στον Χριστό, μένοντας προσκολλημένοι σ' Αυτόν και τις διδασκαλίες Του. Η άλλη θα μπορούσε να παρομοιαστεί με ένα τεχνητό φυτό που μπορεί να φαίνεται αληθινό αλλά, στην πραγματικότητα, είναι άψυχο. Με την υιοθέτηση ανθρώπινων φιλοσοφιών και παραδόσεων, είμαστε εξαπατημένοι (Κολ. 2/β' 8). Παρότι ο Χριστός μάς έχει απελευθερώσει, είναι δυνατόν να υποδουλωθούμε και πάλι σε ζυγό δουλείας (Γαλ. 5/ε' 1, Πράξ. 15/ιε' 10).

Εν ολίγοις, η αποδοχή αντι-Βιβλικών διδασκαλιών σημαίνει απόρριψη του Χριστού, επειδή όσοι πιστεύουν σε ψευδείς διδασκαλίες

έχουν, δυστυχώς, υιοθετήσει ένα διαφορετικό Ευαγγέλιο και έχουν αποδεχτεί ανθρώπινες φιλοσοφίες έναντι της αυθεντίας της Αγίας Γραφής (Γαλ. 1/α' 6-9). Αυτός ήταν ένας κίνδυνος στην πρώτη εκκλησία που παραμένει και σήμερα.

ΣΚΕΨΗ: Πώς βιώσατε το τι σημαίνει να “θανατώσετε” τον εαυτό σας προκειμένου να δεχτείτε τον Χριστό; Γιατί αυτό πρέπει να είναι μια συνεχής διαδικασία;

Τρίτη 3 Μαρτίου

ΚΑΡΦΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Διαβάστε Κολ. 2/β' 11-15. Ποια ζητήματα φαίνεται να καταπολεμά εδώ ο απ. Παύλος;

.....

.....

Πολύ συχνά αυτά τα εδάφια, ειδικά το Κολ. 2/β' 14, χρησιμοποιούνται καταχρηστικά ως επιχείρημα κατά του Νόμου και της τήρησης του Σαββάτου.

Για την κατανόηση αυτών των εδαφίων, έχουν προταθεί από τους Χριστιανούς Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας δύο βασικές ερμηνείες: Πρώτον, «το χειρόγραφο» που είναι καρφωμένο στον Σταυρό είναι «τα διατάγματα, που ήταν εναντίον σας» – ο κατάλογος των κατηγοριών που διατυπώνονται εναντίον μας, όπως η επιγραφή που κρέμασε ο Πιλάτος στον σταυρό του Ιησού (Ματ. 27/κζ' 37, Ιωάν. 19/ιθ' 19, 20). Ή, δεύτερον, ο τελετουργικός νόμος που γράφτηκε από τον Μωυσή (Δευτ. 31/λα' 24-26), καρφώθηκε στον Σταυρό.

Εξετάζοντας το εδάφιο στο ευρύτερο πλαίσιο του, βλέπουμε ξεκάθαρα ότι μιλάει για τον τελετουργικό νόμο.

Ο απ. Παύλος αναφέρεται επίσης στην «αχειροποίητη περιτομή» (Κολ. 2/β' 11), δηλαδή την «περιτομή αυτή της καρδιάς» (Ρωμ. 2/β' 28, 29 συγκρίνετε με Δευτ. 30/λ' 16), σε προφανή αντίθεση με τη σαρκική περιτομή, η οποία ήταν ένας από τους σημαντικότερους όρους του τελετουργικού νόμου (Λευιτ. 12/ιβ' 3, Εξοδ. 12/ιβ' 48).

Στη συνέχεια, ο απ. Παύλος συνδέει αυτήν την εσωτερική αλλαγή, «όταν ξεντυθήκατε το σώμα των αμαρτιών της σάρκας», με το βάπτισμα με κατάδυση. Με αυτό το βάπτισμα ταυτιζόμαστε με τον θάνατο και την ανάσταση του Χριστού (Κολ. 2/β' 11, 12).

Αυτή η εμπειρία της μεταστροφής παρομοιάζεται στη συνέχεια με το ότι ήμασταν «νεκροί στα αμαρτήματα» και ο Χριστός μάς «ζωοποίησε μαζί Του, καθώς» μας «συγχώρεσε όλα τα πταίσματα» (Κολ. 2/β' 13).

Η λέξη «διατάγματα» (Κολ. 2/β' 14) αναφέρεται σε νομικούς

θεσμούς, είτε κοσμικούς (Λουκ. 2/β' 1, Πράξ. 17/ιζ' 7) είτε εκκλησιαστικούς (Πράξ. 16/ις' 4). Η μόνη άλλη εμφάνιση αυτής της λέξης στα γραπτά του απ. Παύλου αναφέρεται στον τελετουργικό νόμο, ο οποίος αποτελούσε ένα τείχος διαχωρισμού μεταξύ Ιουδαίων και εθνών (Εφεσ. 2/β' 14, 15).

Επειδή ο απ. Παύλος έχει ήδη αναφερθεί στη συγχώρεση των αμαρτιών και στην εσωτερική αλλαγή που συμβολίζει το βάπτισμα, είναι απίθανο να επιστρέψει ξανά σε αυτό το θέμα με μια διαφορετική μεταφορά που δεν χρησιμοποιείται πουθενά αλλού στην Αγία Γραφή. Αντιθέτως, ο απ. Παύλος φαίνεται να τονίζει ένα παρόμοιο σημείο που διατυπώθηκε στην Εφεσίους, ότι οι εθνικοί πιστοί στις Κολοσσές δεν χρειάζεται να ανησυχούν για την τήρηση του τελετουργικού νόμου, συμπεριλαμβανομένης της περιτομής, ούτε για τους νόμους περί καθαρότητας που συνοδεύουν μια τέτοια δέσμευση (Πράξ. 10/ι' 28, 34, 35).

Είναι ξεκάθαρο ότι ο απ. Παύλος δεν υπονοούσε πως οι Δέκα Εντολές ήταν καρφωμένες στον Σταυρό, όταν σε άλλο σημείο ορίζει την αμαρτία ως παράβαση των Δέκα Εντολών (Ρωμ. 7/ζ' 7).

Τετάρτη 4 Μαρτίου

ΣΚΙΑ Η ΟΥΣΙΑ;

Διαβάστε Κολ. 2/β' 16-19. Ποιες εβραϊο-χριστιανικές πρακτικές επισημαίνονται εδώ από τον απ. Παύλο;

.....
.....

Μέχρι σήμερα, οι μελετητές διαφωνούν για το ποια ακριβώς ήταν τα ζητήματα που αντιμετώπιζε ο απ. Παύλος εδώ. Αυτό για το οποίο μπορούμε να είμαστε σίγουροι, ωστόσο, είναι ότι η ίδια η επιστολή του απ. Παύλου παρέχει αρκετές πληροφορίες σχετικά με αυτό που φαίνεται να ήταν μια διχαστική εβραϊο-χριστιανική επιρροή σε αυτήν την, εθνικής καταγωγής, εκκλησία (Κολ. 2/β' 13). Δηλαδή, οι Ιουδαίοι πιστοί προωθούσαν πράγματα που δεν ήταν απαραίτητο να ακολουθήσουν τα μέλη.

Είναι σαφές ότι στο Κολ. 2/β' 16 απαριθμούνται ορισμένες συνήθειες ιουδαϊκές πρακτικές που προφανώς συνεχίστηκαν από ορισμένους Ιουδαίους προσήλυτους στον Χριστιανισμό. Αλλά ακόμη και τα στοιχεία στο εδ. 18 ταιριάζουν στο ίδιο πλαίσιο. Ο Ιησούς επέκρινε την προσποίηση ταπεινοφροσύνης μεταξύ των θρησκευτικών ηγετών (Ματ. 6/ς' 1, 5, 7, 16). Από τους παπύρους του Κουμράν μαθαίνουμε ότι οι άγγελοι κατείχαν εξέχουσα θέση σε ορισμένες εβραϊκές αντιλήψεις για τη λατρεία. Έτσι, τα προβλήματα που αντιμετώπιζε ο απ. Παύλος στις Κολοσσές ήταν πιθανότατα παρόμοια με εκείνα που

αντιμετώπιζε και αλλού.

Δεδομένου ότι το εδάφιο Κολ. 2/β' 16 παρερμηνεύεται τόσο συχνά, είναι σημαντικό να το εξετάσουμε λεπτομερέστερα:

Η χρήση του «λοιπόν» από τον απ. Παύλο υποδηλώνει ότι αυτό είναι ένα συμπέρασμα που εξάγεται από όσα έχει ήδη πει. Προηγουμένως, η ανάγκη της κυριολεκτικής περιτομής είχε απορριφθεί, επειδή σημασία έχει η εσωτερική αλλαγή της καρδιάς (Κολ. 2/β' 11-15).

Το «για φαγητό ή για ποτό» αναφέρεται στα γεύματα και τα ποτά που έφερναν οι Ισραηλίτες στον ναό.

Το «για λόγον γιορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων» προφανώς παραπέμπει στο Ωσηέ 2/β' 11, όπου αναφέρεται η ίδια ακολουθία τελετουργικών ημερών, η οποία περιλαμβάνει τα τελετουργικά σάββατα (Λευιτ. 23/κγ' 11, 24, 32).

Καθοριστική για την κατανόηση αυτού του εδαφίου είναι η ερμηνεία του ίδιου του απ. Παύλου: ότι αυτά «είναι σκιά των μελλοντικών πραγμάτων, το σώμα όμως είναι του Χριστού» (εδ. 17). Αυτές οι τελετουργικές ημέρες, όπως και οι θυσίες, παρέπεμπαν στο έργο του Χριστού (Α' Κορ. 5/ε' 7, 15/ιε' 23). Αντίθετα, το Σάββατο ως έβδομη ημέρα καθιερώθηκε στην Εδέμ, πριν από την αμαρτία, και πολύ πριν υιοθετηθούν οι τελετουργικές θυσίες του αγιαστηρίου. Επομένως, δεν ήταν μια σκιά που θα καταργούνταν μετά τον Σταυρό.

ΣΚΕΨΗ: Παρότι το θέμα εδώ δεν είναι το Σάββατο ως έβδομη ημέρα, πώς θα μπορούσατε να εφαρμόσετε τη συμβουλή του απ. Παύλου σχετικά με το να μην κρίνετε τους άλλους;

Πέμπτη 5 Μαρτίου

«ΕΝΤΑΛΜΑΤΑ ΑΝΘΡΩΠΩΝ»

Διαβάστε Κολ. 2/β' 20-23. Πώς κατανοείτε τις παραινήσεις του απ. Παύλου υπό το φως των όσων εξετάσαμε σε αυτό το κεφάλαιο;

.....

Όπως και στην επιστολή του προς τους Γαλάτες, ο απ. Παύλος χαρακτηρίζει την ανησυχία για την διατήρηση των εβραϊκών τελετών ως «τα στοιχεία του κόσμου» (Κολ. 2/β' 8, 20 συγκρίνετε με Γαλ. 4/δ' 3, 9). Με άλλα λόγια, όπως και ο επίγειος ναός, αυτά τα πράγματα ανήκουν στη γη, αλλά η υπηκοότητά μας είναι στον Ουρανό. Δεν χρειάζεται να επιβαρυνόμαστε με τον τελετουργικό νόμο, επειδή αυτός προμήνυε απλώς την πραγματικότητα που απολαμβάνουμε τώρα μέσω του Χριστού. Δηλαδή, παρότι αρχικά δόθηκαν από τον Θεό, οι διατάξεις αυτές, αφού υπηρέτησαν τη λειτουργία τους, δεν χρειάζονται πλέον.

Επειδή όλοι αυτοί οι κανονισμοί καταργήθηκαν με την Σταύρωση, όπως υποδηλώνει το Θεϊκό χέρι που έσχισε το καταπέτασμα του ναού (Ματ. 27/κζ'51, Δανιήλ 9/θ'27), οι Χριστιανοί δεν υπόκεινται σε αυτούς τους κανονισμούς. Υποτασσόμενοι σε αυτούς, θα ταυτιζόμαστε στην πραγματικότητα με αυτόν τον κόσμο, ο οποίος παρέρχεται, σε αντίθεση με τον νέο κόσμο που μας υποσχέθηκε ο Χριστός. Εξάλλου, προσβλέπουμε σε «καινούργιους ουρανούς και καινούργια γη προσμένουμε, στους οποίους δικαιοσύνη κατοικεί» (Β'Πέτ. 3/γ'13), και όχι απλώς σε μια ανακαίνιση αυτού του παλαιού κόσμου. Εκτός από το γεγονός ότι οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς είχαν προσθέσει ανθρώπινες απαιτήσεις στον Μωσαϊκό νόμο (Μάρκ. 7/ζ' 1-13), η διαιώνιση των τελετών της Παλαιάς Διαθήκης, οι οποίες είχαν εκπληρωθεί από τον Χριστό, δεν μπορούσε πλέον να θεωρηθεί θεϊκά επιβεβλημένη, αλλά μόνο ως ανθρώπινα επιβαλλόμενα καθήκοντα. Πράγματι, φαίνεται ότι γίνονταν βάρος για την πίστη, σε αντίθεση με κάτι που θα την ενίσχυε. Είναι τόσο εύκολο να αρχίσουμε να βλέπουμε ότι το να κάνουμε όλα αυτά τα πράγματα όχι μόνο καθιστά τον εαυτό μας ανώτερο από εκείνους που δεν τα κάνουν, πράγμα που είναι αρκετά κακό, αλλά επίσης ίσως και διακριτικά να θεωρούμε ότι με κάποιο τρόπο αξίζουν τη σωτηρία, μια παγίδα στην οποία δεν θέλουμε να πέσουμε.

Καθόλη τη διάρκεια της χριστιανικής ιστορίας, οι εμπειρογνώμονες της Αγίας Γραφής υπέκυψαν στον πειρασμό να κάνουν θρησκευτικές δηλώσεις, σφετεριζόμενοι τον ρόλο του Αγίου Πνεύματος να καθοδηγεί τους πιστούς ως προς το τι σημαίνει το κείμενο. Ο ίδιος ο Χριστός είναι η πηγή από την οποία πηγάζει η αλήθεια των Γραφών, όπως διδάσκεται από τον απ. Παύλο και τους άλλους συγγραφείς της Αγίας Γραφής.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να βεβαιωθούμε ότι καταλαβαίνουμε ότι το μόνο θεμέλιο για τη σωτηρία μας είναι αυτό που έχει κάνει ο Ιησούς για εμάς, έξω από εμάς, στη θέση μας - ανεξάρτητα από ό,τι κάνει μέσα μας;

Παρασκευή 6 Μαρτίου

Δύση Ηλίου: 18:23'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Το ίδιο και σήμερα ο εχθρός της δικαιοσύνης, με τις ευχάριστες αισθήσεις που δημιουργεί ο “ανώτερος επιστημονικός σχολιασμός (η ανάλυση των χειρογράφων κειμένων)”, η θεωρία της εξέλιξης, ο πνευματισμός, η φιλοσοφία και ο πανθεϊσμός, επιζητάει να οδηγήσει τους ανθρώπους σε απαγορευμένο έδαφος. Για πολλούς η Αγία Γραφή είναι σαν ένα λυχνάρι δίχως λάδι, επειδή έχουν στρέψει τις σκέψεις τους προς τις κατευθύνσεις της συλλογιστικής θρησκευτικής δοξασίας που προκαλεί παρερμηνεία και σύγχυση. Το έργο του

“ανώτερου επιστημονικού σχολιασμού” με το να διαμελίζει, να συμπεραίνει και να αναδημιουργεί το κείμενο, καταστρέφει την πίστη στην Αγία Γραφή ως θεία αποκάλυψη. Στερεί το Λόγο του Θεού από τη δύναμή του να ελέγχει, να εξυψώνει και να εμπνέει τη ζωή των ανθρώπων. Πλήθη ολόκληρα διδάσκονται από τον πνευματισμό ότι ο ανώτερος νόμος της ζωής είναι η επιθυμία, ότι η περιφρόνηση του νόμου είναι ελευθερία και ότι ο άνθρωπος είναι υπόλογος μόνο στον εαυτό του. Ο οπαδός του Χριστού θα έρθει αντιμέτωπος με την “πιθανολογία” κατά της οποίας ο απόστολος ενημέρωσε τους Κολοσσαείς πιστούς. Θα συναντήσει πνευματιστικές ερμηνείες της Αγίας Γραφής, τις οποίες πρέπει να απορρίψει. Η φωνή του πρέπει να ακούγεται ως σαφής επικύρωση των αιώνιων βιβλικών αληθειών. Με τα μάτια προσηλωμένα στον Χριστό, πρέπει να προχωράει σταθερά προς τα εμπρός, επάνω στο χαραγμένο δρόμο, απορρίπτοντας κάθε ιδέα που δεν εναρμονίζεται με τη διδαχή του Κυρίου. Η αλήθεια του Θεού πρέπει να αποτελεί το θέμα των σκέψεων και της αυτοσυγκέντρωσής του. Οφείλει να θεωρεί τη Βίβλο ως τη φωνή του Θεού, η οποία του απευθύνεται κατευθείαν. Έτσι, θα αποκτήσει τη σοφία που έχει θεϊκή προέλευση.» Π.Α. σελ. 418, 419.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Τι σημαίνει το ότι στον Χριστό «κατοικεί ολόκληρο το πλήρωμα της Θεότητας σωματικά» και ότι Αυτός «είναι η κεφαλή κάθε αρχής και εξουσίας»; (Κολ. 2/β' 9, 10). Δείτε Ιωάν. 1/α' 1, Εβρ. 1/α' 3 και Α' Πέτρ. 3/γ' 22.
2. Πιθανόν όλοι έχουμε ακούσει τα εδάφια Κολ. 2/β' 14-16 να χρησιμοποιούνται για επιχείρημα κατά του Σαββάτου ως έβδομη ημέρα. Ποια άλλα προβλήματα, εκτός από αυτά που ανέδειξε το μάθημα αυτής της εβδομάδας, έρχονται με τη χρήση αυτών των εδαφίων για να υποστηρίξουν ότι δεν χρειάζεται πλέον να τηρούμε την τέταρτη εντολή;
3. Πώς αντιμετωπίζετε εκείνους που επιμένουν ότι πρέπει να τηρούμε και τους τελετουργικούς νόμους; Αν και θα μπορούσε κάποιος, ίσως, να βρει κάποιες πνευματικές ή θεολογικές ευλογίες στην τήρησή τους, ποια προβλήματα προκύπτουν από την επιμονή ότι πρέπει να τηρούνται;
4. Η Ε. Χουάιτ γράφει στο παραπάνω απόσπασμα ότι πρέπει να θεωρούμε την Αγία Γραφή ως τη φωνή του Θεού που μας μιλά απευθείας. Γιατί λοιπόν πρέπει να προφυλαγόμαστε επιμελώς από οποιονδήποτε ή οτιδήποτε θα μπορούσε να αποδυναμώσει την πίστη μας στην αυθεντία και την έμπνευση ολόκληρης της Αγίας Γραφής, ακόμη και των σημείων που μπορεί να μας δυσκολεύουν;

11. ΖΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Και σε όλα τούτα, να ντυθείτε την αγάπη, που είναι ο σύνδεσμος της τελειότητας» Κολοσσαείς 3/γ' 14.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Κολ. 3/γ' 1-17, Ρωμ. 1/α' 18, 6/ς' 1-7, Εφεσ. 4/δ' 22-24, Δευτ. 7/ζ' 6-8, Α' Σαμ. 16/ις' 23.

Στην Κολ. 3/γ', ο απ. Παύλος τονίζει κάτι πολύ σημαντικό: Αν είμαστε πολύ επίγειοι, δεν θα είμαστε ουράνια χρήσιμοι για τον Κύριο.

Ο απ. Παύλος εφιστά την προσοχή μας σε πολλές πρακτικές αρχές της πραγματικής ζωής που γεννήθηκαν από τον Ουρανό και μπορούν να γίνουν κατανοητές μόνο από εκείνους που έχουν συναναστηθεί με τον Χριστό (Κολ. 3/γ' 1).

Οι συμβουλές του απ. Παύλου είναι πολύ σημαντικές αρχές για την καθημερινή μας ζωή που θα βελτιώσουν όλες τις σχέσεις μας, και όχι μόνο μέσα στην εκκλησία.

Ο Ιησούς είπε: «Να αγαπάτε τους εχθρούς σας, να ευλογείτε εκείνους που σας καταρώνται, να ευεργετείτε εκείνους που σας μισούν... για να γίνετε γιοι του Πατέρα σας που είναι στους ουρανούς, επειδή Αυτός ανατέλλει τον ήλιο Του επάνω σε πονηρούς και αγαθούς, και βρέχει επάνω σε δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5/ε' 44, 45). Ακούγεται αδύνατο; Ανθρωπίνως μιλώντας, είναι. Πρέπει να “πεθάνουμε” για να μπορέσουμε να ζήσουμε πραγματικά για τον Θεό. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε ουράνιοι, αν ελπίζουμε να είμαστε χρήσιμοι στον ουράνιο Πατέρα μας.

Αυτή την εβδομάδα θα δούμε τρόπους με τους οποίους η ζωή με τον Χριστό μπορεί να κάνει τη διαφορά, τώρα και αιώνια.

Κυριακή 8 Μαρτίου

ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΚΕΨΗ

Διαβάστε Κολ. 3/γ' 1-4. Ποια προϋπόθεση αναφέρει ο απ. Παύλος ότι είναι απαραίτητη για να είμαστε ουράνιοι; Τι νομίζετε ότι σημαίνει αυτό;

.....

.....

Από μια βουνοκορφή, μπορείτε να δείτε το τεράστιο τοπίο που βρίσκεται γύρω σας. Από αμνημονεύτων χρόνων, όσοι αναζητούσαν μια στενότερη εμπειρία με τον Θεό (Ψαλ. 121/ρκα' 1, 2) σύχναζαν στα βουνά. Ακόμα και ανθρώπινα οικοδομήματα σε πυραμιδική μορφή σαν βουνά, τα λεγόμενα ζιγκουράτ, έχουν κατασκευαστεί από ειδωλολάτρες για παρόμοιο σκοπό - να συναντηθούν με τους θεούς τους. Είναι ενδιαφέρον ότι η πόλη Ουρ, την οποία ο Άβραμ κλήθηκε να εγκαταλείψει, διέθετε ένα πολύ μεγάλο ζιγκουράτ ορατό από χιλιόμετρα μακριά. Αλλά η αλλαγή του υψομέτρου κάποιου, δεν θα τον φέρει ποτέ από μόνη της πιο κοντά στον Ουρανό με την πνευματική έννοια. Η ανθρώπινη προσπάθεια δεν θα μπορούσε ποτέ να το επιτύχει.

Αντιθέτως, μόνο μέσω του θαύματος της χάρης, κατά το οποίο πεθάναμε μαζί με τον Χριστό και αναστηθήκαμε μαζί Του [που μεταφορικά απεικονίζεται με το βάπτισμα (Κολ. 2/β' 12, 13)], είναι εφικτό το να πλησιάσουμε τον Ουρανό.

Από την αρχή του κεφ. 3/γ', παρατηρούμε επανειλημμένη έμφαση σε ό,τι είναι επάνω, σε ό,τι υπάρχει στον Ουρανό: «να ζητάτε τα άνω», «όπου είναι ο Χριστός», «να φρονείτε τα άνω», «μαζί με τον Χριστό μέσα στον Θεό», «μαζί Του μέσα σε δόξα» (εδ. 1-4).

Ομολογουμένως, υπάρχουν πολλά στη χριστιανική ζωή που δεν μπορούν να εξηγηθούν. Πώς μπορεί ένα άτομο πραγματικά να "πεθάνει" και να "αναστηθεί" όταν, κατά τα φαινόμενα, είναι το ίδιο άτομο και δεν είχε καμία τέτοια εμπειρία ζωής και θανάτου; Υπάρχουν πολλά που δεν βγάζουν νόημα για τον φυσικό νου, που δεν επηρεάζεται από το Άγιο Πνεύμα. Αλλά με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος σε εκείνους που φρονούν τα πνευματικά, επειδή έχουν λάβει τη νέα καρδιά που τους υποσχέθηκε ο Θεός, ο θάνατος για την αμαρτία και η ανάσταση μαζί με τον Χριστό είναι πραγματοποιήσιμα.

Παρόλα αυτά, ο απ. Παύλος δίνει τις εντολές αυτές επειδή υπάρχει συνεχής ανάγκη για ανανέωση της πνευματικής ζωής (Β' Κορ. 4/δ' 16). Μπορούμε, πράγματι, εκπέσουμε και να χαθούμε! Δεν είμαστε ποτέ ασφαλείς από τους πειρασμούς σε αυτήν τη ζωή.

Πρέπει λοιπόν να επιλέγουμε καθημερινά «να ζητάμε τα άνω» (εδ. 1). Η αιώνια ζωή μας είναι με ασφάλεια «κρυμμένη μαζί με τον

Χριστό μέσα στον Θεό» (εδ. 3), αλλά η εξωτερική έκφραση αυτής της ζωής κάθε άλλο παρά κρυμμένη θα είναι.

ΣΚΕΨΗ: Πού είναι οι σκέψεις σας συνήθως, στα επουράνια ή στα επίγεια; Αν είναι στα επίγεια, πώς μπορείτε να αλλάξετε την κατεύθυνσή τους;

Δευτέρα 9 Μαρτίου

ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΖΩΗ

Ακούμε πολλά συνθήματα σήμερα: «Τέλος στον πόλεμο!» «Τέλος στην αποψίλωση των δασών!» «Τέλος στα πυρηνικά όπλα!» Αλλά κάτι που μάλλον δεν έχουμε ακούσει ποτέ είναι «Τέλος στην επίγεια ζωή!» Αυτό απλά δεν ταιριάζει με τις ευαισθησίες του κόσμου μας. Όχι ότι οποιοδήποτε από τα άλλα συνθήματα είναι λάθος ή ότι αυτό που υποστηρίζουν είναι εσφαλμένο. Απλώς είναι πολύ κοντόφθαλμο, λαμβάνοντας υπόψη την εγγύτητα της αιωνιότητας. Η εστί-ασή μας πρέπει να είναι υψηλότερη, αιώνια υψηλότερη. Διαβάστε Κολ. 3/γ' 5, 6 (δείτε επίσης Ρωμ. 6/ζ' 1-7). Πώς βιώνουμε το τι σημαίνει να είμαστε νεκροί ως προς τον εαυτό μας και την επίγεια ζωή και ζωντανοί για «τα άνω»; (Κολ. 3/γ' 1)

.....

.....

Παρότι πνευματικά έχουμε πεθάνει μαζί με τον Χριστό, τα «μέλη» μας, δηλαδή οι πειρασμοί που μας παρουσιάζει το σώμα και το μυαλό μας, πρέπει να νεκρωθούν.

Αλλά πρέπει να συνειδητοποιήσουμε δύο πράγματα σε σχέση με αυτή την εντολή: Πρώτον, στο Κολ. 3/γ' 1, ο απ. Παύλος προϋποθέ-τει ότι έχουμε πράγματι αναστηθεί μαζί με τον Χριστό. Δεύτερον, η εντολή στο εδ. 5 συνεπάγεται αυτού του γεγονότος. Μπορούμε να νεκρώσουμε τα επίγεια πράγματα (πορνεία, ακαθαρσία, πάθος, πο-νηρή επιθυμία, πλεονεξία κ.λπ.) μόνο επειδή έχουμε συναναστηθεί με τον Χριστό και έχουμε την πνευματική Του ζωή και δύναμη να βγάλουμε αυτά τα πράγματα από το μυαλό και τη ζωή μας.

Τη φράση «η οργή του Θεού» στο Κολ. 3/γ' 6, τη συναντάμε και στο Ρωμ. 1/α' 18. Ο Θεός παραδίδει τους ανθρώπους στις δικές τους πονηρές επιθυμίες (Ρωμ. 1/α' 24), και έτσι έρχεται η οργή Του «ε-πάνω στους γιους της απειθείας» (Κολ. 3/γ' 6 δείτε και Αποκ. 6/ζ' 16, 17). Στο Ρωμ. 1/α' 18, ο απ. Παύλος αναφέρεται «σε κάθε ασέ-βεια και αδικία», ως «ακαθαρσία» (Κολ. 3/γ' 5) των ανθρώπων που «διαμέσου των επιθυμιών των καρδιών τους» ατιμάζουν τα σώματά τους (Ρωμ. 1/α' 24).

Πώς ατιμάζουν το σώμα τους; Πρώτον, επειδή αρνούνται να ανα-γνωρίσουν τον Δημιουργό, αλλά και με «πάθη ατιμίας» επειδή, και οι

γυναίκες τους αντικατέστησαν τη φυσική χρήση με την αφύσικη· παρόμοια δε και οι άνδρες, αφήνοντας τη φυσική χρήση τής γυναίκας, άναψαν μέσα τους από την επιθυμία τους ο ένας προς τον άλλον, κάνοντας την ασχημοσύνη, αρσενικοί σε αρσενικούς, και απολαμβάνοντας στον εαυτό τους την πρέπουσα αντιμισθία της πλάνης τους» (Ρωμ. 1/α' 26, 27).

ΣΚΕΨΗ: Πώς ακολουθούμε τα λόγια, «Νεκρώστε, λοιπόν, τα μέλη σας που είναι επάνω στη γη»; (Κολ. 3/γ' 5)

Τρίτη 10 Μαρτίου

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΜΕΝΟΙ ΣΕ ΕΠΙΓΝΩΣΗ

Διαβάστε Κολ. 3/γ'6-11. Πώς συνεχίζει ο απ. Παύλος αυτή τη σκέψη;

.....
.....

Τα αρχικά λόγια του Κολ. 3/γ' 8 σηματοδοτούν τη συγκλονιστική και αποφασιστική αλλαγή από τον θάνατο στη ζωή: «Τώρα, όμως». Η λέξη «τώρα» δείχνει έμφαση. Τώρα, δηλαδή, επειδή συαναστηθήκατε με τον Χριστό και αποζητάτε τα άνωθεν, η παρούσα ζωή σας πρέπει να παρουσιάζει έντονη αντίθεση με την προηγούμενη ζωή σας. Αφού νεκρώσατε ό,τι είναι σαρκικό μέσα σας (Κολ. 3/γ' 5), τώρα απορρίψτε «από το στόμα σας όλα αυτά: Οργή, θυμό, κακία, βλασφημία, αισχρολογία» (Κολ. 3/γ' 8).

Τόσο ο θυμός όσο και η οργή μπορούν να περιγράψουν τη δίκαιη αντίδραση του Θεού στην αμαρτία (που αναφέρθηκε χθες), όπως και για τον Ιησού (Μάρ. 3/γ' 5, Αποκ. 6/γ' 16). Αντίθετα, μας προτρέπουν στο να είμαστε «κάθε άνθρωπος γρήγορος στο να ακούει, αργός στο να μιλάει, αργός σε οργή· επειδή, η οργή του ανθρώπου δεν εργάζεται τη δικαιοσύνη του Θεού» (Ιακ. 1/α' 19,20). Η κακία θέλει τη δυστυχία του άλλου. Η συκοφαντία έχει σκοπό να δυσφημίσει. Ο απ. Παύλος καταδικάζει επίσης τη γλώσσα που είναι υβριστική και άσεμνη. Τέλος, το ψέμα μεταξύ μας απαγορεύεται (Λευιτ. 19/ιθ' 11, 18), «αφού ξεντυθήκατε τον παλιό άνθρωπο, μαζί με τις πράξεις του» (Κολ. 3/γ' 9).

Τι εννοεί ο απ. Παύλος με «τον παλιό άνθρωπο» σε αντίθεση με «τον καινούργιο άνθρωπο»; Δείτε Ρωμ. 6/ς' 6 και Εφεσ. 4/δ' 22-24.

.....
.....

Τα ρήματα που χρησιμοποιεί ο απ. Παύλος για αυτή τη μεταμόρφωση από το παλαιό στο καινούργιο παραπέμπουν σε ένδυση, σαν να βγάζει κανείς τα παλιά βρώμικα ρούχα και να ντύνεται με καινούργια λευκά ενδύματα (Ζαχ. 3/γ'4). Παρόμοια διάκριση παλαιού/νέου γίνεται σε σχέση με την παλαιά και τη νέα διαθήκη, οι

οποίες χαρακτηρίζονται αντίστοιχα από το εξωτερικό γράμμα του νόμου και από τον νόμο που εγγράφεται στην καρδιά από το Άγιο Πνεύμα (Β' Κορ. 3/γ' 4-18).

Αυτές οι μεταφορές περιγράφουν τη μεταστροφή και τα αποτελέσματα της. Ο απ. Παύλος αποκαλεί «καινούργιο κτίσμα» (Β' Κορ. 5/ε' 17), «αυτόν που ανακαινίζεται σε επίγνωση, σύμφωνα με την εικόνα Εκείνου [του Χριστού] που τον έκτισε» (Κολ. 3/γ' 10), «ο Οποίος είναι εικόνα του αόρατου Θεού» (Κολ. 1/α' 15). Με την απόκτηση επίγνωσης του Χριστού μέσω του Λόγου Του, «μεταμορφωνόμαστε στην ίδια εικόνα, από δόξα σε δόξα» (Β' Κορ. 3/γ' 18). Αυτό μας τοποθετεί πάνω από όλα τα εθνικά, γεωγραφικά και κοινωνικά όρια (Κολ. 3/γ' 11), επειδή είμαστε πολίτες μιας ανώτερης βασιλείας.

Τετάρτη 11 Μαρτίου

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ

Έχοντας περιγράψει τις κακές συνήθειες και τις αρνητικές ιδιότητες που αφαιρούνται και αποβάλλονται όταν ερχόμαστε στον Χριστό, ο απ. Παύλος προχωρά στα θετικά, σαν μετακίνηση από το σκοτάδι στο φως.

Διαβάστε Κολ. 3/γ' 12-14. Πώς περιγράφονται οι πιστοί και πώς σχετίζεται με τις ιδιότητες που πρέπει να "ντυθούν";

.....
.....

Όπως το Ισραήλ, που κλήθηκε από τον Θεό να είναι ο ιδιαίτερος λαός Του και να αντανakλά τον χαρακτήρα Του, έτσι και οι πιστοί στον Ιησού είναι οι «εκλεκτοί του Θεού» (Κολ. 3/γ' 12). Ωστόσο, δεν ανταποκρίνονται όλοι σε αυτήν την κλήση. Όπως είπε ο Ιησούς, «πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι εκλεκτοί» (Ματθ. 22/κβ' 14, συγκρίνετε με Ματθ. 24/κδ' 22, 24, 31). Οι αναφορές του απ. Παύλου στους εκλεκτούς έχουν παρόμοιο νόημα (Ρωμ. 8/η' 33, Β' Τιμ. 2/β' 10). Επίσης, όπως το Ισραήλ, οι πιστοί είναι «άγιοι και αγαπημένοι» του Θεού (Δευτ. 7/ζ' 6-8). Αυτό το προνόμιο φέρει μαζί του μια σημαντική ευθύνη: «να εξαγγείλετε τις αρετές Εκείνου, ο Οποίος σας κάλεσε από το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως» (Α' Πέτρ. 2/β' 9). Και αυτό το κάνουμε με τον τρόπο που ζούμε τώρα.

Οι οκτώ ιδιότητες που αναφέρει ο απ. Παύλος είναι: «σπλάχνα οικτιρμών, καλοσύνη, ταπεινοφροσύνη, πραότητα, μακροθυμία· υποφέροντας ο ένας τον άλλον, και συγχωρώντας ο ένας τον άλλον», και «σε όλα τούτα, να ντυθείτε την αγάπη» (Κολ. 3/γ' 12-14). Αυτά μπορούν να πηγάζουν μόνο από μια καρδιά ενωμένη με τον Χριστό, επειδή περιγράφουν τον χαρακτήρα Του και τον τρόπο με τον οποίο Εκείνος μας έχει αντιμετωπίσει. Πρέπει να συγχωρούμε τους άλλους

όπως και ο Χριστός συγχώρησε εμάς (Κολ. 3/γ' 13). Η αγάπη είναι «ο σύνδεσμος της τελειότητας» (Κολ. 3/γ' 14), επειδή είναι η αγάπη Του προς εμάς που μας συνδέει μαζί Του και μας δίνει τη δυνατότητα να αγαπάμε πραγματικά τους άλλους (Α' Ιωάν. 4/δ' 11, 12). Αυτές οι ιδιότητες επηρεάζουν τις σχέσεις μας με δύο τρόπους: Πρώτον, το να δείχνουμε αγάπη, έλεος, καλοσύνη και συγχώρεση προς τους άλλους, ευλογεί εμάς και τους άλλους. Είναι ικανοποιητικό το να αγαπάμε και να ευλογούμε τους άλλους. Οι άνθρωποι συνήθως μας ανταποδίδουν με τον ίδιο τρόπο, και εμείς συνεχίζουμε να λαμβάνουμε το έλεος και τη συγχώρεση του Θεού (Ματθ. 5/ε' 7, 6/ς' 14). Δεύτερον, και πιο σημαντικό, δοξάζει τον Θεό και μπορεί να ενθαρρύνει τους άλλους να πιστέψουν και να ακολουθήσουν τον Ιησού, επειδή δείχνει τη δύναμη της Θεϊκής χάρης. «Καμία άλλη επιρροή που μπορεί να περιβάλλει την ανθρώπινη ψυχή δεν έχει τέτοια δύναμη όσο η επιρροή μιας ανιδιοτελούς ζωής. Το ισχυρότερο επιχείρημα υπέρ του Ευαγγελίου είναι ένας στοργικός και αξιαγάπητος χριστιανός.» Ε. Χουάιτ, *The Ministry of Healing*, σ. 470.

ΣΚΕΨΗ: Πόσο καλά εκπροσωπείτε τον Ιησού με τον τρόπο που συμπεριφέρεστε στους άλλους, ειδικά σε αυτούς που μπορεί να σας φέρονται άσχημα;

Πέμπτη 12 Μαρτίου

ΖΩΝΤΑΣ ΤΗ ΝΕΑ ΖΩΗ

Το ενδιαφέρον του απ. Παύλου για την ειρήνη και την αρμονία στην εκκλησία φαίνεται ξεκάθαρα στα τελευταία εδάφια της Κολ. 3/γ'. Έχουμε ήδη εξετάσει την ειρήνη του Θεού στο 7 Μάθημα. Σε αντίθεση με την *Pax Romana* , η ειρήνη του Χριστού δεν είναι μια ειρήνη που επιβάλλεται από έξω, αλλά πρόκειται να μας “κυβερνήσει” από μέσα. Και αυτό μπορεί να συμβεί μόνο αν ο Χριστός έχει τον έλεγχο. Διαβάστε Κολ. 3/γ' 16, 17. Τι συγκεκριμένα επιτρέπει στον Χριστό να έχει τον έλεγχο και ποιος είναι ο ρόλος της μουσικής σε όλα αυτά;

.....

.....

Η γλώσσα είναι πολύ περιγραφική. Παρουσιάζει τον λόγο του Χριστού να εγκαθίσταται μέσα μας. Αυτό συμβαίνει όταν διαβάζουμε την Αγία Γραφή με προσοχή για να ακούσουμε και να μάθουμε από τη σοφία του Θεού. Προφανώς, αν και το κείμενο είναι κάπως ασαφές, η μουσική παίζει σημαντικό ρόλο στη διδασκαλία και τη νοθεσία μεταξύ μας (Κολ. 3/γ' 16).

Αλλά όχι οποιαδήποτε μουσική. Ο απ. Παύλος χρησιμοποιεί πολύ συγκεκριμένη ορολογία, τόσο εδώ όσο και στην Εφεσ. 5/ε' 19: «μιλώντας μεταξύ σας με ψαλμούς και ύμνους και πνευματικές ωδές».

Αν και δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι, φαίνεται ότι εδώ γίνεται διάκριση μεταξύ της υπάρχουσας συλλογής ψαλμών της Παλαιάς Διαθήκης και μιας αυξανόμενης συλλογής ύμνων της Καινής Διαθήκης. «Πνευματικές ωδές» μπορεί να είναι ένας γενικότερος όρος για κάθε ύμνο δοξολογίας που σχετίζεται με την πνευματική ζωή ή τη ζωή της εκκλησίας. Τα λόγια των ύμνων είναι το μέσο για τη διδασκαλία της Βιβλικής αλήθειας και των οδηγιών για τη νέα ζωή του χριστιανού. Πολλοί σπουδαίοι ύμνοι των τελευταίων αιώνων έχουν ισχυρά αναζωογονητικά μηνύματα ελπίδας και βεβαιότητας, τα οποία είναι τόσο αναγκαία σε έναν κόσμο που τόσο εύκολα μας παρσύρει όλους προς τα κάτω.

Η επιρροή της μουσικής είναι ισχυρή. Το παίξιμο της άρπας από τον Δαβίδ είχε καταπραϋντική επίδραση στον βασιλιά Σαούλ (Α' Σαμ. 16/ις' 23). Όταν όμως ο Δαβίδ έγινε ανταγωνιστής του, ο θυμός και η δυσaráσκεια του Σαούλ αυξήθηκαν (Α' Σαμ. 18/ιη' 10, 11). Η ήρεμη κλασική μουσική έχει αποδειχθεί κλινικά ότι μειώνει το άγχος, βελτιστοποιεί τη λειτουργία του εγκεφάλου, αυξάνει τη χαλάρωση, βοηθά στον πόνο και ενισχύει την κοινωνικοποίηση.

Ποιος από εμάς δεν έχει διαπιστώσει την ισχυρή επιρροή που μπορεί να έχει η μουσική, καλή ή κακή, στα συναισθήματα και στις σκέψεις μας; Η μουσική -η σωστή μουσική- μπορεί να είναι πνευματικά ανυψωτική.

ΣΚΕΨΗ: «Και κάθε τι, ό,τι αν κάνετε... να τα κάνετε στο όνομα του Κυρίου Ιησού» (Κολ. 3/γ' 17). Μπορείτε πραγματικά να πείτε ότι το πράττετε αυτό; Αν όχι, πώς μπορείτε να αλλάξετε; Δηλαδή, τι πρέπει να σταματήσετε να κάνετε, αν δεν μπορείτε να το πράξετε στο όνομα του Κυρίου;

Παρασκευή 13 Μαρτίου

Δύση Ηλίου: 18:30'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Επειδή αναγνωρίζει ότι στη δική του εμπειρία η υπόσχεση του Θεού εκπληρώθηκε, ότι η παράβασή του συγχωρήθηκε, ότι οι αμαρτίες του καλύφθηκαν. Εκδήλωσε μετάνοια στον Θεό για την παράβαση του θεϊκού Νόμου, και πίστη στον Χριστό που πέθανε για τη δικαίωση του ανθρώπου. Αφού λοιπόν δικαιωθεί διαμέσου της πίστεως, έχει "ειρήνην προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού." Ρωμαίους 5[ε']1. Επειδή όμως γεύθηκε την εμπειρία αυτή, δε σημαίνει ότι ο χριστιανός πρέπει στο εξής να μένει με σταυρωμένα χέρια, ικανοποιημένος με τα όσα επιτελέστηκαν γι' αυτόν. Όποιος είναι αποφασισμένος να εισέλθει στην πνευματική βασιλεία, θα αντιληφθεί ότι όλες οι ιδιότητες και τα πάθη της μη αναγεννημένης φύσης, ενισχυμένα από τις δυνάμεις της βασιλείας του σκότους

παρατάσσονται εναντίον του. Καθημερινά πρέπει να ανανεώνει την καθιέρωσή του, καθημερινά να μάχεται εναντίον του κακού, Παλαιές συνήθειες, κληρονομικές ροπές προς το κακό αγωνίζονται για την υπεροχή, και εναντίον αυτών πρέπει να φυλάγεται και να αγωνίζεται με τη δύναμη του Χριστού για τη νίκη... Η μεγάλη μας ανάγκη είναι η δύναμη μιας ανώτερης, αγιότερης και ευγενέστερης ζωής. Τη σκέψη μας την απασχολεί πάρα πολύ ο κόσμος και ελάχιστα η βασιλεία των ουρανών. Στις προσπάθειές του να φθάσει στο ιδεώδες που ο Θεός καθόρισε γι' αυτόν, ο χριστιανός δεν πρέπει να απελπίζεται με τίποτε. Ηθική και πνευματική τελειότητα, διαμέσου της χάριτος και της δύναμης του Χριστού, είναι προσιτή σε όλους. Ο Ιησούς είναι η πηγή της δύναμης, η βρύση της ζωής... Κινητοποιεί για λογαριασμό μας τις παντοδύναμες ουράνιες ενέργειες. Σε κάθε μας βήμα εγγίζουμε τη ζωτική Του δύναμη.» Π.Α. σελ. 420-422.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Πώς βιώσατε την υπόσχεση ότι έχετε δικαιωθεί διά της πίστεως; Πώς έχει αλλάξει τη ζωή σας αυτή η υπέροχη υπόσχεση; Πώς συνδέεται αυτή η υπόσχεση με την ιδέα ότι «συναναστηθήκατε μαζί με τον Χριστό»;
2. Τι σημαίνει για εσάς να αποζητάτε τα επουράνια; Είναι σημαντικότερο από το να πράττετε επίγειο καλό; Πού βρίσκεται η ισοροπία;
3. Σκεφτείτε τι είδους επιρροή έχει η ζωή σας στους άλλους. Παράλληλα, τι είδους επιρροή έχουμε ως εκκλησία; Πώς επηρεάζει η τοπική σας εκκλησία την τοπική σας κοινότητα;
4. Διαβάστε Κολ. 3/γ' 11. Τι μας λέει αυτό το εδάφιο για την ενότητα που πρέπει να έχουμε εν Χριστώ;

12. ΖΩΝΤΑΣ Ο ΕΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ



ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Ο λόγος σας ας είναι πάντοτε με χάρη, αρτυμένος με αλάτι, για να ξέρετε πώς πρέπει να αποκρίνεστε προς κάθε έναν ξεχωριστά» Κολοσσαείς 4/δ' 6.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Κολ. 3/γ' 18-4/δ' 6, Εφεσ. 5/ε' 22-25, 33, Παρ. 22/κβ' 6, 15, Α' Πέτρ. 2/β' 16, Α' Θεσ. 5/ε' 17

Όταν οι άνθρωποι ζουν και εργάζονται σε κοντινή απόσταση, συναντώνται ποικίλες προκλήσεις. Οι διαφορές απόψεων μπορεί να προκαλέσουν εντάσεις – ενδέχεται να προκύψουν διαφωνίες. Όσο πιο στενή είναι μια σχέση, τόσο πιο σημαντικό είναι να τα πηγαίνουν όλοι καλά στη σχέση αυτή.

Οι στενότερες σχέσεις, φυσικά, είναι εντός της οικογένειας. Η λειτουργία ενός σπιτικού θα μπορούσε να περιγραφεί σαν μια οικογενειακή επιχείρηση. Υπάρχουν σαφείς ομοιότητες μεταξύ της διοίκησης μιας επιχείρησης και της διοίκησης ενός σπιτικού. Θα πρέπει να υπάρχει γενική συμφωνία σχετικά με τις αξίες, τους στόχους και τους σκοπούς. Όλοι θα πρέπει να τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους και να κάνουν καλά το καθήκον τους για να κυλήσουν τα πράγματα ομαλά. Οι ίδιες αρχές ισχύουν και για την εκκλησία, η οποία ουσιαστικά είναι μια μεγάλη οικογένεια.

Στην περικοπή αυτής της εβδομάδας, ο απ. Παύλος παρέχει μερικές αρχές ζωτικής σημασίας για το πώς λειτουργεί καλύτερα μια χριστιανική οικογένεια. Επειδή το χριστιανικό σπίτι πρέπει να διέπεται από Βιβλικές αρχές, αναγκαστικά λειτουργεί κάπως διαφορετικά από το τυπικό ρωμαϊκό σπιτικό. Επίσης, ο απ. Παύλος δίνει και άλλες πολύτιμες αρχές που είναι χρήσιμες για ποικίλες κοινωνικές σχέσεις, τόσο εντός όσο και εκτός σπιτιού.

ΣΥΖΥΓΟΙ – ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στην Καινή Διαθήκη περιλαμβάνονται διάφορες οδηγίες για τα χριστιανικά σπίτια (Εφεσ. 5/ε' 21-6/ζ' 9, Κολ. 3/γ' 18-4/δ' 1, Τίτ. 2/β' 1-10, Α' Πέτρ. 2/β' 18-3/γ' 7). Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτοί οι "οικιακοί κώδικες" δεν αφορούν μόνο το ποιος είναι υπεύθυνος ιεραρχικά στην οικογένεια, αλλά περιλαμβάνουν και στοιχεία που καθιστούν τις σχέσεις πιο αλληλένδετες και αμοιβαία εποικοδομητικές. Διαβάστε Κολ. 3/γ' 18, 19. Ποια ισορροπία βλέπετε; Ποιες πρόσθετες συμβουλές δίνει ο απ. Παύλος στην Εφεσ. 5/ε' 22-25, 33;

.....

.....

Κάποιοι άνδρες αναφέρουν, «Οι γυναίκες, να υποτάσσεστε στους άνδρες σας» (Κολ. 3/γ' 18), και σταματούν εκεί, αλλά προσέξτε τον σημαντικό προσδιορισμό που προσθέτει ο απ. Παύλος: «όπως αρμόζει στον Κύριο». Πουθενά η Καινή Διαθήκη δεν διδάσκει ότι οι γυναίκες πρέπει να υποτάσσονται σε όλους τους άνδρες. Ούτε ότι οι γυναίκες σύζυγοι είναι υποτελείς ή καθυποταγμένες. Ούτε ότι πρέπει να υποτάσσονται τυφλά σε κάθε ιδιοτροπία ή επιθυμία των συζύγων τους. Το νόημα του απ. Παύλου είναι ότι η αφοσίωση της γυναίκας είναι πρώτα στον Κύριο και μετά στον σύζυγό της. Η προσωπικότητα της συζύγου δεν πρέπει να καταπίνεται από τον σύζυγό της, ούτε να ενεργεί αυτός και να αποφασίζει αντί αυτής.

Η αγάπη του Χριστού για την εκκλησία, που «παρέδωσε τον Εαυτό Του για χάρη της» (Εφεσ. 5/ε' 25), δείχνει πώς πρέπει να αγαπούν οι σύζυγοι τις γυναίκες τους. Θα είναι πιστοί ανεξάρτητα από το κόστος. Θα παίρνουν αποφάσεις που είναι προς το συμφέρον της συζύγου, αν και κανονικά τα συμφέροντα αυτά θα πρέπει να συμπίπτουν. Μια τέτοια αγάπη διευκολύνει τη σύζυγο να υπακούσει στην εντολή του Θεού να σέβεται τον άντρα της (Εφεσ. 5/ε' 33).

Ένας υγιής χριστιανικός γάμος χαρακτηρίζεται από αμοιβαιότητα - συμβουλευεται ο ένας τον άλλον, σκέφτονται τα πράγματα από κοινού και λαμβάνουν αποφάσεις ως ζευγάρι. Μερικές φορές, όταν λαμβάνονται αποφάσεις που έχουν σοβαρές επιπτώσεις για ολόκληρη την οικογένεια, ίσως χρειαστεί να συμπεριληφθούν τα παιδιά σε αυτές τις συζητήσεις, αλλά οι γονείς δεν πρέπει ποτέ να τσακώνονται μπροστά τους. Μετά από μια τέτοια διαδικασία, αν ο σύζυγος και η σύζυγος δεν μπορούν να καταλήξουν σε συμφωνία, η Βιβλική οδός προς την ειρήνη είναι η γυναίκα να συναινέσει στην κρίση του συζύγου της, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή δεν παραβιάζει τον Λόγο του Θεού. Κατά τον ίδιο τρόπο οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, οι σύζυγοι μπορούν να θυμηθούν φορές κατά τις οποίες ήταν ευτυχείς

που άκουσαν τις συζύγους τους και ακολούθησαν τις συμβουλές τους. Όσο περισσότερο ο σύζυγος και η σύζυγος συνεργάζονται ως ομάδα, τόσο πιο ευτυχισμένος θα είναι ο γάμος.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να αποφύγουμε αυτό που δυστυχώς έχει γίνει σε όλη την ιστορία: να πάρουμε τις όμορφες αρχές που εκφράζονται σε αυτά τα εδάφια και να τις μετατρέψουμε σε κάτι κακό;

Δευτέρα 16 Μαρτίου

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Τα παιδιά αποτελούν σημαντικό μέρος της οικογένειας. Πρέπει να γνωρίζουν ότι αγαπιούνται και εκτιμούνται ως μέλη της οικογένειάς τους και πολίτες της ουράνιας βασιλείας του Θεού. Η οικογενειακή λατρεία είναι ζωτικής σημασίας – να είναι απλή αλλά τακτική, πρωί και βράδυ. Από νεαρή ηλικία, τα παιδιά μπορούν να αρχίσουν να βοηθούν στην καθαριότητα και σε άλλες ευθύνες. Το πιο σημαντικό, θα πρέπει να λάβουν υπόψη τους την εντολή του απ. Παύλου: «Τα παιδιά, να υπακούτε στους γονείς, σε όλα· επειδή, αυτό είναι ευάρεστο στον Κύριο» (Κολ. 3/γ' 20).

Διαβάστε τα ακόλουθα εδάφια. Ποιες αρχές δίνονται για την ανατροφή των παιδιών;

Παρ. 22/κβ' 6, 15

Ματθ. 19/ιθ' 14

Δευτ. 6/ζ' 6, 7

Παρ. 1/α' 8, 9

Με σωστή εκπαίδευση για τον Κύριο, με κανόνες και παραδείγματα, τα παιδιά θα είναι ευλογία για την οικογένεια, την εκκλησία και την κοινωνία. Οι οδηγίες του απ. Παύλου για τους γονείς, όπως και οι οδηγίες του για τους συζύγους, είναι ισορροπημένες και αμοιβαίες: «Οι πατέρες, να μη ερεθίζετε τα παιδιά σας, για να μη μικροψυχούν» (Κολ. 3/γ' 21). Ο τρόπος με τον οποίο οι γονείς, ιδιαίτερα ο πατέρας, αλληλοεπιδρούν με τα παιδιά και τα πειθαρχούν, επηρεάζει βαθιά την πνευματική τους ανατροφή.

Επίσης, μελέτες δείχνουν ότι όταν και οι δύο γονείς πηγαίνουν στην εκκλησία, ένα μεγαλύτερο ποσοστό των παιδιών παραμένουν εκκλησιαζόμενα, σε αντίθεση με το όταν πηγαίνει μόνο ο ένας γονέας. Ακόμα πιο εκπληκτικό είναι ότι η συνεπής προσέλευση του πατέρα στην εκκλησία, σημαίνει – περισσότερο ακόμη από ό,τι της μητέρας – ότι μεγαλύτερος αριθμός παιδιών παραμένουν στην εκκλησία ως ενήλικες. Ο ρόλος του πατέρα, λοιπόν, στην πνευματική διαμόρφωση των παιδιών του δεν μπορεί να υποτιμηθεί. Πόσο κρίσιμο είναι οι πατέρες να λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τους τον ρόλο τους.

ΣΚΕΨΗ: Ωστόσο, δεν είναι όλοι οι πατέρες (για να το θέσουμε ήπια) υποδειγματικά πρότυπα για τα παιδιά τους. Πώς μπορεί η γνώση

του Θεού ως Πατέρα μας να βοηθήσει στην επούλωση, όπου χρειάζεται, ειδικά όταν οι επίγειοι πατέρες έχουν προκαλέσει μεγάλη ζημιά;

Τρίτη 17 Μαρτίου

ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Διαβάστε Κολ. 3/γ' 22-25 και 4/δ' 1. Ποιες οδηγίες δίνονται στους δούλους; Ποιες αρχές υπάρχουν εδώ για τις εργασιακές σχέσεις γενικότερα;

.....

.....

Οι άνθρωποι σήμερα, μερικές φορές για να υποβιβάσουν ορισμένες από τις Βιβλικές συμβουλές – αν όχι για να δυσφημίσουν εντελώς την Αγία Γραφή – αναφέρουν τη δουλεία κατά το παρελθόν.

Όταν όμως μελετάμε το θέμα της δουλείας στην Αγία Γραφή, πρέπει να εξετάσουμε την ιστορία της Αγίας Γραφής τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη. Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο Θεός δημιούργησε τους ανθρώπους κατ' εικόνα Του και, όπως όλα τα νοήματα όντα του Θεού, είμαστε σχεδιασμένοι για ελευθερία. Οι μωσαϊκοί νόμοι απαγόρευαν οι Ισραηλίτες να είναι διαρκώς δούλοι (Δευτ. 15/ε' 12) και όριζαν έξι χρόνια ως μέγιστη διάρκεια υπηρεσίας για την εξόφληση των οικονομικών οφειλών τους (Εξ. 21/κα' 2-6, Λευτ. 25/κε' 39-43). Η δουλεία στην Αγία Γραφή, όσο αποκρουστική και αν είναι για τη σύγχρονη αντίληψή μας, δεν ήταν κανονικά σαν τις αποτρόπαιες πρακτικές δουλείας που έχουν παρατηρηθεί στον δυτικό κόσμο, οι οποίες αποτέλεσαν μάλιστα και φρικτό έγκλημα κατά της ανθρωπότητας.

Στην εποχή της Καινής Διαθήκης, η εκκλησία έπρεπε να λειτουργεί μέσα στα πλαίσια του Ρωμαϊκού νόμου, το οποίο προέβλεπε την κατοχή δούλων: «Όμως, σε αντίθεση με τις σύγχρονες μορφές δουλείας, ο Ρωμαϊκός νόμος παρείχε στους δούλους σημαντικά δικαιώματα και ευκαιρίες, και η προσπάθεια ανατροπής της πρακτικής θα μπορούσε να απειλήσει την πρόοδο του Ευαγγελίου.» Clinton Wahlen, "Culture, Hermeneutics, and Scripture: Hasel, ed., Biblical Hermeneutics: An Adventist Approach (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute/Review and Herald Academic, 2020), σ. 166.

Στην πραγματικότητα, σε αντίθεση με γενικότερα μέσα στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, μέσα στην εκκλησία η πρώτη υποχρέωση του δούλου ήταν προς τον Κύριο. Και οι κύριοί τους είχαν την εντολή να τους συμπεριφέρονται δίκαια, «ξέροντας ότι και εσείς έχετε Κύριο στους ουρανούς» (Κολ. 4/δ' 1). Επιπλέον, ο απ. Παύλος έδωσε εντολή στον Φιλήμονα να μην αντιμετωπίζει πλέον τον Ονήσιμο ως δούλο του, αλλά ως αδελφό του (Φιλήμ. 16). Στην πραγματικότητα, τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη, οι πιστοί αποκαλούνται

δούλοι (ή υπηρέτες) του Θεού (Ψαλ. 34/λδ' 22, Λουκ. 17/ιζ' 10, Α' Πέτρ. 2/β' 16).

Ακόμη και αν δεν μας αρέσουν οι πολιτισμικές συνθήκες υπό τις οποίες γράφτηκαν ορισμένα κείμενα της Αγίας Γραφής, πρέπει να αποδεχτούμε την αυθεντία των κειμένων της. Διαφορετικά, θέτουμε τον εαυτό μας και τον πολιτισμό μας πάνω από την Αγία Γραφή. Η καλύτερη επιλογή πριν καταλήξουμε σε ένα συμπέρασμα σχετικά με το τι μας λέει η Αγία Γραφή για ένα θέμα, είναι να εξετάσουμε όλα όσα λέει η Αγία Γραφή για το θέμα αυτό.

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε πώς θα μπορούσε το σημερινό απόσπασμα να εφαρμοστεί στις εργασιακές σχέσεις σας. Πώς θα μπορούσαν οι αρχές του να σας βοηθήσουν ως αφεντικό ή ως εργαζόμενο;

Τετάρτη 18 Μαρτίου

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΤΕ Ο ΕΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

Διαβάστε Κολ. 4/δ' 2-4. Ποιες αρχές για την προσευχή βρίσκουμε σε αυτά τα εδάφια; Ποια αιτήματα προσευχής διατυπώνει ο απ. Παύλος;

.....
.....

Μερικά από τα πιο σημαντικά λόγια που μπορούμε να πούμε σε κάποιον που παλεύει με διάφορα ζητήματα, είτε οικογενειακά, είτε οικονομικά ή οτιδήποτε άλλο, είναι «Προσεύχομαι για σένα». Αυτό είναι το επιλεγμένο από τον Ουρανό μέσο συνδεσιμότητας και διαδραστικότητας. «Αποτελεί μέρος του σχεδίου του Θεού να μας χαρίζει σαν απάντηση της πιστής προσευχής αυτό που δε μας παραχωρούσε αν δεν το ζητούσαμε με προσευχή.» Τ.Π.Σ. σ. 627.

Προσέξτε τις εντυπωσιακές περιγραφές της προσευχής που χρησιμοποιεί ο απ. Παύλος: «Να επιμένετε», «αγρυπνώντας», «με ευχαριστία». Αυτό δείχνει ότι πρόκειται για προσευχή πίστης (Κολ. 4/δ' 2). Μας λέει να προσευχόμαστε «σε κάθε καιρό» (Εφεσ. 6/ς' 18) και «αδιάκοπα» (Α' Θεσ. 5/ε' 17). Το πιο εκπληκτικό είναι πως παρότι «το τι να προσευχηθούμε, καθώς πρέπει, δεν ξέρουμε... το Ίδιο το Πνεύμα ικετεύει για χάρη μας με στεναγμούς αλάλητους» (Ρωμ. 8/η' 26).

Διαβάστε ξανά Κολ. 4/δ' 3. Ποια «θύρα του λόγου» θα μπορούσε να σας ανοίξει ο Θεός για να μοιραστείτε την πίστη σας;

.....
.....

Είναι σημαντικό ότι ο απ. Παύλος προσευχόταν επίσης για τα σωστά λόγια που θα έλεγε. Μερικές φορές, όταν διαβάζουμε τις επιστολές ή τις ομιλίες του στις Πράξεις των Αποστόλων, φανταζόμαστε ότι

ήταν πάντοτε εύγλωττος, χωρίς καμία αμφιβολία για το τι έπρεπε να πει. Αλλά εδώ ζητάει προσευχή για να μπορεί να διακηρύξει το μήνυμα «όπως πρέπει» (Κολ. 4/δ' 4), υποδεικνύοντας τη Θεϊκή ανάγκη στο έργο της διακήρυξης του Ευαγγελίου. Ο απ. Παύλος αναγνώρισε τη σημασία της παρουσίας του μηνύματος σε ανθρώπους στα υψηλότερα επίπεδα της ρωμαϊκής κυβέρνησης, συμπεριλαμβανομένου του οίκου του Καίσαρα.

«Δεν είναι απαραίτητο πάντοτε να γονατίζετε για να προσευχηθείτε. Καλλιεργήστε τη συνήθεια να μιλάτε με τον Σωτήρα όταν είστε μόνοι σας, όταν περπατάτε, και όταν είστε απασχολημένοι με την καθημερινή σας εργασία. Αφήστε την καρδιά να είναι συνεχώς υψωμένη σε σιωπηλή παράκληση για βοήθεια, για φως, για δύναμη, για γνώση. Ας είναι κάθε αναπνοή σας μια προσευχή.» Ε. Χουάιτ, The Ministry of Healing, σελ. 510, 511.

Πέμπτη 19 Μαρτίου

«ΠΕΡΠΑΤΑΤΕ ΜΕ ΦΡΟΝΗΣΗ»

Ποια είναι η πιο σημαντική αλήθεια που μπορούμε να γνωρίζουμε ως Χριστιανοί; Φυσικά, ότι ο Ιησούς Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες μας και ότι, μέσω της πίστης σ' Αυτόν, μπορούμε να έχουμε αιώνια ζωή. Αυτή είναι μια αλήθεια που δεν θα μπορούσαμε ποτέ να κατανοήσουμε μόνοι μας. Αντιθέτως, ήταν μια αλήθεια που έπρεπε να μας ειπωθεί ή να μας αποκαλυφθεί. Και μας έχει αποκαλυφθεί στον Λόγο του Θεού.

Υπάρχει ένα μεγάλο μέρος της αλήθειας, της γνώσης και της σοφίας που ποτέ δεν θα το γνωρίζαμε αν δεν ήταν αυτά που μας έχει αποκαλύψει ο Θεός στον Λόγο Του. Αλλά αυτή η γνώση και η σοφία δεν μας έχουν δοθεί απλώς ως γνώση, ως κάτι που απλώς πρέπει να γνωρίζουμε. Αντίθετα, πρέπει να ζούμε στη ζωή μας αυτήν την αλήθεια, τη γνώση και τη σοφία.

Διαβάστε Κολ. 4/δ' 5, 6. Σε ποιες περιπτώσεις ιδιαίτερα υποδεικνύει ο απ. Παύλος ότι πρέπει να περπατάμε με φρόνηση; Γιατί μπορεί να συμβαίνει αυτό;

.....
.....

Ως Χριστιανοί, δυστυχώς μερικές φορές είμαστε κάθε άλλο παρά Χριστιανοί! Και όπως ανέφερε ο απ. Παύλος (παραθέτοντας το Ησ. 52/νβ' 5), το Ισραήλ επίσης ήταν ένα εμπόδιο για τους απίστευτους: «το όνομα του Θεού εξαιτίας σας δυσφημείται ανάμεσα στα έθνη» (Ρωμ. 2/β' 24). Ο τρόπος που συμπεριφερόμαστε στους άλλους, ειδικά προς εκείνους που δεν έχουν την πίστη μας, έχει μεγάλη σημασία (Τίτ. 2/β' 5, Β' Πέτρ. 2/β' 2). Ένα χριστιανικό σπίτι, μια συγκέντρωση

νέων για προσευχή και όχι για αταξίες, η απλή καλοσύνη και το ήρεμο, υπομονετικό πνεύμα λένε πολλά σε όσους παρακολουθούν για να δουν αν η ομολογία μας είναι γνήσια ή όχι.

Στην Κολ. 4/δ' 6, ο απ. Παύλος εστιάζει ιδιαίτερα στα λόγια που λέμε:

- «Ο λόγος σας *ας είναι πάντοτε με χάρη*». Περισσότερο από απλά καλοσυνάτα και ευγενικά, τα λόγια που λέμε θα πρέπει να παρακινούνται και να διαποτίζονται από τη χάρη του Θεού μέσω της επιρροής του Αγίου Πνεύματος.

- «*Αρτυμένος με αλάτι*». Σε αντίθεση με τον ορισμό του κόσμου για τον "αλμυρό" λόγο, τα λόγια μας πρέπει να είναι κατάλληλα και ελκυστικά για εκείνους στους οποίους απευθυνόμαστε.

- «*Για να ξέρετε πώς πρέπει να αποκρίνεστε προς κάθε έναν ξεχωριστά*». Μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας δώσει τις σωστές λέξεις τη σωστή στιγμή για τον σωστό σκοπό και να προετοιμάσει τις διανοίες των ακροατών για το μήνυμα που πρέπει να μοιραστούμε «όπως πρέπει» (Κολ. 4/δ' 4).

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε τα λόγια σας, τις πράξεις σας και το πώς περπατάτε μπροστά στους άλλους. Τι μηνύματα στέλνετε για την πίστη σας και για το τι σημαίνει να είσαι χριστιανός;

Παρασκευή 20 Μαρτίου

Δύση Ηλίου: 18:36'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Κάθε μέλος της οικογένειας να αναγνωρίσει ότι προσωπικά ευθύνεται να κάνει το χρέος του συμβάλλοντας στην άνεση, στην τάξη και στην ομαλότητα της οικογένειας. Ο ένας δεν πρέπει να εργάζεται κατά του άλλου. Όλοι ενωμένοι *ας καταγίνονται με το καλό έργο της αλληλοενθάρρυνσης*. Οφείλουν να δείχνουν υπομονή και ανεκτικότητα. Να μιλούν με χαμηλή και ήρεμη φωνή, αποφεύγοντας τη σύγχυση και καθέννας να καταβάλλει τα δυνατά του για να ελαφρύνει τα βάρη της μητέρας. Κάθε μέλος της οικογένειας πρέπει να καταλάβει το μέρος που περιμένουν από αυτόν να κάνει συνεργαζόμενος με τους άλλους. Όλοι, από το εξάχρονο παιδί και πάνω, πρέπει να ξέρουν τι αναμένεται από αυτούς για να σηκώσουν την αναλογία τους στα βάρη της ζωής.» Χ.Ο. σελ. 128.

«Πρέπει να αφήσουμε τον Χριστό να μπει στην καρδιά και στα σπίτια μας, αν θέλουμε να περπατήσουμε στο φως. Το σπίτι πρέπει να γίνει ό,τι υπονοεί η λέξη. Θα πρέπει να είναι ένας μικρός παράδεισος πάνω στη γη, ένα μέρος όπου τα συναισθήματα καλλιεργούνται αντί να καταπιέζονται επιμελώς. Η ευτυχία μας εξαρτάται από αυτήν την καλλιέργεια της αγάπης, της συμπάθειας και της αληθινής ευγένειας μεταξύ μας... Θα πρέπει να ξεχνάμε τον εαυτό μας, να αναζητούμε πάντα ευκαιρίες, ακόμη και σε μικρά πράγματα, για να δείχνουμε

ευγνωμοσύνη για τις χάρες που έχουμε λάβει από τους άλλους, και να προσέχουμε τις ευκαιρίες για να φτιάξουμε το κέφι των άλλων και να ελαφρύνουμε και να ανακουφίσουμε τις λύπες και τα βάρη τους με πράξεις τρυφερής καλοσύνης και μικρές πράξεις αγάπης. Αυτές οι στοχαστικές ευγένειες που, ξεκινώντας από την οικογένειά μας, επεκτείνονται και εκτός του οικογενειακού κύκλου, βοηθούν να συνθέσουμε το σύνολο της ευτυχίας της ζωής. Η παραμέληση αυτών των μικρών πραγμάτων συνθέτει το σύνολο της πίκρας και της θλίψης της ζωής.» Ε. Χουάιτ, Testimonies for the Church, τόμ. 3, σελ. 539, 540.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Για τα παντρεμένα ζευγάρια, ποιες αρχές σάς έχουν βοηθήσει στη σχέση σας; Τι συμβουλές έχετε για τους ανύπαντρους και το πώς θα πρέπει να προετοιμαστούν για τις προκλήσεις που φέρνει πάντα ο γάμος;
2. Πολλοί στοργικοί γονείς που μεγάλωσαν τα παιδιά τους σε καλά χριστιανικά σπίτια συχνά έχουν να αντιμετωπίσουν ενήλικα παιδιά που απορρίπτουν την πίστη. Τι συμβουλές και τι παρηγοριά μπορείτε να τους δώσετε; Τι θα ήταν καλύτερο να μην τους πείτε καθόλου;
3. Συζητήστε περαιτέρω την προτροπή να περπατάμε με φρόνηση. Αντίθετα, τι σημαίνει να περπατάμε με αφροσύνη; Τι μάθατε από τις φορές που μπορεί να περπατήσατε με τη μία ή την άλλη;

13. ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΤΕΛΕΙΟΙ ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΙΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ



I

Θελημα του Θεού σε σας εν Χριστώ Ιησού» Α' Θεσσαλονικείς 5/ε'18.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Κολ. 4/δ' 7-18, Εφεσ. 6/ζ' 21, Πράξ. 15/ιε' 36-40, Β' Τιμ. 4/δ' 10, 11, Β' Πέτρ. 3/γ' 10-14, Ησ. 60/ξ' 1-3.

Αυτό το τελευταίο μέρος της προς Κολοσσαείς επιστολής αποκαλύπτει το ευρύτερο δίκτυο συνεργατών του απ. Παύλου. Οι Πράξεις των Αποστόλων τον δείχνουν να συνεργάζεται πρώτα με τον Βαρνάβα και έπειτα με τον Σίλα, ενώ στη συνέχεια δίνουν μια επισκόπηση των τριών ιεραποστολικών του ταξιδιών.

Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε την ιεραποστολική στρατηγική του απ. Παύλου, η οποία περιελάμβανε την πολύ αποτελεσματική χρήση χρόνου και πόρων για την προσέγγιση των μεγάλων κέντρων της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, καθώς και την εκπαίδευση πολλά υποσχόμενων εργατών προκειμένου να φτάσουν στις πόλεις και τις κωμοπόλεις που ο απ. Παύλος δεν θα επισκεπτόταν, όπως οι Κολοσσές, η Λαοδίκεια και η Ιεράπολη.

Μέσω προσωπικών επισκέψεων κατά τη διάρκεια των ταξιδιών του και, ιδιαίτερα ως φυλακισμένος, μέσω των επιστολών του, ο απ. Παύλος συνέδεε συνεχώς ανθρώπους και εκκλησίες. Αναγνώριζε ότι η επιτυχία της αποστολής του Ευαγγελίου εξαρτιόταν από τη συνεργασία όλων - Ιουδαίων και Εθνικών Χριστιανών, ανδρών και γυναικών, ανθρώπων όπως ο Τυχικός, ο Αρίσταρχος, ο Ιούστος, ο Επαφράς, ο Λουκάς και ο Νυμφάς. Είναι ενδιαφέρον επίσης το ότι διαβάζουμε για μια επιστολή που έγραψε προς τη Λαοδίκεια, η οποία δεν έχει διασωθεί σε εμάς. Ο απ. Παύλος περικλείει πολλά σε αυτά τα τελευταία εδάφια, συμπεριλαμβανομένης μιας προσωπικής προτροπής προς έναν άνδρα που ονομάζεται Άρχιππος. Έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να ενισχύσει τις εκκλησίες όσο μπορούσε ακόμα.

Κυριακή 22 Μαρτίου

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΞΩΣΤΡΕΦΕΙΑΣ

Μαθαίνουμε πολλά από τον Παύλο για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Τα ταξίδια του κάλυψαν περίπου 21.565 χιλιόμετρα. Αυτό είναι εκπληκτικό, καθώς το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού το διένυσε με πεζοπορία, ενώ και κάποιο διάστημα βρισκόταν στη φυλακή.

Ο απ. Παύλος πέρασε αρκετό χρόνο σε πόλεις που ήταν εμπορικά κέντρα της εποχής, όπως η Κόρινθος και η Έφεσος, από όπου το μήνυμα μπορούσε να διαδοθεί στη συνέχεια στις πόλεις της ενδοχώρας. Επέστρεφε επίσης σε εκκλησίες που είχε ιδρύσει για να ενισχύσει και να ενθαρρύνει τους νέους πιστούς εκεί. Όταν δεν μπορούσε να επισκεφθεί προσωπικά τις εκκλησίες, έστελνε επιστολές. Με αυτόν τον τρόπο, οι πιστοί γνώριζαν ότι τους θυμόταν και νοιαζόταν γι' αυτούς.

Διαβάστε Κολ. 4/δ' 7-9 και Εφεσ. 6/ς' 21. Πώς περιγράφεται ο Τυχικός και ποιους λόγους δίνει ο απ. Παύλος για να τον στείλει μαζί με τον Ονήσιμο στους Κολοσσαείς;

.....
.....

Ορισμένα πράγματα είναι καλύτερο να φανερώνονται προφορικά παρά γραπτά. Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε ποια νέα μετέφεραν οι δύο άνδρες στους Κολοσσαείς. Αν κρίνουμε από την πρόθεση του απ. Παύλου να τους παρηγορήσουν και να τους ενθαρρύνουν (Κολ. 4/δ' 7-9), πιθανώς περιλάμβαναν λεπτομέρειες σχετικά με τις συνθήκες που βρισκόταν ο απ. Παύλος στη φυλακή. Σε κάθε περίπτωση, η επικοινωνία αυτή ήταν επίσης σημαντική ως μέσο διατήρησης των προσωπικών δεσμών που συνδέουν τους πιστούς μεταξύ τους.

Ο Τυχικός, ήταν σαφώς ένας έμπιστος απεσταλμένος. Περιγράφεται ως «πιστός διάκονος και σύνδουλος εν Κυρίω» και ήταν ο ένας από τους δύο άνδρες από την Ασία που επέλεξε ο απ. Παύλος (Πράξ. 20/κ' 4) για να τον συνοδεύσει στο ταξίδι του με τον έρανο για τους άπορους πιστούς στην Ιερουσαλήμ. Ήταν επίσης μαζί με τον απ. Παύλο κατά τη διάρκεια της δεύτερης φυλακιστής του στη Ρώμη, απ' όπου στάλθηκε στην Έφεσο για να ενισχύσει το έργο εκεί (Β' Τιμ. 4/δ' 12). Ο απ. Παύλος σκέφτηκε επίσης να τον στείλει στον Τίτο, στην Κρήτη (Τίτ. 3/γ' 12). Τον συνόδευε ο Ονήσιμος, τον οποίο ο απ. Παύλος είχε προσηλυτίσει στη Ρώμη και τον περιγράφει ως πιστό. Φαίνεται ότι ο απ. Παύλος ήθελε επίσης να μάθει για τις συνθήκες των πιστών στις Κολοσσές. Δεν θα ήταν δύσκολο να του στείλουν πίσω μήνυμα μέσω του ίδιου του Τυχικού. Αυτός ήταν άλλος ένας τρόπος με τον οποίο ο απ. Παύλος, παρότι δεν είχε επισκεφθεί

προσωπικά την εκκλησία, μετέφερε την αγάπη και το ενδιαφέρον του για τους πιστούς εκεί και πώς τους ενδυνάμωσε στην πίστη ώστε να μπορέσουν να επεκταθούν σε άλλους.

ΣΚΕΨΗ: Πώς αυτά τα προσωπικά στοιχεία στις επιστολές του απ. Παύλου όχι μόνο δείχνουν την ανθρωπιά του, αλλά επιβεβαιώνουν την εγκυρότητα της διακονίας του;

Δευτέρα 23 Μαρτίου

ΣΥΝΔΕΣΙΜΟΤΗΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σε έναν κόσμο που συνδέεται μέσω του διαδικτύου, των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και αμέτρητων συσκευών, είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς την πρόκληση που αντιμετώπισε ο απ. Παύλος βοηθώντας τις εκκλησίες να νιώσουν ότι είναι μέρος κάτι μεγαλύτερου από τις τοπικές τους εκκλησιαστικές κοινότητες.

Διαβάστε Κολ. 4/δ' 10, 11. Εκτός από την αποστολή των νέων και από τις δύο πλευρές μέσω απεσταλμένων (Κολ. 4/δ' 7-9), με ποιους άλλους τρόπους ενθάρρυνε ο απ. Παύλος τη συνδεσιμότητα μεταξύ τους; Λαμβάνοντας υπόψη ορισμένα από τα προβλήματα που έθιξε ο απ. Παύλος σε αυτήν την επιστολή, ποιο μήνυμα θα μπορούσε να μεταφερθεί μέσω αυτών των χαιρετισμών;

.....

.....

Με αυτούς τους χαιρετισμούς, ο απ. Παύλος δημιουργεί και ενισχύει τη σύνδεση μεταξύ των πιστών. Εδώ μαθαίνουμε ότι ο Μάρκος ήταν ξάδελφος του Βαρνάβα. Ο απ. Παύλος ανοίγει έτσι τον δρόμο για την πιθανή επίσκεψη του Μάρκου στις Κολοσσές. Ο Αρίσταρχος περιγράφεται κυριολεκτικά ως «συναιχμάλωτος», δηλαδή ήταν φυλακισμένος μαζί με τον απ. Παύλο. Ήταν και οι δύο στρατιώτες με «την πανοπλία του Θεού» (Εφεσ. 6/ς' 10, 11), αγωνιζόμενοι να απελευθερώσουν τους αιχμαλώτους του Σατανά για υπηρεσία στη βασιλεία του Θεού (Β' Τιμ. 2/β' 1-4). Ο Ιησούς/Ιούστος (ιουδαϊκό και ρωμαϊκό όνομα που ακούγεται πολύ παρόμοιο όπως το Σαύλος/Παύλος) τους συστήνεται επίσης ως αξιόπιστος συνεργάτης στο Ευαγγέλιο. Ο απ. Παύλος επισημαίνει ότι ο Αρίσταρχος, ο Μάρκος και ο Ιούστος είναι Ιουδαίοι πιστοί («από την περιτομή»). Στη συνέχεια αναφέρει τρεις εθνικούς: τον Επαφρά, τον Λουκά και τον Δημά (Κολ. 4/δ' 12-14). Είναι σημαντικό ότι, παρά τις κάποιες εντάσεις στην εκκλησία μεταξύ Ιουδαίων και Εθνικών, αυτοί οι συνεργάτες είναι σε θέση να εργαστούν αποτελεσματικά και αρμονικά ενωμένοι. Λέγοντας όμως «αυτοί είναι οι μόνοι συνεργοί μου», ο απ. Παύλος φαίνεται να υπονοεί κάποια απογοήτευση που δεν του συμπαράσταθηκαν περισσότεροι Ιουδαίοι χριστιανοί στα βάσανά του. Παρόλα αυτά, είναι

σημαντικό ότι αυτή τη στιγμή, ο Ιωάννης Μάρκος, ο οποίος μερικά χρόνια πριν είχε εγκαταλείψει τον απ. Παύλο και τον Βαρνάβα κατά τη διάρκεια του πρώτου ιεραποστολικού τους ταξιδιού (Πράξ. 13/ιγ' 13), αποδεικνύεται όχι μόνο πιστός αλλά και "ανακούφιση" για τον απ. Παύλο (Πράξ. 15 /ιε' 36-40).

Οι απειλές κατά της ενότητας δεν είναι κάτι καινούργιο. Τα τελευταία χρόνια, η Χριστιανική Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας έχει υποστεί βαθιές αλλαγές, καθώς έχει εξαπλωθεί παγκοσμίως, και δυνάμεις έχουν σφυροκοπήσει την ενότητά της. Αυτή η πίεση στην ενότητα μπορεί να γίνει αισθητή σε κάθε επίπεδο της εκκλησίας.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορείτε, στην τοπική σας εκκλησία, να εργαστείτε για να μειώσετε τα πράγματα που απειλούν την ενότητά μας; Ποιες είναι αυτές οι εντάσεις σε τοπικό επίπεδο και τι μπορεί να γίνει γι' αυτές;

Τρίτη 24 Μαρτίου

«ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΤΕΛΕΙΟΙ ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΙΣ»

Η ζωή και η διακονία του απ. Παύλου, καθώς και των συνεργατών του και των άλλων αποστόλων, αποτελούν παράδειγμα εστίασης στον σκοπό (Φιλιπ. 3/γ' 13, 14). Τα αποτελέσματα μιλούν από μόνα τους - το Ευαγγέλιο διαδόθηκε ταχύτατα σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και πέρα από αυτήν (Κολ. 1/α' 23). Η ίδια εστίαση χρειάζεται και σήμερα.

Διαβάστε Κολ. 4/δ' 12, 13. Ποιος σκοπός περιγράφεται και πώς θα επιτευχθεί;

.....
.....
Όπως αναφέραμε σε προηγούμενο μάθημα, ο Επαφράς ήταν πιθανόν καθοριστικός παράγοντας στη διάδοση του Ευαγγελίου στις Κολοσσές και στις κοντινές πόλεις, Λαοδίκεια και Ιεράπολη. Οι χαιρετισμοί και οι προσευχές του για αυτές τις εκκλησίες ήταν αναμφίβολα πολύ ενθαρρυντικές για τους πιστούς εκεί. Οι προσευχές του Επαφρά επικεντρώνονταν ξεκάθαρα στο να σταθούν οι Κολοσσαείς «τέλειοι και πλήρεις σε κάθε θέλημα του Θεού» (Κολ. 4/δ' 12). Ας εξετάσουμε πιο προσεκτικά τα διάφορα μέρη αυτής της προσευχής.

«Σταθείτε»: Η λέξη σημαίνει να στέκεστε σταθεροί και αμετακίνητοι, κάτι που είναι δυνατό μόνο αν είστε «θεμελιωμένοι και στερεοί» στην πίστη και σίγουροι για την αλήθεια του Ευαγγελίου (Κολ. 1/α' 23). Η ίδια λέξη χρησιμοποιείται αρκετές φορές από τον απ. Παύλο σε σχέση με τη μάχη «ενάντια στις μεθοδείες του Διαβόλου» (Εφεσ. 6/ς' 11) και την αντίσταση στις δυνάμεις του σκότους μέσω της Θεϊκής

δύναμης, φορόντας «την πανοπλία του Θεού» (Εφεσ. 6/ζ' 10-18 δείτε και Β' Τιμ. 2/β' 19).

«Τέλειοι»: Η λέξη αναφέρεται στην τελειότητα του χαρακτήρα που βρίσκει την απόλυτη έκφρασή της στη θυσιαστική αγάπη (Ματθ. 5/ε' 44, 48) από εκείνους που δεν θα ισχυριστούν ποτέ ότι «το έχω αποκτήσει» (Φιλιπ. 3/γ' 12-15).

«Πλήρεις»: Αυτή η ισχυρή λέξη σημαίνει εντελώς ή ολοκληρωτικά – στο απόλυτο μέτρο. Ο Αβραάμ ήταν απόλυτα πεπεισμένος ότι ο Θεός θα έκανε αυτό που υποσχέθηκε, κι ας ήταν ανθρωπίνως αδύνατο (Ρωμ. 4/δ' 21). Ο απ. Παύλος ενισχύθηκε από τον Κύριο, ώστε το κήρυγμα «να διακηρυχθεί πλήρως» μέσω αυτού (Β' Τιμ. 4/δ' 17).

«Όλο το θέλημα του Θεού»: Ο απ. Παύλος προσευχόταν να γεμίσουν οι Κολοσσαείς με γνώση του θελήματος του Θεού, να περπατούν «αντάξια στον Κύριο, ευαρεστώντας σε όλα» (Κολ. 1/α' 9, 10) μέσω «της κυριαρχικής εξουσίας της δόξας Του» (Κολ. 1/α' 11).

Τετάρτη 25 Μαρτίου

ΖΩΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΥΤΟΝ

Διαβάστε Κολ. 4/δ' 14, 15 και Β' Τιμ. 4/δ' 10, 11. Πώς διαφέρει ο Λουκάς από τον Δημά και γιατί;

.....
.....

«Να μη αγαπάτε τον κόσμο, ούτε αυτά που υπάρχουν μέσα στον κόσμο. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, η αγάπη του Πατέρα δεν υπάρχει μέσα σ' αυτόν» (Α' Ιωάν. 2/β' 15). Η αγάπη του Λουκά για τον Ιησού και τη βασιλεία Του τον οδήγησε να σταθεί στο πλευρό του απ. Παύλου μέχρι τέλους, ό,τι κι αν συνέβαινε, ενώ ο Δημάς αγαπούσε αυτόν τον κόσμο περισσότερο από τον μέλλοντα.

Διαβάστε τα ακόλουθα αποσπάσματα. Ποιες συμβουλές δίνονται για όσους περιμένουν τη Δευτέρα Παρουσία;

Μάρ. 13/ιγ' 32-37

Τίτος 2/β' 11-14

Β' Πέτρ. 3/γ' 10-14

Αποκ. 3/γ' 17-21

Ο Ιησούς και οι απόστολοι, μας προειδοποιούν συχνά να αγρυπνούμε – να είμαστε πάντοτε σε επαγρύπνηση και ετοιμότητα για τον ερχομό του Κυρίου, ώστε να μην αιφνιδιαστούμε. Δυστυχώς, όμως οι μαθητές που δεν άκουσαν την εντολή του Ιησού «αγρυπνείτε, και προσεύχεστε» (Μάρ. 14/ιδ' 38), πολλοί δεν θα κάνουν τις απαραίτητες προετοιμασίες. Όλα εξαρτώνται από το ποιος ή τι έχει την καρδιά μας, γιατί δεν μπορούμε να υπηρετούμε δύο κυρίους.

Ο Ιησούς, στο μήνυμα προς τη Λαοδίκεια, μας παροτρύνει ξεκάθαρα

στο τι πρέπει να κάνουμε: Πρώτον, να μετανοήσουμε για τις αμαρτίες μας. Δεύτερον, να ανοίξουμε την καρδιά μας σε Εκείνον και να Τον αφήσουμε να έχει τον έλεγχο, κάτι που στη συνέχεια (τρίτον) μας δίνει τη δυνατότητα να αποκτήσουμε το «χρυσάφι» της πίστης και της αγάπης που είναι «δοκιμασμένο από τη φωτιά» και νικά τον πειρασμό.

ΣΚΕΨΗ: Σε τι συγκεκριμένα μπορεί να σας ζητάει ο Ιησούς να μετανοήσετε στη ζωή σας; Ποιο μέρος των παροτρύνσεων Του έχετε περισσότερο ανάγκη;

Πέμπτη 26 Μαρτίου

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ

Διαβάστε Κολ. 4/δ' 16-18 και 2/β' 1-3. Σκεπτόμενοι το μήνυμα του Ιησού προς τη Λαοδικεία, ποιες συσχετίσεις βρίσκετε με το μήνυμα της προς Κολοσσαείς επιστολής, που έπρεπε να διαβαστεί και στην εκκλησία της Λαοδικείας της εποχής του απ. Παύλου;

.....

.....

Στην ιστορία του λαού του Θεού ανά τους αιώνες, επανειλημμένα, εμφανίζονται τα ίδια προβλήματα. Οι προφήτες επέπλητταν το Ισραήλ επειδή ήθελε να λατρεύει όπως ο κόσμος και τον προέτρεπαν να μετανοήσει πριν να είναι πολύ αργά. Ο Ησαΐας μάλιστα θρήνησε για το «Πώς η πιστή πόλη έγινε πόρνη!» (Ησ. 1/α'21) και παρότρυνε τον λαό να επιστρέψει στον Θεό για συγχώρεση και καθαρισμό (Ησ. 1/α'16-20). Τόσο ο Ιωάννης ο Βαπτιστής (Ματθ. 3/γ'2, 8-10) όσο και ο Ιησούς (Ματθ. 4/δ'17, 12/ιβ'33-37) κάλεσαν τους Ισραηλίτες να μετανοήσουν και να φέρουν καρπούς που θα αντέξουν στη δοκιμασία της κρίσης των εσχάτων ημερών. Οι απόστολοι μετέφεραν ένα παρόμοιο μήνυμα (Πράξ. 2/β' 38, 3/γ' 19, 17/ιζ' 30, Β' Κορ. 7/ζ' 9,10). Συγκρίνετε τα ακόλουθα αποσπάσματα: Ησ. 60/ξ' 1-3 με Αποκ. 18/ιη' 1-4, και Ησ. 62/ξβ' 1-5 με Αποκ. 19/ιθ' 7, 8. Ποιες ομοιότητες υπάρχουν μεταξύ των μηνυμάτων των δύο βιβλίων;

.....

.....

Ο Θεός θα ενώσει τον Ουρανό και τη γη. Αλλά λόγω της Μεγάλης Διαμάχης, αυτό πρέπει να γίνει σταδιακά:

- Στον Γολγοθά, ο Σατανάς έχασε κάθε στοργή που του είχε απομείνει για αυτόν από τις ουράνιες υπάρξεις (Ιωάν. 12/ιβ' 31).
- Μέσω της διακονίας του Χριστού στο ουράνιο Αγιαστήριο, ο λαός του Θεού είναι τέλειος σε κάθε αγαθό έργο, για να εκτελεί το θέλημά Του (Εβρ. 13/ιγ' 21) και έτοιμος για τον Ουρανό.
- Μέσω της χιλιετούς κρίσης και της τελικής κρίσης μετά τη χιλιετία,

όλα τα εναπομείναντα ζητήματα διευθετούνται για πάντα και η αμαρτία και οι αμετανόητοι αμαρτωλοί εξαλείφονται «μέσα στη λίμνη που καίγεται με φωτιά», η οποία καθαρίζει τη γη επίσης (Αποκ. 21/κα' 8).

- Μόνο με το τέλος της αμαρτίας μπορούν τελικά να ενωθούν ο Ουρανός και η γη (Αποκ. 21/κα' 3).

ΣΚΕΨΗ: Τι μπορείτε να κάνετε εσείς οι ίδιοι (χωρίς να κοιτάτε κανέναν άλλον) για να παραμείνετε πιστοί στον Θεό και στην αλήθεια που μας έχει δώσει; Δηλαδή, ποιες επιλογές κάνετε που αποκαλύπτουν ποιος έχει πραγματικά την καρδιά σας;

Παρασκευή 27 Μαρτίου

Δύση Ηλίου: 18:43'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Η ψυχή που παραδίδεται στον Χριστό, γίνεται δικό Του φρούριο, το οποίο Αυτός εξουσιάζει μέσα σε έναν επαναστατημένο κόσμο, και δεν έχει σκοπό να αφήσει άλλη δύναμη να το εξουσιάσει, εκτός από τη δική Του. Η ψυχή που με αυτόν τον τρόπο εξουσιάζεται από παράγοντες του Ουρανού, γίνεται απόρθητη στις επιθέσεις του Σατανά. Αλλά αν δεν παραδοθούμε στον έλεγχο του Χριστού, θα υποβληθούμε στον έλεγχο του πονηρού. Αναπόφευκτα θα βρισκόμαστε κάτω από την εξουσία του ενός ή του άλλου – των δύο μεγάλων δυνάμεων που αγωνίζονται για την κυριαρχία του κόσμου. Δεν είναι ανάγκη να εκλέξουμε σκόπιμα να υπηρετήσουμε τη βασιλεία του σκότους για να βρεθούμε κάτω από την κυριαρχία της. Φθάνει μόνο να αμελήσουμε να συμμαχήσουμε με τη βασιλεία του φωτός. Όταν δε συνεργαζόμαστε με τα ουράνια όργανα, ο Σατανάς θα καταλάβει την καρδιά και θα την κάνει κατοικητηριό του. Η μόνη υπεράσπισή μας εναντίον του κακού είναι η παραμονή του Χριστού στην καρδιά μας και η πίστη στη δικαιοσύνη Του. Αν δε συνδεθούμε ζωτικά με τον Θεό, δεν μπορούμε να αντισταθούμε στα ανίερα αποτελέσματα της φιλαυτίας, της αυτοεπιείκειας και του πειρασμού να αμαρτήσουμε. Μπορεί να εγκαταλείψουμε πολλές κακές συνήθειες, μπορεί για ένα διάστημα να απομακρυνθούμε από το Σατανά. Αλλά χωρίς ζωτική ένωση με τον Θεό, χωρίς συνεχή παραχώρησή μας σε Αυτόν, θα νικηθούμε. Χωρίς την προσωπική γνωριμία με τον Χριστό και τη συνεχή επικοινωνία με Αυτόν, θα περιέλθουμε στο έλεος του εχθρού, και θα καταλήξουμε να εκτελούμε τα προστάγματά του.»**Ζ.Χ. σελ. 296, 297.**

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Κοιτάξτε το παραπάνω απόσπασμα της Ε. Χουάιτ. Ναι, υπάρχουν μόνο δύο πλευρές στη Μεγάλη Διαμάχη και αν δεν επιλέξουμε συνειδητά τον Χριστό, είμαστε με την πλευρά του Σατανά

(Λουκ. 11/ια' 23). Μπορεί να μη μας αρέσει αυτή η ιδέα, αλλά ο Θεός δεν έχει καμία υποχρέωση να κάνει τις αλήθειες Του δημοφιλείς για να μας αρέσουν και να τις αποδεχτούμε. Τι σας λέει αυτή η πραγματικότητα για το πόσο κρίσιμη είναι πραγματικά η παράδοση της θέλησής σας στον Χριστό;

2. Διαβάστε την Αποκ. 14/ιδ' 14-16. Η πρώιμη βροχή της Πεντηκοστής επέτρεψε στον σπόρο του Ευαγγελίου να βλαστήσει και να αναπτυχθεί, ενώ η όψιμη βροχή προετοιμάζει τη γη για την τελική συγκομιδή. Πώς σχετίζεται το Αποκ. 14/ιδ' 12 με αυτήν την προσδοκία;
3. Ποιοι είναι οι διάφοροι τρόποι με τους οποίους εμείς, ως εκκλησία στο σύνολό της και ως μεμονωμένοι πιστοί, επηρεαζόμαστε από την κουλτούρα και τον κόσμο γύρω μας; Πώς μπορούμε να προστατευτούμε από τις αρνητικές επιρροές του κόσμου, οι οποίες αποτελούσαν πάντοτε πρόβλημα για τον λαό του Θεού σε κάθε εποχή;